

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI:15(110)

www.kozonline.net

Erdoğan'a Karşı Darbe Girişimini Kim Yaptı?

Erdoğan Darbeye Karşı Ne Yaptı?

Öte yandan AKP'nin rakibi kadar karşıtlarının neredeyse tamamına yakını da Erdoğan'ın seçimler yoluyla devrileceğine veya hizaya getirileceğine sahidin inanmaktaydılar. Dolayısıyla bir kez daha seçimlerden mağlup çıkacağını zannetmekteydiler. Çünkü bunlar, demokrasiyi sandıktan en fazla oy alan siyasetçilerin ülkeyi bir sonraki seçimlere kadar yönetmesine indirgeyen Amerikan ideolojisinin esiridirler. Ne yazık ki bu nedenle HDP fütursuzca "Hodri meydan sandığa tekrar gidelim, daha büyük bir grupla meclise geliriz." deme aymazlığını gösterdi. Onu destekleyen ve umut bağlayanlar da yeni bir seçim sürecinde HDP'nin başına ne çorap örtüleceği besbelli olduğu halde ve buna karşı kendilerinin yapacağı

s.16 -18

37. Yılında 12 Eylül Rejiminin Krizi Derinleşiyor

Derinleştirdiği Rejim Krizi İçinde "Tek Adam" Yalnızlaşıyor

Roja'ya'dan Kuzey Suriye Demokratik Federasyonuna

2013 yazı sona ererken Tayyip Erdoğan'ın Suriye'ye bir askeri hareket için hamasi nutukları, TV kanallarını ve gazete sayfalarını kaplarken TSK birlikleri de sınırda konuşlanmaktaydı. Bu tehditler karşısında Beşar Esad yönetimi karşı tedbir almaktansa (muhtemelen Rusya'nın da destek ve telkinleriyle) tayin edici bir manevra yaptı; sonradan Rojava diye dünya çapında anılacak olan Türkiye sınırını boylayan bölgedeki askeri birliklerini, hatta bir kısım silah ve mühimmatı da bırakarak geri çekti.

s.20-19

Gezi'nin 4. Yılında Yüksel Caddesi'nden Rakka'ya Eylemler Ve Komünistlerin Tutumu

Özellikle Rakka'da, öncelikle Ulaş'ın sonra da Ayşe Deniz'in düşmesiyle birlikte Gezi ile Rakka arasında bağ kurma çabaları arttı. Ancak bu ilişkiyi net olarak kuranlar olmadı. Gezi çapında bir ayaklanmayı ilk olarak 1970 yılında, 15-16 Haziran'da görmüştük. Fakat Gezi olduğunda bu ayaklanmayı 1970 yılında gerçekleşen ayaklanmadan da daha büyük bir ayaklanma olarak gördük. 1970 yılında gerçekleşen ayaklanma bilindiği gibi esas olarak sendikalarla ilgili yasa tasarısının geri çekilmesi için gerçekleşmişti ve yasa tasarısı

s.12-13

KÖZ'ün Sözü

12 Eylül'ün 37. Yılı: Can Çekişen Rejimi Ezilenler Yıkacak!

12 Eylül darbesi yaşadığımız topraklarda bir dönemin, emekçiler ve ezilenler tarafından yenilgiyle kapanmasını temsil eden bir dönemeç noktası olarak hatırlanır.

Darbecilerin 2 sene sonra yürürlüğe koyduğu anayasayla da bu yenilgi bir anlamıyla tescillenmiş, devlet makinesini yeniden şekillendirilmiş ve devlet iktidarını elinde tutan kurumlar arası ilişkiler yeni baştan tanımlanmıştı. Yani 12 Eylül rejimi olarak tarif edilen dönem başlamıştı.

Bu dönem rejimin sahipleri açısından hiçbir zaman dikensiz gül bahçesi olagelmedi. Başından beri başta Kürtler olmak üzere ezilenler üzerinde

s.14-15

Mahallelerde Hayır Çalışmaları

s. 4-5

Kadıköy'de HAYIR eylemleri

s. 6

Gezi'nin 4. Yılında Eylem

s. 10

2 Temmuz Anmaları

s. 11

Marksizim ve Leninizm okumaları

s. 12

Adalet Sandıktan Çıkmayacak

Kılıçdaroğlu'nun adalet yürüyüşünü başlatması solda büyük bir heyecan uyandırdı. Referandum sonrası Hayır eylemlerine çoğunlukla CHP'li kitlenin katılımı; Haziran ve çevresi tarafından CHP'den sol bir kesimin kopacağı ve CHP'nin, tabanındaki muhalefet sayesinde hareket edeceği beklentilerini yükseltmişti. Geniş bir kesim bu yürüyüşü bir fırsat olarak değerlendirip Kılıçdaroğlu ile yan yana yürüyerek en önde poz veremeyi ihmal etmedi. Bu yürüyüşlerden yeni bir Gezi doğacak beklentileri de cabası

s. 13

HAYIR'ın Damga Vurduğu 2017 1 Mayıs

Geçen seneki cılız 1 mayıs mitingini saymazsak İstanbul'da yıllardır gerçekleşmeyen bir miting gerçekleşti. Aylardır süren OHAL'e ve KHK kısımlarına rağmen mitinge katılım yüksekti. Mitinge en yüksek katılım CHP'dendi. Hemen hemen her ilçeden araç gelenler oldu. CHP'ye rağmen CHP'liler mitinge katılmıştı. CHP'dışında Hayır çalışması yapan Haziran ve TKH, HTKP, KP gibi sahil bandında hayır çalışması sivasçılar kalabalık katıldı.

s.13

Ankara'da 1 Mayıs

s. 7

Bursa'da 1 Mayıs

s. 7

HTKP'nin "Yeni Bir Sol Atılım İçin Hep Birlikte" Etkinliği

s. 3

SEP ve İDP'den Referandum Gündemli Toplantı

s. 3

Türkiye Solunun Hayır'dan Beklentileri ve HDP'siz Hayır Çalışmalarına Övgüleri

s. 10

ÖDP İle Birleşik Mücadele İmkanları Üzerine Bir Sohbet

s. 10

Okur/Yazar Mektupları

Tuzla'da Gazete Satışı ve Halkın Referandum ile İlgili Tepkileri

11 Nisan'da Tuzla Aydınlar Mahallesi'nde insanların kapılarını tek tek çalıp gazete satışı gerçekleştirildi. Gazetemizi satarken de insanların referandum ile ilgili görüşlerini öğrenmeye çalıştık. Çaldığımız yaklaşık 40 kapıdan sadece biri korkusuzca "Hayır" diyeceğini belirtti. Süreci olumlu gördüğünü, Erdoğan'ın zayıfladığını ve Hayır'ın güçlü olduğunu söyledi. Temas ettiğimiz diğer insanlar ise oldukça umutsuz ve korkuyla yaklaştı. Aslına bakılırsa korkmaları onların suçu değil. Hayır oyununun güçlü olduğu ve sol siyasetin oldukça fazla olduğu Aydınlar Mahallesi'nde her tarafa iktidarın "Evet" pankartlarını, billboardlarda, televizyon kanallarında sürekli iktidarın çalışmalarını görünce doğal olarak insanların korkup, Erdoğan'ın güçlü olduğunu düşünmeleri kaçınılmaz. Diğer bir yandan sol siyasetin güçlü olduğu Aydınlar Mahallesi'nde etkili bir "Hayır" çalışmasının yapılmayıp, Hayır afişlerinin sökülüşü insanların korkmasını kaçınılmaz kılacaktır. Sol siyaset üstüne düşen görevi yerine getirememiştir. İnsanların güvenini kazanıp, sandığa korkmadan çekinmeden gitmesi için güçlü bir Hayır çalışması gerekiyordu. Referandumdan ne çıkarsa çıksın, insanların umudu kırılmadan bu referandum sonucunu 1 Mayıs'a taşımak ve bunun için referandum sonrası 1 Mayıs çalışmalarına geç bile kalırsa başlamak gerektiğini düşünüyoruz.

Tuzla'dan Köz Okuru

Mayısta Yaşam Kooperatifi Laik Bilimsel Anadilinde Eğitim Mitingine Katıldı

Mayısta Yaşam Kooperatifi Sultanbeyli Şubesi, mitingden yaklaşık iki hafta önce Başaran Mahallesi'nde bulunan çeşitli alanlarda faaliyet yürüten kitle örgütlerinin çağrısı üzerine bir toplantıya davet edilmiş ve toplantıda bulunan onu aşkın kurumun içinde yer almıştır. Bu toplantıda 17 Eylül Mitingi'nin çalışmasının ortak nasıl yapılabileceği konusu konuşulmuş ve miting sonrası mahallede neler yapılabileceğinin üzerinde durulmuştur. Miting için bir komisyon kurulmuş ve Mayısta Yaşam'ın da komisyonunda yer alması istenmiştir. Mayısta Yaşam adına katılan arkadaşlar kooperatif yürütmesinde konuşulmadan komisyonunda yer alamayacaklarını belirtmiştir.

Yaklaşık bir hafta sonra yapılan yürütme toplantısında bu konu gündem edilmiş ve mitingde

katılma kararı alınmıştır. Yürütmede Mayısta Yaşam Sultanbeyli Şubesi'nin mitingde nasıl katılacağı ve sloganlarının neler olabileceği tartışılmış, miting için mahallede çalışma yapılmasına karar verilmiştir. Bunun için de el ilanları ve ozalit hazırlanması önerilmiş ve bir arkadaşına bu sorumluluk verilmiştir.

Miting konusunun Sultanbeyli Şubesi'nin gündemine girmesinin ve ardından katılma kararı alınması Mayısta Yaşam Yönetim Kurulu ile paylaşıldı ve Yönetim Kurulu diğer şubelerin de katılımı ve çalışma yapması yönünde karar aldı. Mitingde açılacak pankart ve dövizler kararlaştırıldı. Görev paylaşımı yapıldı.

Sultanbeyli Şubesi'nde miting için hazırlanan el ilanları yaklaşık 10 kişi ile kapı çalışması yapılarak dağıtıldı. Ozalit ise teknik bir aksaklık nedeniyle baskıya verilemedi.

Miting alanında saat 12.00'da toplanılmaya başlandı ve 12.30 gibi yürüyüşe geçildi. Yaklaşık 50 kişinin yer aldığı Mayısta Yaşam kortejinde sık sık "Zorunlu Din Derslerine Hayır", "Paralı Parasız Burjuva Eğitime Hayır", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak", "AKP Elini Okullardan Çek" sloganları atıldı.

Mayısta Yaşam'dan Komünistler

Orman Talanına Karşı Basın Açıklaması

Yaklaşık bir ay önce Sultanbeyli Başaran Mahallesi'nde Aydos Ormanı içerisinde ne yapılacağına dair hiçbir bilgi paylaşılmadan bir inşaat çalışması başlatılmıştır. Bu inşaat çalışması konusunda muhtarlık ve çeşitli kurumlardan bilgi alınmaya çalışılmış ancak muhatapların hepsi kesin bir bilgiye sahip olmadıkları dile getirmiştir. İmam hatip ortaokulu, özel üniversite ve hastane yapılacağı gibi çeşitli söylentiler mahalleli arasında konuşulmaya başlanmış ve bir süre sonra bu konu mahallenin gündemine oturmuştur. İnşaatın başlamasından 3 hafta sonra üzerinde sadece "Ortaöğretim İnşaat Alanı" yazısı olan bir tabela asılmıştır. Tabelada ne yüklenici firma adı ne de iş süresi gibi bilgilerin yer alması mahallede haklı olarak rant kışkıllarını güçlendirmiştir. Mahallede yapılan çeşitli toplantılarda (10 Eylül Barış Mitingi ve 17 Eylül Eğitim Mitingi öncesi toplantılar) bu konu da gündeme alınmıştır. 17 Eylül Mitingi'nden birkaç gün önce CHP bu konuyla ilgili basın açıklaması yapacağını Mayısta Yaşam Kooperatifi dahil çeşitli kurumlara iletti.

17 Eylül Pazar günü saat 12'de inşaat alanı önünde toplanılmaya başlanmış ve Mayısta Yaşam Kooperatifi Sultanbeyli Şubesi de basın açıklamasına katılmıştır. Yaklaşık 20 kişi ile katıldığımız basın açıklamasında "AKP Elini Ormanlardan Çek", "Doğayı Talan Ettirmeyeceğiz", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" ve "Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam" sloganlarını attık.

Mayısta Yaşam'dan Komünistler

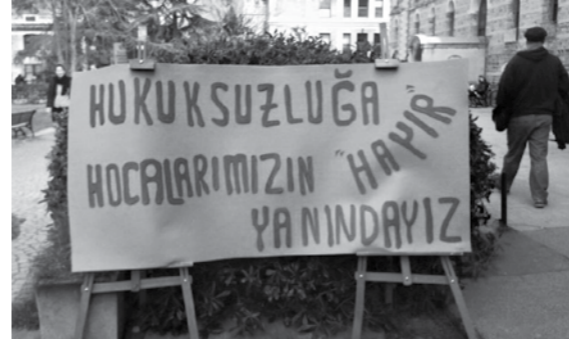
Bakırköy'de KHK Zulmüne Karşı, Açlık Grevlerine Destek Eylemleri

15 Temmuz'da tüm acizliği ortaya çıkan Saray iktidarı, ülkeyi KHK'larla yönetmeye yönelmiş ve 28 Şubat'ta yaşadıklarını iddia ettiği zulmün yüzlerce katını Türkiye halklarına çektirmeye and içmiştir. KHK ile haksız hukuksuz biçimde ihraç edilen Eğitim-Sen'li, sınırlı sayıdaki emekçi; Ankara Yüksel Caddesi'nde "İşimizi geri istiyoruz." talebiyle oturma eylemi başlatmış bu emekçilerden ikisi olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça eylemlerini daha sonra süresiz açlık grevine çevirmişlerdir.

Açlık grevi eylemleri ilerledikçe toplumsal muhalefet kesimleri de ses çıkarmaya başlamışlardır. 66. günden itibaren "Yaşayacağız ve Yaşatacağız" şiarıyla İstanbul'da bir takım ilçelerde Eğitim Sen'li KESK üyeleri açlık grevleri için basın açıklaması ve oturma eylemleri organize etmeye başlamışlardır. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda pazartesi, çarşamba ve cumartesi günleri siyasi parti ve örgütlerin, derneklerin katılımı ve müzisyenlerin desteğiyle eylemler yapılmaktadır. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin özveri ile

Boğaziçi Üniversitesi'nden Atılan Akademisyen İçin Rektörlük Önünde Protesto

YÖK'ün sözleşmesini yenilemeyecek üniversiteden ihraç ettiği Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü öğretim üyesi Noemi Levy-Aksu hakkında

da kamuoyu oluşturmak amacıyla tarih bölümü öğrencileri, Mart ayı itibarıyla üniversitede bir nöbet başlattı. "Tarihin Nöbeti" ismiyle kampüs meydanında kurulan çadır, ihraç edilen akademisyenlerin de davet edildiği bir söyleşi-açık ders alanına evrildi. Biz de açılıştan itibaren çadıra destek verdik ve faaliyetlere aktif şekilde katıldık. Bizimle birlikte nöbetteki öğrencilerin bir bölümü atılan hocaların davasını; KHK'lar, OHAL ve AKP iktidarının üniversiteler üzerinde yürütmek istediği ideolojik dönüşüm ile birleştirerek siyasi bir söylem ve mücadele hattının oluşturulması gerektiğini savundular. Bölümdeki öğretim üyeleri ve bir bölüm öğrenci ise, düşünce özgürlüğü ve akademik özgürlük söylemiyle Noemi Levy-Aksu'nun şahsına odaklanan bir kampanyada ısrarcı oldular. Sonuç olarak siyasi içeriği muğlak fakat disiplinli ve düzenli işleyen bir nöbet çadırı, dönem sonuna dek devam etti.

Sözleşme iptali kararını alan YÖK'e ve bunu uygulayan Boğaziçi Üniversitesi'ne dava açan Levy-Aksu'nun davasında üniversite yönetiminin, yürütmenin durdurulması hakkındaki talebin reddini istemesi öğrenildiğinde nöbeti tutan öğrenciler rektörlüğe protesto eylemi kararı aldı. Bu noktada bizim müdahaleminin sonucu çağrı metnine; son günlerde üniversitede artan güvenlik uygulamaları, içki yasağı girişimleri ve rektörün atandığı Kasım ayından bu yana süren tartışmalar da dahil edilince yaklaşık 300 kişilik bir kitle

yer aldığı Bahçelievler Emek ve Demokrasi Platformu da 3 defa bu eylemlere katılım sağlamıştır.

20 Mayıs Cumartesi günü Bakırköy PTT önünde saat 15.30'da buluşup "OHAL Kalkacak Zafer Emekçilerin Olacak!" ozalitiyle eylem bölgesine yürüdük. 24 ve 27 Mayıs günlerinde oturma eylemine katılarak bu direnişi büyütme çalıştık. AKP'nin OHAL-KHK ile yönettiği günümüz Türkiye'sinde bu gerici siyasi çizgiye karşı eylemleri büyütme ve sokağa taşımak, HAYIR'ı yükseltip OHAL'i sokakta püskürtmek için elimizden geldiğince gayret edeceğiz.

Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!

Yenibosna'dan Komünistler

ile 8 Mayıs günü rektörlüğün önünde toplanıldı. "HAYIR! Üniversiteyi saraya ve kayyumlara teslim etmeyeceğiz.", "OHAL bahanesine son! Hukuksuzca işten atılan hocalarımızı geri alacağız." pankartları açıldı. Kitle "kayyum rektör"ün alana gelerek açıklama yapmasını talep etti, sonrasında ise 100 kişilik bir kalabalık rektörlüğe girme girişiminde bulundu. Bu sırada araya giren akademisyenler ile tartışma yaşandı, eylem sonrasında muhtelif platformlarda akademisyenler eylem kınıcılık ve irade zayıflığı ile suçlandı. Rektörlük kapısında akademisyenler öğrencilere rektörün 5 kişilik bir temsilci grubuyla görüşeceğini söyledi, öğrencilerin ısrarı üzerine 30 kişilik temsilci grubuyla görüşme ayarlandı. Bu sırada rektörlüğün kapısına "Mutlaka kazanacağız!" pankartı asıldı ve görüşmeye girmeyen öğrenciler rektörlük önünde bir arada durmaya devam ettiler. Yaklaşık 5 saat boyunca süren eylemlilikte kitlenin görece kararlı duruşu ve sonrasında üniversite kapısına koyulan X-Ray cihazlarının kaldırılması, öğrencilerin eylemliliğe dair görüşlerinde olumlu etki yarattı. Böylece dönem başından beri birçok eylem düzenlenen Boğaziçi Üniversitesi'nde, giderek sönmüş bir eylem grafiğinin ortaya çıkması da engellenmiş oldu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak AKP ve sarayın saldırılarının ancak kitlesel eylemlerle göğüslenilebileceği düşüncesinden hareketle, okuldaki eylemlerde ileri çıktık ve inisiyatif alacak bir konumda olduğumuzu göstermiş olduk. Tarihin Nöbeti'nin, AKP ve saray karşıtlığına kanalizasyon olarak siyasallaşması için mücadele ettik. Bunu tamamen başaracağımız söylenemez zira Tarihin Nöbeti bazı akademisyenlerin telkin ettiği gibi Hisarüstü Hayır Platformu'yla ve okuldaki diğer politik kesimlerle bir araya gelmedi. Bu tutumu apolitizm olarak değerlendirdik ve karşısında durduk. Apolitizme rağmen Tarihin Nöbeti'ne dâhil olmayı "başarabilmiş" devrimci siyasete ilgili arkadaşlarımıza, her fırsatta kısmi mücadelelerin ortak bir siyasi hedef doğrultusunda buluşturulması için gereken devrimci partiyi nasıl yaratacağımızı ve platformumuzun güncel siyasete dair görüşlerini aktarmaya çaba gösterdik.

OHAL'e ve Kayyumlara Hayır!

Boğaziçi Üniversitesi'nde Komünistler

HTKP'nin "Yeni Bir Sol Atılım İçin Hep Birlikte" Etkinliği

HTKP 4 Haziran'da "Yeni Bir Sol Atılım İçin Hep Birlikte" şiarıyla Bostancı Gösteri Merkezi'nde yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı bir etkinlik gerçekleştirdi. KP'nin "TKP" ismini almasına tepki olarak HTKP, etkinliği TKP ismiyle yaptı. Salonunda yoğun olarak TKP yazılı flamalar ile TKP vurgusu yapıldı.

Salona asılan şu pankartlar dikkat çekti: "Paranın Saltanatı Varsa Halkın TKP'si Var; Devrimci Bir Cumhuriyet İçin İleri; Gezi'yi Unutmadık Unutmayacağız; Hayır Bitmedi Daha Yeni Başlıyor"

Etkinlik devrim mücadelesinde hayatını kaybedenler için gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından Enternasyonal marşının okunmasıyla başladı.

Yapılan açılış konuşmasının ardından konuşmasını yapmak için kürsüye davet edilen Erkan Baş, konuşmasında şu konulara vurgu yaptı:

"Bu toplantımızın sol kamuoyunda ilgiyle ve merakla beklendiğini biliyoruz. Bu toplantının amacı nedir, diye çok soruldu. İzninizle bir cevap vererek başlayalım. Bu toplantının pek çok amacı var ama bütün amaçlarının merkezinde tek bir nokta var. En başta bunu açıkça ortaya koymak gerekiyor. Bu toplantının amacı AKP/Saray iktidarını yıkmaktır. Bütün çabamız, bütün uğraşımız AKP/Saray rejimine son vermektir. Bu toplantının hatta sadece bu toplantının değil, partimizin yakın hedefi budur. Tüm tartışmalarımızın, arayışlarımızın, söz ve eylemimizin temeli budur." Konuşmasının devamında "devrimci bir cumhuriyet kavgası" çağrısında bulunan Erkan Baş, "Bugün cumhuriyetçi kuvvetler bir yol ayrımdadır. Ya iktidarın muhalefeti olarak konum alınacak ya da düzeni tam boy karşısına alacak devrimci bir cumhuriyetçi damar kuvvetlenecek. Saray rejimini yıkmamızın ilk şartı, cumhuriyetçi güçler içinde devrimci damarı kuvvetlendirmektir."

Erkan Baş "Saray rejimine son vermek için göreve hazırız" derken bu başlık altında şunları ifade etti: "Bugün devrimcilerin önünde duran görev, ülkemizdeki büyük birikimi örgütlü bir halk gücüne

dönüştürmek üzere hamle yapmaktır. Saray rejimine son verme kararlığımızın bir parçası olarak bu büyük kuvvetin örgütlü bir kuvvete dönüştürülmesi için Türkiye'nin tüm ilericu kuvvetlerine, emekçi halkımıza bir çağrı yapıyoruz. Bu amaç doğrultusunda her tür görev ve sorumluluğa hazırız, bunu açıkça ilan ediyoruz. Anti-Emperyalist mücadele AKP'ye karşı mücadele verilmeden yapılamayacaktır, çünkü AKP- Saray iktidar emperyalistlerin kurduğu bir yapıdır. Siper yoldaşlarımız devrimci dayanışma içinde olarak, devrimciler arasında dostluğa, dayanışmaya önem vererek, Türk ve Kürt halkının değerli temsilcileri ancak birlikte hareket ederek zafere ulaşabiliriz." diyen Baş, KHK ile işten atılan ve açlık grevinde bulunan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın mücadelesi ile tutuklu HDP'li vekiller şahsında tüm HDP'li selamladı.

Erkan Baş referandum süreciyle yeni bir döneme girildiğini; referandumda Türkiye'nin ilericilerinin kazandığını ama hayal de görmemek gerektiğini çünkü Türkiye'nin yansında tam bir zifiri karanlığın olduğunu; Erdoğan/ AKP'nin değişeceğini düşünenlerin olduğunu böyle bir şeyin söz konusu olamayacağını; savunma çizgisinde olmayacaklarını saray rejiminin cumhuriyeti devletten tasfiye ettiğini ifade ettikten sonra cumhuriyetçi kesimlerin önünde iki yol vardır diyerek şunları söyledi: "Ya düzen sunularını içinde kalarak AKP'nin muhalefeti olarak kalacaklar ya da iktidarı tam boy karşısına alması gerekecektir. Türkiye üç ayrı cepheye bölünmüştür: milliyetçi muhafazakâr cephe, cumhuriyetçi laik cephe ve HDP şahsında Kürt hareketinin temsil ettiği cephe. Bizce bu bölünme yanlışlar, asıl iki cephe olmalıdır. Bunun için bir sol atılımı ihtiyaç vardır. Bugün acilen devrimcilerin ileri çıkması gerekmektedir. AKP iktidarının sürmesi onun karşısına dikilebilecek bir halk hareketinin yaratılmamasındadır. Biz geniş bir muhalefet cephesini işçi sınıfının iktidar hedefiyle ele alıyoruz, partimizin varlık sebebi budur. TKP düzenin sınırlarına sığmayan bir yapıdır. Bizim bir davamız, sevdamız var. TKP bir araç, aygittir. Bir fetiş haline getirdiğimiz bir isim değildir." dedi.

Birçok başlık altında konuşmasını bitiren Erkan Baş'ın ardından TKP propaganda ekibinin hazırladığı ifade edilen kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Nazım Hikmet'in "Ateşi ve İhaneti Gördük" şiirine sık sık atıflar yapılarak hazırlanan sinevizyon gösteriminde Gezi Ayaklanması görüntülerinin yanı sıra Soma'da, Ermenek'te, Cerattepe vb. işçi ölümlerinin ve değişik alanlardaki direnişlerin yaşandığı görüntüler sergilendi.

Etkinlikte Birleşik Haziran Hareketi (Haziran) Yürütme Kurulu üyesi Canan Kaftancıoğlu da bir

konuşma gerçekleştirdi. Haziran adına konuşan Kaftancıoğlu, "Bir korku toplumu yaratıldı ama asıl korkan onlardır. Gezi'yi hala unutmamaları bu kollarındadır. Bir araya gelmemizden korkuyorlar. 17 Nisan'la birlikte farklı bir döneme girildi. Bir yol ayrımındayız. Ya tek adam diktatörlüğüne izin vereceğiz ya da halkın demokrasisini hep birlikte kurarak söz yetki karar halka diyeceğiz." diye konuştu.

DISK Sosyal İş Genel Başkanı Metin Ebetürk yaptığı konuşmada, sınıf mücadelesinin yeni bir sol atılım için yapılan bu etkinliğin önemine vurgu yaparak şunları ifade etti: "Biz, şu sözlerle büyüdük: Nerede bir yoldaş varsa Türkiye Komünist Partisi oradadır. Burada yeşeren filizi görüyorum." dedi. Ebetürk konuşmasının devamında sendikal hareketin sorunlarında OHAL altında işinden atılan kamu emekçilerinin mücadelesine değindi ve son söz olarak "yaşasın işçilerin birliği-halkların kardeşliği" dedi.

Gezi Şehitleri ve Gazileri Platformu adına konuşan Volkan Kesanbilici konuşmasında Gezi'de düşenleri anarken bizim durumumuz birilerini rahatsız etti. Biz sadece Gezi'de düşenlerin ya da gazilerin hukuksal ve sağlık sorunları vb. ilgilenmedik, yan yana yürüyeceğimizi bütün kesimlerle birlikte hareket etmeye çalıştık. Sur'dakilerle, Soma'dakilerle dayanışma içinde olduk şimdi ise Nuriye ve Semih şahsında direnenlerin yanında oluyoruz. Bizim kılavuzumuz Gezi'nin yoludur. Fakat Gezi'den gerekli dersi çıkaramadık." dedi.

Sanatçı Barış Atay da Nazım Hikmet'in "Vatan Haini" şiirini okuduktan sonra yaptığı konuşmada "Bu kavga gericiliğe, ırkçılığa ve diktatörlüğe karşı insanlık kavgasıdır. İnşaatlarda, fabrikalarda, tarlalarda sömürülen, öldürülen işçilerimiz için biz kazanacağız." ifadelerini kullandı.

Etkinlikte KHK ile işinden atılan ve bu yüzden Ankara Yüksel Caddesinde açlık grevi eylemcilerinden Nuriye ve Semih'le birlikte direnen Veli Şahlik'in konuşması oldukça ilgi ve coşkuyla karşılandı. Şahlik yaptığı konuşmasında, "Yüksel Caddesi'nde Nuriye ve Semih'le birlikte mücadele ederken bizi bir araya getiren neden demokratik devrim ya da sosyalist devrim konusunda ne düşündüğümüzü değil. Hepimizin işten atılmasıyla birlikte emeğimize sahip çıkmak bizi bir araya getirdi. Benim anam yerde sürüklendi ama Taybet Ana'nın cenazesi günlerce sokak ortasında kaldı. İşte bu anaların mücadelesini ortaklaştığımız zaman biz kazanacağız. AKP'nin direnen bizlere, Nuriye ve Semih'e kulağını tıkaması kendi çıkarları açısından doğrudur, onlar da biliyor ki direnenler kazandığı zaman bu bir yol olur ve herkes

bu yolda yürür. Ama AKP ne kadar güçlü olduğunu söylese de halktan daha güçlü olmaz. Yeter ki biz sosyalistler söylediğimiz sözlerin kırta birini bile zekât yerine getirsek inanın çok şeyi değiştiririz." dedi.

Etkinliğe Gezi Direnişi'nde hayatını kaybedenlerin ailelerinin yanı sıra 1999 yılında faşistler tarafından öldürülen SİP üyesi Hüseyin Duman'ın anne ve babasının da etkinliğe yer aldığı duyuruldu.

Etkinlikte katılımlarıyla ve mesajlarıyla ismi okunan örgütlerin isimleri anons edildi buna göre: HDP, HDK, ÖDP, Halkvevleri, EHP, SYKP, CHP Sol Kanat, Odak, Politika Gazetesi, DİSK, Okmeydanı Cemevi, Devrimci 78'liler, Umut-Sen. Biz de bu etkinliğe KÖZ adına temsilci düzeyinde katılarak hem etkinliği gözlemlemek hem de etkinliğe gön-dereceğimiz bir mesajla katkı sağlamak istedik. Gönderdiğimiz mesaj okunmadı ancak etkinliğe mesajla katıldığımız anons edildi.

Etkinliğe gönderdiğimiz mesajda şu düşünceleri ifade etmiştik:

"Merhaba Dostlar,

"Öncelikle "Yeni Bir Sol Atılım İçin Hep Birlikte" şiarıyla düzenlenmiş olduğunuz bu anlamlı etkinliğinizi KÖZ adına selanlıyoruz.

Tüm dünyada ve bu toraklarda politik bir pusula olarak hala güncelliğini koruduğunu düşündüğümüz Ekim Devrimi'nin 100. yılında 15-16 Haziranların, Gezi Ayaklanması'nun yaşandığı coğrafyamız yeni bir emperyalist paylaşımlar savaşının göbeğinde bulunmaktadır. 2001 yılında ABD'de gerçekleşen ikiz kuleler saldırısından sonraki gelişmeler Ortadoğu'da taşları yerinden oynatarak 15 yıllık AKP/ Erdoğan iktidarının politikaları 12 Eylül rejimini özellikle Haziran ayaklanmasından sonra derin bir rejim krizine sokmuştur. 16 Nisan referandumunda yenilgisi tescillenerek Erdoğan/AKP, iktidarlarını ancak OHAL şartlarında gerici saldırılarını sürdürerek ayakta tutmaya çalışmaktadır ve bunlar kesinlikle sandık yoluyla iktidarı terk etmeyecektir. Yıkılmayınca yıkılmayan Erdoğan ve AKP iktidarını 12 Eylül rejimiyle birlikte süpürecek olan, emekçilerin ve ezilenlerin taleplerini konuşan devrimci bir öznenin güçlü bir biçimde arkasında duracağı Kurucu Meclis olabilir ancak. Kendini temsili burjuva demokrasisinin yasa ve teamüllerle sınırlayan bütün toplumsal kesimlerin yasa dışı barajı özgür ve demokratik bir biçimde temsilcilerini seçip gönderdiği bir Kurucu Meclisi toplumun gündemine sokmak, sürmekte olan yeni bir anayasa, rejim tartışmalarına vs. devrimcilerin, komünistlerin vereceği en anlamlı ve hayati yanıt olacaktır."

İstanbul'dan Komünistler

SEP ve İDP'den Referandum Gündemli Toplantı

İkisi de Troçkist akımlardan olan Sosyalist Emekçi Partisi ile İşçi Demokrasi Partisi'nin "Hayır" çalışması ile ilgili gerçekleştirdikleri toplantılarına katıldık.

SEP gün boyu süren etkinliklerin sonuncusu olarak söyleşi gerçekleştirdi. SEP adına sunum yapan kişi şunları ifade etti: "AKP ve MHP'nin başını çektiği bir "Evet" cephesi var. Türkiye'de BBP, Kürdistan'da ise Hüdadar da "Evet" diyeceğini açıkladı. Aslında Tayyip Erdoğan'ın işi zor. Hem MHP'yi hem de Kürtleri aynı anda memnun edemez. AKP içindeki Arınç, Gül, Davutoğlu çevresinin de "Evet" demesi şüpheli. Erdoğan yıllardır toplumu kutuplaştıran kimlikler üzerinden siyaset yaptığı için AKP iktidarını korudu; örneğin bir işçi taşeronlaştırmada çok rahatsız olmasına rağmen 15 Temmuz günü Erdoğan'a darbeye karşı Erdoğan'a karşı siper olmakla övünebiliyor. Hükümet KHK'lerle onbinlerce KESK'e bağlı eğitim emekçisinin görevine son verirken bu eğitim emekçilerinin kendi aralarında bölünmüşlükten dolayı anlamlı bir tepki verilemiyor. Diğer yandan Erdoğan muhalefet partisi CHP'yi sıkıştırarak politikada da izleyegeldi. Sol hareket AKP karşıtlığını nerede konumlanmışsa salt o mesele üzerinde yürütüyor. Örneğin, Haziran Hareketi laiklik temelli bir faaliyette bulunuyor.

Referandumda "Evet" çıkarsa yolun sonu olmayacak. Zaten Erdoğan'ın şu an yapmadığı, yapamadığı ne var? HDP'li belediyelerin çoğuna kayyumlar atandı. Belediye eş başkanları tutuklandı. HDP'li vekillerin bir kısmı tutuklandı. PKK'nin şehir yapılmaması denen kesimler askeri bir yenilgi aldı; fakat evet çıkarsa asıl saldırıya maruz kalacak kesim işçi sınıfı ve emekçiler olacak. Kıdem tazminatını kaldırabilirler, ayrıca Cumhuriyet, Birgün gibi ga-

zetelerin üzerine gidebilirler fakat bu baskılar karşı tepkileri doğuracaktır. Hayır çıktığında Erdoğan bir yenilgi almış olacak fakat ne AKP ne de Tayyip gitmeyecek; ancak sol kendine bir alan açmış olacak." dedi. Toplantıda İDP adına bir kişi söz alarak görüşlerini ifade etti. Söyleşiye katılan işten atılan Aktif Sen üyesi işçiler de konuştu.

Toplantıda biz de KÖZ adına söz alarak görüşlerimizi ifade ettik. Konuşmamızda Erdoğan'ın onaylatılmak istediği bu 18 maddelik hamesli onun ve AKP'nin solun büyük kesiminin iddia ettiği "Erdoğan'ın diktatör olduğu, AKP'nin faşizm uyguladığı" tespitlerinin doğru olmadığını gösteriyor. Faşizm uygulayan bir iktidar bu tür düzenlemelere ihtiyaç duymazdı. Zira bu 18 madde kabul edilse bile Erdoğan istediği gibi yönetmeyecek, 12 Eylül rejim krizi derinleşmeye devam edecek. Hayır çıkması Erdoğan için 7 Haziran seçim yenilgisi gibi ikinci bir yenilgi olacak; fakat bu yenilgi kendiliğinden bir sonuç vermez bu yenilgiyi değerlendirmek için devrim ve demokrasi güçlerine iş düşecek. Biz referandumda evet de çıksa hayır da çıksa anayasa tartışmalarının gündemden düşmeyeceğini düşünüyoruz. Uzun yıllardır birçok kesim yeni bir anayasa ihtiyacını dile getiriyor; bize göre yeni bir anayasa tüm toplumsal kesimlerin yasa dışı, barajsız, sansürlü bir ortamda özgür ve demokratik bir biçimde kendi temsilcilerini seçeceği bir kurucu meclisle yapılabilir; ancak bu topkallarda ve dünyada da asıl ihtiyacını duyduğumuz şey Bolşevik-Leninist tipte komünist bir partidir. Böyle bir partinin yaratılması için ise komünistlerin birliğinin sağlanması gerekir." dedik.

İŞÇİ DEMOKRASİ PARTİSİNDEKİ TOPLANTI

Toplantı "Referandumdan Sonra Türkiye Nereye Gidiyor?" başlığıyla gerçekleşti. İDP temsilcisi konuşma yaptı. Temsilci konuşmasına başlamadan önce 4.Enternasyonal Sekreterliği/ İşçilerin Uluslararası Birliği'nin İDP'nin toplantısına göndermiş olduğu mesajı okudu. Ardından İDP adına konuşan temsilci önce 18 maddenin ne menem şeyler içerdiğini anlattı. Ardından "Biz nerden buraya geldik" diyerek burjuva devletlere anayasaların ne anlama geldiğini, anayasalara "Toplumsal Sözleşme" denildiğini ancak tüm burjuva anayasalar asıl olarak sermayenin, ordunun ve yargının ihtiyaçları doğrultusunda yazılır. Bugün var olan anayasa bizim temel ihtiyaçlarımızı asla karşılamayan bir anayasadır. Gelir dağılımındaki eşitsizlik, özel istihdam büroları, iş cinayetleri, kapıda olan kıdem tazminatının kaldırılması, Akbank işçilerinin grevinin yasaklanması tüm bu saldırılara karşı bağımsız bir emekçi sınıf siyaseti sürdürmek gerekir. Tüm bu olup bitenler aslında yönetimin çaresizliği sonucudur, referandum adeta sürüklendiler. Biz yeni bir anayasa için kurucu meclis diyoruz, demokratik olarak seçiminin yapıldığı seçim barajının kaldırıldığı bir meclis" dedi.

Daha sonra toplantıya katılanlar söz alarak konuştu. Bu konuşmalar içinde "Erdoğan ve AKP'nin son 15 yıl içinde siyasal islamcı bir politika ile toplumu bu noktaya getirdikleri" ifade edildi. Bir başka kişi ise "Hayır çıkması durumunda yeni bir halk hareketi Tayyip'i götürülebilir bu ihtimali kullanabilir miyiz? Hayır çalışması yürütürken birleşik bir mücadelenin kurumsallaşmasına da önem vermeliyiz. Biz birleşmeliyiz ki olup bitene müdahale edelim." dedi.

Bizden de bir yoldaş KÖZ adına söz alarak bir

konuşma yaptı. Yoldaş yaptığı konuşmada şunları ifade etti: "28 Şubat'ın bir ürünü olan ve ABD ve TÜSİAD'ın desteğini alan AKP Mavi Marmara olayıyla birlikte ve Suriye'de savaşın başlamasıyla birlikte Rojova'da gerçekleşen Kürtlerin devrimiyle birlikte Erdoğan ve AKP, ABD için artık gereksizleşmişti, bunun yansımalarını Gezi Ayaklanması'nda gördük. Geldiğimiz noktada Erdoğan'ın toplumu böyle bir referanduma götürmesi aslında sandığı gibi güçlü olduğunu değil, aslında güce muhtaç olduğunu gösteriyor. Biz KÖZ olarak 2013 Gezi'den bu yana 12 Eylül rejiminin derin bir kriz içinde olduğunu söylüyoruz ve bu rejim krizi referandumda evet çıksa bile asla çözülmeyecek. Bu krizin üç türlü çözümü bulunmaktadır. Ya Erdoğan bir darbe yaparak anayasayı ortadan kaldırarak tüm devrimci dinamikleri ezerek aynı zamanda burjuva güçler arasında klik çatışmasına da son verecek ama Erdoğan'ın buna gücü yetmiyor ya uluslararası güçlerin de desteğini alan kimi burjuva güçlerin Erdoğan'a kalıcı bir darbe indirmesi ya da bir devrim patlak verecek ancak böyle bir devrimin başarılı olması için devrimci bir önderlik şarttır. Oysa böyle bir önderlik olmadığını hem Gezi'de gördük hem de 15 Temmuz darbe girişimi esnasında gördük. Uzun zamandır gündemde olan yeni bir anayasa meselesi konusunda biz KÖZ olarak bu sorunu ancak bir kurucu meclisle çözebileceğini söyledik. Böyle bir kurucu meclisin ise temsili burjuva demokrasisinin kaide ve ölçülerle değil, her kesimin özgürce kendi temsilcilerini yasa dışı, barajsız bir biçimde seçeceği meclislerle belirleneceği ve tüm devrim ve demokrasi güçlerinin arkasında duracağı bir çalışmayla etkili olabileceği bir kurucu meclis yeni bir anayasa yapılabilir." dedik.

İstanbul'dan Komünistler

Mahallelerde Hayır Çalışmaları

1 Mayıs Mahallesi Hayır Meclisi Çalışmaları

Referandum sürecinde birçok bölgede olduğu gibi mahallemizde de hayır meclisi kurulmuştu. 1 Mayıs Mahallesi Hayır Meclisi kurulduğu andan itibaren kimi halk toplantıları, referandum çalışmaları yürütüldü. Bu Hayır Meclisi'nin içerisinde mahallemizdeki birçok siyaset olduğu gibi bireysel katılımlar da vardı.

Her ne kadar ilk buluşmalarda önüne koyduğu işleri aynı iddiayla devam ettirmese de birtakım çalışmalar bu Hayır Meclisi üzerinden örgütlendi. KÖZ olarak bizim de aktif bir şekilde içinde bulunduğumuz Hayır Meclisi yapılan halk toplantısının dışında, mahalle pazarında ve mahallenin dışında kalan kimi bölgelerde yaygın şekilde referandumda neden hayır denilmesi gerektiğine dair bildiri dağıttı. Kimi dernek ve kahve ziyaretleri de bu çalışmalardan bazılarıydı. Referandum sürecinin sonlarına doğru Hayır Meclisi faaliyetlerine devam etmedi. İçerisindeki bileşenler kendi referandum çalışmalarını yürüttüler.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Referandumdan 1 Mayıs'a Yapılmayanlar ve Yapılması Gerekenler

1 Mayıs'ın ardından bulunduğumuz mahallede hem 2017 1 Mayıs'ını hem de 16 Nisan referandumunu değerlendirmek üzere bir söyleşi düzenledik.

Kahvaltı eşliğinde düzenlediğimiz söyleşide referandum ve hemen akabinde gerçekleşmiş olan 1 Mayıs üzerinde sohbet ettik. Öncelikli olarak KÖZ adına bir yoldaşımız söz alarak bizim referandum ve 1 Mayıs'a ilişkin görüşlerimizi aktardı. Referandumda Erdoğan'ın kaybettiğini ancak Hayır'ın da kazanamadığını altını çizdi. Konuşmasının asıl ağırlığını Hayır'ın kazanamamasının nedenleri oluşturdu. Bu kısımda da asıl olarak hayır kampanyasını yürüten sol hareketin kitlelerin seferber edildiği devrimci bir referandum çalışmasını yapmadıklarını, parlamentarist bakış açısıyla bir çalışma yürüttüklerini bundan kaynaklı da mitinglerle örülebilecek bir süreci bilinçli olarak es geçtiklerinin üzerinde durdu. Konuşma arasında gelen 'referandum gecesi hileli sonuçlar açıklanırken insanlar sokaklara çıkmaya yönelmişken, neden sol hareketten güçlü bir çağrı yapılarak sokaklara inilmemiştir' sorusu tam da anlatılanlarla denk düştü. Bu soru üzerine işte bu çağrıyı yapmak ve bunun ardından harekete geçecek kitleye önderlik edebilecek komünist bir partinin var olmaması ve bugünün en acil görevinin de böyle bir partiyi yaratma mücadelesi olduğu vurgulandı.

Referandumun öncesi ve sonrasına dair yapılan konuşmaların ardından 1 Mayıs'a dair kısma geçildi. Bu kısımda da 1 Mayıs tartışmalarının ilk kısmı Taksim ya da Bakırköy üzerinden alan tartışması üzerine oldu. Bu konuda da yoldaş; 1 Mayıs'ın anlamı üzerinden bir sunum yaptı. Birleşik, kitlesel bir 1 Mayıs'ın öneminden bahsetti. Bugün asıl birleşik, kitlesel eylemlere ihtiyacın olduğunu, zaten böyle mi mitingler örgütleyemedik, kitleleri seferber edemedik yasaklanmış olan ne bir alan, ne de bir hakkın geri alınmayacağına üzerinde durdu. Bu 1 Mayıs'ta da bu öncelikli hareket edip 1 Mayıs alanına var olan siyasi gündemle gidilmesi gerektiğini vurguladı. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin bu bakış açısıyla hareket ederek buldukları her alanda örgütlenen mitinglere katıldıklarını altını çizdi. İstanbul Bakırköy mitingine de var olan siyasi gündeme dair şiarlarla katıldığını ifade etti. 'Hayır'ı Sokakta Büyütelim, OHAL'e Hayır, HDP'li Vekillere Özgürlük' yazan pankartla katılan komünistlerin, bu siyasi süreçte öne çıkarılması gereken gündemler olarak bunları gördüğünü vurguladı. Bu 1 Mayıs'ta da alanda bu şiarları KÖZ'ün dışında öne çıkaran olmadığını, bu anlamda kitlesel ama bu gündemlerin es geçildiği bir 1 Mayıs olduğunu söyledi. Karşılıklı görüşlerin de ifade edildiği sohbet yaklaşık 1 saat kadar sürdü. Kahvaltı ve söyleşinin ardından, 1 Mayıs öncesinde referandumu değerlendiren ve 1 Mayıs'a yönelik bir çağrı içeren özel sayımızın mahallede dağıtımını gerçekleştirdik. Yaklaşık 750 adet özel sayımızın dağıtımını mahallenin birçok yerine dağıttık. Referandum ve 1 Mayıs'tan çıkardığımız dersler ışığında sorumluluklarımızın farkında olarak mücadelemizi sürdüreceğiz.

Hayır'ı Sokakta Büyüt, Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

PSAKD'de Referandum Paneli

Mahallemizdeki Ataşehir Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, 8 Nisan günü referandum gündemli bir panel örgütledi. Bu panel Haziran Hareketi adına Hakan Gülseven, HDP adına Garo Paylan, PSAKD adına Kemal Bülbül katıldı.

Konuşmacıların üçü de 'Hayır'ın önemine vurgu yaparak, referandumdan güçlü bir hayır çıkması için çalışmaların artırılması gerektiğini savundular. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı panelde soru cevap kısmı da oldu. Bizde bu kısımda söz alarak, referandumda dair görüşlerimizi ifade etmeye çalıştık. KÖZ adına söz alan yoldaş şunlara değindi. "Bu referandum bir anayasa oylaması değil, Erdoğan'ın kendisinin oylamasıdır. Evet diyenler Erdoğan için evet diyor, hayır diyenlerde Erdoğan'a karşı oldukları için hayır diyor. Bu nedenle de yürütülen referandum çalışmalarının odağında Erdoğan'ın akıbetinin yer alması gerekir. Bir diğer yandan devrimci bir referandum çalışması için, yapılan halk buluşmalarının, panellerin eylem ve mitinglerle taçlandırılması ve bu mücadele hattı içerisinde demokratik bir anayasa için kurucu meclis talebini öne çıkarılması gerekir. Bu bakımdan da çalışmalarını her ne kadar çok cılız yapılmış olsa da bugün Kadıköy'de HDP'nin yapmış olduğu 'Hayır Mitingi' oldukça önemlidir. Bu miting katılmak ve güç katmak ise tüm demokrasiden yana olan güçlerin sorumluluğuydu. Bu bağlamda bugünkü miting ve 21 Mart'ta yapılan Newroz Mitingi'ne Haziran Hareketi neden kendi pankart ve dövizleriyle katılım sağlamamıştır? Böylesi bir katılım hayır çalışmalarını güçlendirmeydi? Bundan da önemlisi referandum sürecinin en başından itibaren başta HDP ve Haziran Hareketi olmak üzere referandumda Hayır diyen güçler olarak, neden bir merkezi platform kurulmamıştır. Böylesi merkezi bir platformun hem genel anlamda hem de yerel anlamda yürütecekleri hayır çalışmaları çok daha ses getiren ve güven veren çalışmalar olmaz mıydı?" Yoldaşın konuşmasının ardından panele katılan diğer dinleyicilerden de sorular geldi. Konuşmacılar ise ikinci turda gelen sorulara yanıt vermektense ziyade tekrar referandumda dair kendi görüşlerini ifade ederek paneli sonlandırdılar.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Mitingsiz Referandumun Sebepleri ve Neticeleri

Referandum sürecinde Hayır kampanyasını ören komünistler olarak bulunduğumuz yerelde bir söyleşi organize ettik. Bu söyleşide neden Hayır kampanyasını örmeye çalıştığımızı ve ezilenlerin, emekçilerin hak alma mücadelesinde bu referandumun bir kaldıraç olarak kullanılabilmesinin yollarının neler olduğunu açıklamaya çalıştık.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı söyleşide KÖZ adına konuşan yoldaş var olan rejim krizinden ve bu krizin nasıl çözülebileceğinden bahsetti. Böylesi bir krizin içerisinde zaten uzun zamandır zayıflayan AKP ve Erdoğan iktidarının, işin içinden dahada çıkamaz hale geldiğini vurguladı. Böylesi bir atmosferde girilen referandum sürecinde ise emekçilerin ellerinin dahada güçlü olduğunu, bu referandum sürecinin ezilenlerin emekçilerin örgütlü mücadelesini yükseltmek için kullanılması gerektiğinin altını çizdi. Hayır cephesindeki sol hareketlerin parlamentarist bakış açısından kaynaklı; bu süreçte hayır verecek olan kimi gerici kitleleri ürkütmek adına ortak bir hayır kampanyası yürütmekten kaçındıklarını ve kitlesel mitingler örgütleme sorumluluğunu yüklenmediklerini söyledi. Oysaki emekçilerin ve ezilenlerin bu anayasa dayatmasına hayır diyen tutumlarını mitinglerle taçlandırabilecek bir zeminin varlığının herkes tarafından hissediliyor olduğunu ve olanakların arttığının hiç olmadığı kadar ortaya çıktığını vurguladı. Bu fırsatları değerlendirmemenin, hatta bundan özenle kaçmanın bir tek izahı olabileceğinin bundan yukarıda ifade edildiği gibi parlamentarist bakış açısından kaynaklandığını altını çizdi. Ezilenlerin 'Hayır'ın sokakta büyütülüp mitinglerle taçlandırılmadığı müddetçe bir demokratik kazanım elde edilemeyeceğini, var olan saldırılara karşı güçlü bir çıkış yakalanamayacağını söyledi. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin bu bakış açısıyla referandumda hazırlandıklarını, böylesine dönemleri fırsata çevirecek ve ezilenlerin özgürlük mücadelesini onlara önderlik ederek yükseltecek bir devrimci partiyi kurmanın mücadelesini verdiklerini vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

Söyleşinin ikinci kısmında diğer arkadaşlarda söz alarak görüşlerini ve sorularını sundular. Oldukça tartışmalı ve canlı geçen söyleşi referandum çalışmalarına herkesin daha güçlü bir şekilde katılımı çağrısı yapılarak bitirildi.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Referandumdan Güç Al, 1 Mayıs'a Yüklen!

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak referandum sürecini çok daha öncelerinde gündemimize almıştık. Referandum tarihi belli olmadan önce katıldığımız eylem, miting ve panellerde gelecek olan referandumla ilişkin görüşlerimizi ifade etmeye çalışmıştık. Referandum sürecine girildiğinde ise faaliyet yürüttüğümüz alanlarda kurulan hayır meclislerinin aktif bileşenleri olduk ve bu hayır meclislerinin kuruluşlarına ön ayak olmaya çalıştık.

Bu süreç içerisinde yürütülecek olan hayır çalışmalarının tüm sol akımları kapsayacak şekilde ortak platformlar etrafında yürütülmesinin çağrısını yaptık. Ne yazık ki sol akımların ağırlıklı iki kesimini barındıran HDP ve Haziran hareketi geçerliliği olmayan nedenlerden ötürü böylesi bir referandum platformu kurmaya yaklaşmadılar.

Bulduğumuz mahallede hayır meclisinin dışında kendi kimliğimizle de referandum çalışmaları örmeye gayret ettik. Gazetemizin referandumla ilgili çıkan son iki sayısını mahallemizde yaygın bir şekilde kullanmaya çalıştık. Referandumda dair çıkardığımız Hayır broşürüyle birlikte bir dizi kahvehane ve derneğe giderek referandumda dair görüşlerimizi aktarmaya çalıştık.

Referandum gününe dair sandıklarda görev almak üzere HDP ile birlikte çalıştık. Bir dizi sandıkta, yoldaşlarımızla ve çevremizdekilerle birlikte okul sorumluluğu, sandık başkanlığı, sandık kurulu üyeliği ve müşahitlik olarak, referandum günü görev aldık. Sandık kurullarında bulunanların yapması gerekenlere dair HDP'nin yapmış olduğu eğitim toplantılarına katıldık ve ayrıca böylesi bir toplantıyı kendimiz de organize ettik.

1 Mayıs'ın yaklaşması sebebiyle de hem referandumu hem de 1 Mayıs'ı gündem alan KÖZ imzalı bir bildiri kaleme aldık. Bu bildirimizi de oldukça yaygın bir şekilde kullanmaya çalıştık. Devrimci bir referandum çalışmasının eylemleri büyümesi, mitinglerle taçlanması gerekir. Böylesi bir bakış açısıyla yürütülen referandum çalışması da 1 Mayıs'la bağı kurularak yürütülmelidir. Bu sebeple de aşağıdaki bildiriye kaleme alarak bulunduğumuz yerelde yaygın dağıtımını gerçekleştirdik.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

HDP Ataşehir'de Referandum Değerlendirmesi

Referandumun ardından HDP Ataşehir İlçe Örgütü, HDP MYK'dan da temsilcilerin katıldığı bir değerlendirme toplantısı gerçekleştirdi. İlçe binasında yapılan yaklaşık 50 kişinin bulunduğu bu değerlendirme toplantısına davet üzerine KÖZ olarak biz de katıldık.

HDP adına referandumla ilişkin genel bir değerlendirme yapan arkadaş; bu referandumun galip tarafının bizler olduğunu, AKP'nin her türlü saldırı ve hilelerine karşı Hayır cephesinin kazandığını vurguladı. Kürdistan'da ise her türlü hile ve silahlanın gölgesinde gerçekleştirilen referandum sürecine rağmen Kürtlerin Hayır'ı savunduklarını, teslim olmadıklarını ifade etti. HDP adına yapılan değerlendirmenin ardından toplantıya katılanlar söz almaya ve kendi fikirlerini ifade etmeye başladı. Biz de bu kısımda söz alarak referandumla ilişkin kendi değerlendirmelerimizi aktarmaya çalıştık. Her ne kadar bu referandumda %51 evet çıksa da AKP ve Erdoğan'ın kazanamadığını vurguladık. Var olan rejim krizi içinde cebellenen Erdoğan'ın dertlerine derman olmayan bir referandum gerçekleştiğini söyledik. Bir diğer yandan ise Hayır cephesinin de kazanamadığını; referandum öncesinde ortak hayır çalışmalarını örülen ve kitlesel mitinglerle taçlandırılan bir referandum çalışması yapılamadığı için de ezilenler açısından zaten kazanımla sonuçlanamayacak bir referandum süreci geçirildiğini ifade ettik. Bu konuda da asıl sorumluluğun HDP başta olmak üzere Türkiye solunda olduğunu, böylesi bir çalışmanın motor gücü HDP olabileceğinden bundan geri durduğunu vurguladık. Referandum sürecinin böyle örülmesinin de saldırılara daha da fazla kapı araladığını belirttik. Önümüzdeki sürece de bu dersler ışığında hazırlanıp, gerçekleşecek olan 1 Mayıs Mitingi'ne en geniş kesimleri katmanın kaygılarıyla hareket etmek gerektiği şeklinde görüşlerimizi paylaştık.

Bizim konuşmamızın ardından görüşlerimize katılanlar olduğu gibi karşı çıkanlar da oldu. Yapılan değerlendirmelerin ardından toplantı bitirildi.

Hayır'ı Sokakta Büyütelim!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Mahallelerde Hayır Çalışmaları

Okmeydanı Demokrasi Platformu HAYIR Etrafında Tekrar Buluştu

Okmeydanı'nda farklı siyasal gündemler ve mahallenin problemleriyle alakalı, siyasetlerin beraber iş örgütlemek için oluşturduğu Okmeydanı Demokrasi Platformu uzun süredir mevcuttu. Bu platformun faaliyetlerini çeşitli vesilelerle daha önce de gazetemize yansıtmıştık. Referandum kararının meclisten geçmesiyle beraber, bu konu platformun gündemine girmiş oldu. İlk önce mahalledeki köy dernekleri, Cemevi, Munzur Çevre Derneği gibi kitle kurumları ziyaret edilerek referandumda nasıl ortak bir tutum alınabileceğine dair yapılacak toplantıya davet edildi. Bu toplantıda Hayır çalışmasını birlikte, koordineli bir şekilde, siyasetlerin ve kurumların yanında mahalle halkının katılımıyla örgütlemek gerektiği konuşuldu.

Demokrasi Platformu'nun toplantısında ise Okmeydanı'ndaki BHH bileşenleri olan ÖDP ve HTKP, referandum çalışmasını Haziran Hareketi olarak yapacaklarını bunun dışında ortak bir Hayır faaliyetine katılmayacaklarını ifade ettiler. Önceki süreçlerde Demokrasi Platformu'nun bileşeni olan ancak bir süredir ortak faaliyetlerde bulunmayan DHF referandum çalışmalarına da katılmadı. Böylelikle KÖZ, SODAP, HDP ve Halkevleri referandum sürecinde Okmeydanı Hayır Meclisi adıyla beraber çalışma kararı aldı.

Hayır Meclisi'nin ilk faaliyeti Hakkı Taşdemir ve Erdoğan Aydın'ın konuşmacı olarak katıldığı, referandum hakkında bir panel oldu. Panelde biz de KÖZ olarak söz alıp, referandum çalışmasını oy vermekten ibaret olarak görmemek gerektiğini, emekçilerin Hayır çalışmasına aktif bir şekilde katılıp politize olacağı, Erdoğan'ı hedef tahtasına koyan bir süreç örgütlemek gerektiğini belirttik.

Süreç boyunca Hayır Meclisi tarafından bildiri dağıtımları yapıldı. Hayır Meclisi imzalı sticker, pankart ve ozalit çalışmaları gerçekleştirildi. Bunun dışında Anadolu Parkı'nda Hayır balonları uçuruldu.

Hayır Meclisi'nin çalışmaları hedeflenen düzeyde ve nitelikte gerçekleşmedi. Daha en başta, Haziran Hareketi bileşenlerinin ortak çalışmaya katılmamasıyla, mahalledeki tüm demokrasi güçlerini kapsayan bir çalışmanın önü kesilmiş oldu. Ayrıca çalışmanın olabileceğinden daha zayıf geçmesinin sebeplerinden biri de Hayır Meclisi'nin bizim dışımızdaki üç bileşenin de devletin, kurum baskınları ve gözaltı benzeri saldırılarına uğramalarıydı.

Ortak faaliyet dışında, referandum sürecinde KÖZ olarak kendi materyallerimizle bir çalışma da gerçekleştirdik. Ev ev gezerik gazete ve referandum broşürü satışı yaptık. Yayınlarımızı emekçilere ulaştırırken fikirlerimizi de anlatma fırsatı bulduk. Evler dışında mahalledeki tanıdığımız esnaflara ve ilişkilerimize de gazete ve broşürlerimizi verdik.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Hayır Bitmedi Daha Yeni Başlıyor!

Zafer Mahallesi'nde Bağımsız Hayır Çalışması

Yenibosna Zafer Mahallesi'nde Hayır Meclisi'nin çalışmalarına aktif olarak katılmakla beraber, referandumdan bir gün önce KÖZ olarak kendi bağımsız standımızı açtık. Perşembe Pazarı'nda açılan standta 1 Mayıs Mahallesi'ndeki yoldaşların hazırlanmış olduğu bildirileri dağıtmakla beraber, gazetemi ve "Anayasa Dayatmasına Hayır" broşürümüzü de insanlara tanıtmaya çalıştık.

Yaklaşık iki saat boyunca bildirimizi ajitasyonlar eşliğinde dağıttık. Bu çalışma zarfında 600 tane bildirimizi insanlara ulaştırdık. Stant kurduğumuz caddenin karşısında HDP'nin de hayır çadırı vardı, sadece bir kişi ajitasyonla bildiri dağıtıyordu. Dört kişi olarak başladığımız çalışma, üç kişinin ajitasyonlarla bildiri dağıtmasıyla var olan alanı hareketlendirmeye başladı.

Bildirimizi dağıtırken yaptığımız ajitasyon metnine bağlı olarak neden hayır vermek gerektiğini anlatırken aynı zamanda "Hayır"ı 1 Mayıs'a taşımaya yönelikti. Ajitasyonlarımızın içeriğinden Ali İsmail'i, Berkinler'i, Kürdistan'da yok edilen şehirleri,

kıdem tazminatının kaldırılması, cinsiyetçi uygulamalar, AKP'nin öyle ya da böyle kendi himayesinde faaliyet gösteren dernek-tarikatlarda yaşanan çocuk tecavüzleri gibi gündemleri önümüze alırken; Kürtleri, Alevileri, emekçileri, kadınları vs toplumdaki tüm kesimleri beraber Erdoğan istibdatına karşı mücadeleye çağırın, Erdoğan gitmeden en küçük demokratik bir hakkımızı bile alamayacağımızı ifade eden bir çalışma oldu. Çalışmanın ana hattı bunun bir anayasa değişikliği değil, Erdoğan'ın güven oylaması olduğu; hayırlarımızı büyütüp bu enerjiyi 1 Mayıs'a taşımaya çağırma üzerineydi.

Politik içeriği olan, Erdoğan gericiğini hedef alan bir ajitasyonla bildiri çalışması 2 saat gibi kısa bir sürede 600 bildiri dağıtımımızı sağladı. Aktif bildiri dağıtımını yaparken standta duran yoldaşa gelen insanlar da oldu. Onlarla gazetenin gündemi üzerinden "devrimci hayır çalışması" nasıl olur ve broşürün gündemi olan kurucu meclis üzerinden sohbetler edildi. Bu süre zarfında 8 gazete ve 5 anayasa broşürünü gelen kişilere vermiş olduk.

Kendi alanımızda diğer kurumlarla ajitasyon-bildiri çalışması yapıyorduk, biz de kendi çalışmamızı ölçmüş olduk. Bizim için oldukça verimli bir çalışma olurken, reformist-parlamentarist bir ajitasyon çizgisi yerine devrimci komünist bir hatta çalışma yürütmüş olduk. Bu çalışma bize daha sonraki bağımsız çalışmalarda ilham olacaktır.

Yenibosna'dan Komünistler

HDP'nin Referandum Gündemli Halk Toplantısına Katıldık

Referandum öncesi HDP Bahçelievler İlçe Örgütü'nün düzenlediği Zafer Mahallesi'ndeki halk toplantısına katıldık. Toplantı, mahalledeki bir dernekte çoğunun yaşça büyük olduğu yaklaşık altmış kişinin katılımıyla gerçekleşti. Biz de dört kişi katıldık. Toplantıda İlçe Örgütü Eşbaşkanı, sürece ilişkin değerlendirmelerde bulunduğu bir konuşma yaptı. Kendi cephesinden önümüzde duran görevleri işaret ederek referandum çalışmasında ev ev gezilmesi gerektiği belirtti ve mahalle birim komisyonlarında görev almak isteyenlerin isim vermesini istedi. Toplantıda çoğunluğun Kürtçe yaptığı konuşmalarda devletin Kürt halkına yönelik baskısına genel bir vurgu hakimdi. Bir kişi konuşmasında çatışmalı-çarpışmalı eylemlere gelebileceğini ama bildiri ve afiş dağıtımını, ev gezmeye pasif gördüğü çalışmalara katılmayacağını söyledi. Bir başka kişi de "Komisyona gerek yok, herkesin kendi evinin etrafına gitmesi yeter." dedi. Yapılan tüm konuşmalardan sonra kitle çalışmada sorumluluk almaya pek yanaşmadı. Söz olan bir yoldaşımız KÖZ adına konuştuğunu söyleyerek bizim zaten Hayır Meclisi içinde bir süredir çalıştığımızı belirterek, burada yapılması planlanan çalışmalarla meclisin çalışmalarını birleştirme konusunda görev ve sorumluluk almaya davet etti. Toplantı bitiminde gazete satışımızı yaptık.

Yenibosna'dan Komünistler

Bahçelievler'de "Hayır Diyenler Buluşuyor" Etkinliği

Hayır Meclisi'nin merkezi yürütmesinde bir halk toplantısı yapma kararı alındı. Ana eğilim dışarıdan bir katılımcının getirilmesi ve sonunun müzikle bitirilmesi şeklinde oldu. Etkinlik için afiş ve bildiri çıkarma kararı verildi. Etkinlik gündem sıkışıklığından dolayı alelacele yapılmak durumunda kaldı. Newroz haftası etkinliği yapamayacağımızdan dolayı sonraki haftalar da geç olacağı için 12 Mart Pazar günü yapma kararı aldık.

Kocasınan Paris-2 Düğün Salonu'nda gerçekleşen etkinlikte ilk önce Bahçelievler Hayır Meclisi'nin metni okundu. Daha sonra 5 tane mahalle meclisi, yaptıklarını aktardılar, daha güçlü bir hayır için faaliyetlere katılım çağrısı yapıldı. 8 Mart merkezli konuşmaların da olduğu etkinlikte katılımcılar görüşlerini ifade etti.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı etkinlikte yoldaşımız da söz aldı. Yoldaş selamlamadan sonra konuşmasında şunları ifade etti: "Bizim böyle etkinliklerde bir arada bulunmamız oldukça önemli. Biz zayıf değiliz, güçlüyüz. Erdoğan güçlü olduğu için değil, zayıf olduğu için saldırgan. Bizler nasıl yıl dönümünde olduğumuz Gazi Ayaklanması'nda ayaklanabildiysek ki katliam diyenler de çoktur, ama bal gibi ayaklanmadır. Gezi Ayaklanması'nda ve Kobane eylemlerinde kendimizi gösterdik. Halkımız referanduma hukuksal olarak bakmıyor. Doğrusu da budur. Bu referandum hukuksal metin değişikliği değil, Erdoğan'ın güven oylamasıdır. Bizler hukuksal değil, Erdoğan'ı hedef alan bir çalışma yapmalıyız. Kimliğimizi gizlemeden, mitinglerle destekleyerek bir hayır çalışması bizim çok daha faydamıza olacaktır." dedi.

Bu konuşmaların yanı sıra anayasa değişikliğini anlatan bir video izlendi. Bir ay boyunca yapılan çalışmaların fotoğraflarından oluşan sinevizyon gösterildi. CHP'li 2 vekilin, birkaç sanatçının, DİSK sekreterinin, FHK ihraçlarıyla mücadele eden Eğitim-Sen'lilerin Bahçelievler Meclisi'ni selamlamaları yayımlandı. Selahattin Demirtaş'ın "seni başkan yaptırmayacağız" videosu gösterildiğinde alkışlar koptu. Bunun yanı sıra AKP'lilerin ve seçmenin yaptığı "akıl dolu" açıklamalarla karışık komik videolar izlendi. Etkinlik müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Yenibosna'dan Komünistler

Bahçelievler Hayır Meclisi Yola Çıktı

Bahçelievler'de daha önceden kurulan Emek ve Demokrasi Platformu, başkanlık tartışmalarının alevlenmesi ve referandumun yaklaşmasıyla harekete geçmek üzere tekrar toplanmaya başladı. Önceden KÖZ sayfalarında yer alan kimi etkinlik ve eylemler yapan platform, referandum gündemi ile harekete geçmek için çalışmalara hız verdi.

Halkevleri, HDP, EMEP, SYKP ve KÖZ'ün yanı sıra kurumsal olarak olmasa da CHP'nin içindeki ilerici sol kesimler de bu platformun içinde yer alıyor. Daha sonraları ise Bahçelievler'de hayır çalışmalarının birçok yerden daha önce başlaması üzerine EHP de çalışmaya katıldı.

Platformun merkezi yürütmesi, hızlıca Bahçelievler genelinde faaliyet yürütecek kişileri çağırın buluşma çağrısı yaptı. Eğitim-Sen'de 28 Ocak günü yapılan buluşmada her kurum söz alırken, kendi gündemlerinin yoğunluğundan aktif varlık gösteremeyen Eğitim-Sen de konuşma yaptı.

KÖZ adına söz alan yoldaş özet olarak, 2010 referandumunda hayır-boycot tartışmasını bu toplantıda yapacağımız işe zarar verecek şekilde yapmanın anlamlı olmadığını ki o zaman boykot tutumunun doğru olduğunu söyledi. Toplumun kutuplaşmasının olumsuz bir durum olarak algılanmasının yanlış olduğunu, mesela bundan 5 sene önce CHP'lilerle beraber iş yapma olasılığımız yokken şimdi bu gibi durumlar oluşuyor. Bizim eksikliğimiz Erdoğan'ın karşısına, Erdoğan'ı hedef alan bir kutup yaratamıyor olmamızdır, dedi. Katılımcıların da söz aldığı buluşmada görüşler dile getirildi, çalışma yöntemi üzerine konuşuldu. Kimlerin, nerede faaliyet yürütebileceği ayarlandı. Genel olarak bildiri dağıtımını, ev ziyaretleri, dernek ziyaretleri yapılacağı belirlendi.

Bahçelievler'de toplam 11 mahalle var. Ama tüm bu mahallelerde hayır meclisi kurulma imkânı yoktu. Kimi mahallelerde solun hiç teması yokken bu alanlarda CHP'nin oldukça sınırlı ilişki ağı vardı. Aynı zamanda bu ve bazı mahallelerde faaliyetin sorumluluğunu alabilecek kimseler ya yoktu ya sınırlıydı. En başta çizilen tarif değışse de son olarak 5 tane hayır meclisi kuruldu. Bizim de yer aldığımız Zafer Hayır Meclisi, Zafer Mahallesi'nin yanı sıra Fevzi Çakmak ve Çobançeşme Mahallelerinin sorumluluğunu aldı. Kocasınan, Yenibosna Merkez Mahallesi'nin sorumluluğunu alarak Kocasınan Hayır Meclisi'ni oluşturdu. İlçenin kuzeydoğusunda yer alan birbirine yakın iki mahalle olan Soganlı ve Cumhuriyet Mahalleleri ayrı ayrı Hayır Meclislerini kurabildiler. Geriye kalan Şirinevler, Sivayuşpaşa, Hürriyet ve Bahçelievler Merkez mahallesi bir araya gelerek kendi Hayır Meclisi'ni kurdu.

Yenibosna'dan Komünistler

Sultanbeyli Referandum Çalışmaları

Köz'ün arkasında duran komünistler referandum çalışması çerçevesinde Sultanbeyli Başaran Mahallesi'nde çeşitli çalışmalar gerçekleştirdi. İlk olarak 800 adet sticker bastırdık ve mahallede bizim yakınımda duran arkadaşlarla Başaran Mahallesi'nin çeşitli yerlerine stickerlar yapıştırdık. İlk aşmada kişisel olarak aldığımız ve yapıştırdığımız stickerları sonrasında beraber toplu şekilde yapıştırmaya başladık. Zaman zaman 10 kişiye yakın katılımın olduğu çalışma başarılı şekilde sonlandırıldı. Stickerlar; "12 Eylül Anayasasına HAYIR, Referandumda HAYIR, Taşeron Sistemine HAYIR" gibi sloganlar içeriyordu.

İkinci olarak da Sultanbeyli Başaran Mahallesi (Yavuz Selim Mh.) perşembe pazarında Köz Gazetesi'nin referandum hakkındaki tespitlerini ve görüşlerini aktarmak amacıyla stant açtık. Hazırladığımız el ilanlarını dağıttık. Yaklaşık 10 kişinin katıldığı HAYIR çalışması için 17.00 gibi bir araya geldik. Başaran Mahallesi perşembe pazarının başına standımızı açtık ve el ilanlarını, anayasa broşürünü ve çocuklar için temin ettiğimiz HAYIR

balonlarını standa yerleştirdik. Çocukların ve ailelerinin yoğun ilgisi oldu, balonları şişirerek çocuklara dağıttık. Arkadaşlarımızdan birkaçı stant önünde ajitasyon yaparak el ilanlarını dağıttı. 4-5 kişi el ilanlarını alarak pazarın içerisinde ajitasyon yaparak el ilanlarını dağıttı. Standımıza ilginin yoğun olduğunu gördük. Yaklaşık iki saat süren eylemden sonra hep beraber sohbet ederek çay içtik. Sohbette bu tür eylemlerin daha fazla yapılmasının iyi olacağını belirten arkadaşlar en kısa zamanda 1 Mayıs öncesi bir piknik yapılabileceğini belirtti.

Pazarın içerisinde ve stant önünde attığımız sloganlardan bazıları;

Yalana Talana Zorbalığa HAYIR!\ Cizre'yi Sur'u Nusaybin'i Yakanlara HAYIR!\ Evlerimize Göz Koyanlara HAYIR!\ Kadın Cinayetlerine HAYIR!\ İş Cinayetlerine HAYIR!

Sultanbeyli'den Komünistler

Hisarüstü-Boğaziçi Hayır Platformundan Referandum Çalışmaları

KÖZ'ün önceki sayısında Hisarüstü-Boğaziçi Hayır Platformu'ndan bahsetmiştik. Bu yazımızda da platformun referandum arifesinde ve ertesinde yaptıklarına değineceğiz.

Hisarüstü-Boğaziçi Hayır Platformu, Boğaziçi Üniversitesi'ne kayyum atanmasından sonra ortaya çıkan hareketliliği arkasına alarak örgütlü ve örgütsüz unsurları bir araya getirmeyi başarabilen tek referandum çalışmasını yürüttü. Platform'un yürüttüğü çalışma birkaç bakımdan okulda yürüten diğer çalışmalardan farklılaştı. Öncelikle Platform'un yürüttüğü çalışma, Boğaziçi Üniversitesi'nde yürüten diğer referandum çalışmalarından daha aktifti zira diğer çalışmalar ya salt referandum gününe odaklanarak müşahit toplama odaklanmıştı ya da örgütlü kesimlerin kendileri ve çevreleri dışında, kitleleri aktifleştirmeyen referandum gündemine müdahale etmekten aciz Twitter kampanyalarına materyal üretmeleriyle sınırlı kalmıştı. Buna karşılık Hisarüstü-Boğaziçi Hayır Platformu bütün siyasetlerin ve kesimlerin katılımına açık bir örgütlenme olarak faaliyetlerini yürüttü. Platform, üniversitenin neredeyse bütün kampüslerinde istikrarlı bir şekilde bildiri dağıtımını ve ajitasyon faaliyetleri örgütlemeyi başardı. Öte yandan adından da anlaşılabilir gibi diğer çalışmalardan farklı olarak kurulduğu ilk andan itibaren üniversitenin yanı sıra başında bulunan Hisarüstü Mahallesi'ni de ihmal etmemeyi önüne koydu. Mahalle pazarında bildiri dağıtımlarıyla, esnaf ve kapı kapı dolaşarak yapılan ev ziyaretleriyle mahalleliyi de çalışmalarına katmaya, Hayır'ın sesini gürleştirmeye çalıştı.

HİSARÜSTÜ HAYIR ŞENLİĞİ

Bu çabanın bir parçası olarak referandumdan önceki son pazar günü mahalledeki Doğatepe Parkı'nda "Hisarüstü Hayır Şenliği" düzenlendi. Şenliğin örgütlenme çalışmaları Platform'un çalışmalarını da besledi ve Platform'un mahallede çalışma yürüten çeşitli kitle örgütleriyle tanışmasına ve ilişkilenmesine vesile oldu. Mahalledeki kitle örgütlerinin ve Platform'un ortak çabası sayesinde olumsuz hava koşullarına rağmen şenliğe katılım beklenilenden yüksek oldu. Etkinlik, bir saat gecikmenin ardından konuşmalarla başladı. Üniversiteden öğrenciler ve mahalleliler konuşmalarında süreci değerlendirdiler, mahallelilerin ve üniversitelilerin birliğinin önemini vurguladılar. Biz de KÖZ olarak söz aldık ve devrimci bir referandum çalışmasının nasıl yürütülmesi gerektiğiyle ilgili KÖZ'ün Sözü'nde yer alan görüşlerimizi aktardık (Bu haber yazısını şenlikten epeyce sonra kaleme aldığımızdan konuşmamızın tam metnini buraya yansıtmıyoruz). Şenliğe Platform çalışmalarına daha önce katılmayan siyasetler de katıldı ve masa açarak yayınlarını dağıttılar. Biz de masa açtık ve gazetemizi sattık. Konuşmaların ardından şenlik müzik dinletisi, davul-zurna ve oyunlarla devam etti. Uzun zamandır ilk defa mahallelilerin ve öğrencilerin bir araya gelmesi iki tarafta da şaşkınlıkla karşı bir neşe yarattı, referandumdan sonra da bir araya gelmek üzere sezeleşildi. Organizasyonda acemilikten kaynaklı birtakım aksaklıklar yaşansa da şenlik genel olarak coşkulu geçti.

AKP'LİLERLE KAVGA

Şenliğin etkisiyle sonraki hafta mahallede, mahalleliyle birlikte stant açılarak bildiri dağıtılması kararlaştırılmıştı. Masa açılacak alana geldiğimizde ise pankart asılabilecek bütün alanların AKP'nin pankartlarıyla doldurulmuş olduğunu gördük. Bunun üzerine AKP pankartlarından birini indirip Platform'un pankartını asma önerisi yapıldı. Bizim dışımızdan yapılan bu önerinin karşısında durmanın doğru olmadığını düşündüğümüzden; böyle bir hareketin sonuçlarını göğüsleyebilecek bir sayıda olmadığımızı ve olası bir arbedenin, tohumlarını yeni ektiğimiz mahalleli-öğrenci birliğini zedeleyebilecek olduğunu düşünmemize rağmen öneriye karşı çıkmadık. Biz AKP'nin pankartını indirip

kendi pankartımızı astuktan kısa bir süre sonra AKP'liler geldi ve bizimle tartışmaya başladılar. Ardından bizim yanımıza insanların gelmesiyle kalabalıklaştık ve böylece AKP'lilerin satışmalarını savuşturabilip pankartımızı indirmedik. Bu süre boyunca ortada olmayan polis olaya ancak gerginlik yatıştıktan sonra müdahil oldu ve birtakım uyarılarda bulunmakla yetindi. Bu olay sol yayın organlarına "Hayır çalışması yürüten Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine saldırı" türünden başlıklarla ve eksik bir şekilde yansdı.

REFERANDUMDAN SONRA

Referandumdan sonra Platform'un iki önemli faaliyeti oldu. Bunlardan ilki 16 Nisan akşamından başlayan protestolara katılım sağlaması oldu. Hisarüstü'nde bir protesto örgütlenemedi ve mahalledeki kitle örgütleriyle koordineli biçimde bu eylemlere katılmadı ancak çalışmalar esnasında pekişen ilişki ağları sayesinde bu eylemlere toplu biçimde katılım sağlandı. Referandum sonrası ikinci faaliyet ise platformun kendi pankartıyla Bakırköy'deki 1 Mayıs Mitingi'ne katılımıydı. Mitinge katılımın örgütlenmesi esnasında tartışmalar yaşandı. Sonradan EMEP'li olduğunu öğrendiğimiz ve çalışmalara katılmadıkları için tanımadığımız birkaç kişi 1 Mayıs ve Hayır'ın birleşmesinin, esas olarak sol örgütlerin sorunu olduğunu ve referandum çalışmalarının işçi sınıfını böldüğünü öne sürdüler. Bu tartışmalar ve çalışmasının kuvvetli yürütülmemesi nedeniyle Platform mitinge ancak 10 kişiyle katılabildi. 1 Mayıs'a katılmak Platform'un şimdiye kadar yaptığı son iş oldu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de Platform'un örgütlenmesinde ve çalışmalarında sorumluluk aldık. Platform çalışmalarında sorumlu olarak bir araya gelip beraber iş yaptıklarımıza, devrimci bir referandum çalışmasının nasıl olması gerektiğini düşündüğümüzü her fırsatta aktarmaya gayret ettik. Referandum sürecinin Erdoğan ve AKP karşıtlarının örgütlenmesi için bir fırsat olduğunu, bu fırsatı kullanmanın yolunun da referandum çalışmalarının anayasa paketinin getireceği düzenlemelerin tartışılmasından ve bu yolla "tarafsız" kitlelerin kazanılmaya çalışılmasından değil Erdoğan ve AKP'sini hedef tahtasına oturtan ve hâlihazırda muhalif kesimlerin pekiştirildiği bir hattan geçtiğini her fırsatta vurguladık. Bu bağlamda, ufku referandumla sınırlı olmayan bir çalışma yürütülmesini sağlamaya çalıştık. Kazanımları bakımından ele alındığında, Hisarüstü-Boğaziçi Hayır Platformu kısmen bunu başarmıştır denilebilir ancak bu kazanımların ne kadar kalıcı olduğu da tartışma konusudur. Mahallelinin kitle örgütleriyle kurulan bağlar referandumdan sonra sıcak tutulamaz. Referandumun ardından oluşan kasvetli hava ve art arda gelen merkezi protesto eylemlerine katılımın öncelikli tutulması nedeniyle platform çalışmalarına katılanlar şenlikten beri kitlesel bir şekilde bir araya gelememişlerdir. Dahası Platform kısmen kapsayıcı olabilmıştır. Başka bir yazımızda bahsettiğimiz Tarih Nöbeti etrafında bir araya gelenlerin yürüttüğü çalışma, Hayır'ın sesiyle birleştirilememiştir.

Biz komünistler, yukarıda sözünü ettiğimiz gibi bir çalışmanın örgütlenmesi için gerekli olan devrimci partinin eksikliğinin farkındayız. Böyle bir partiyi yaratmak için verdiğimiz siyasi mücadelenin bir parçası olarak referandum çalışmalarını yürüttük. Bu çalışmalar sayesinde propagandamızı daha geniş kesimlere ulaştırmayı hedefleyerek hareket ettik. Bundan sonra da bu hatta ilerlemeye devam edeceğiz. Yaz dönemi boyunca yukarıda bahsettiğimiz kazanımların daha kalıcı hale getirilmesi için uğraşacak bunu yaparken de referandum çalışmalarını sayesinde bir araya geldiklerimize propagandamızı sistemli bir şekilde ulaştıracacağız.

Bolşevizm Kazanacak!

Boğaziçi Üniversitesinden Komünistler

Kadıköy'de HAYIR eylemleri

Referandum sonucunun açıklanması ile birlikte birçok ilde eylemler yapılmaya başlandı. İstanbul ayağında ise Kadıköy bu eylemlerin merkezi oldu. Bu eylemleri Hayır Meclisleri örgütledi. Hayır Meclisleri'nde yer almasak da bu eylemlere dahil olduk. YSK önündeki nöbetlere ve eylemlere katıldık. Eylemler ortak dövizler ve tek pankartla gerçekleşti. Dövizler ve sloganlarda "Hayır bitmedi, mücadeleye devam", "Hileli referanduma hayır!", "YSK istifa", "AKP çalışıyor, YSK onaylı-

yor" gibi ifadeler yer aldı.

Komünistler olarak bu eylemlere HDP'li vekillerin tutukluluğunu, OHAL'i, KHK'ları gündem eden imzasız dövizler ile katıldık.

Yürüyüşlerde ise "OHAL'e Hayır Vekillere Özgürlük", "HAYIR Bitmedi Mücadeleye Devam", "Referandum Değil Kurucu Meclis!" sloganlarını attık.

Şaşkınbakkal'dan Kadıköy'e yapılan yürüyüş sırasında dövizlere tertip komitesi tarafından müdahale edildiği zaman, dövizleri anlamlı bulan kitle "yürüyüyor ve taşıyoruz ne var bunda" diyerek müdahaleye tepki gösterdi.

Eylemlerin tek gündemli olması, tutuklu HDP'li vekillerin ve OHAL'in gündem edilmeyişi eksiklik olarak görülmelidir. Burada tek gündemli olmasının ana sebebi ise tıpkı referandum süreci boyunca HDP'nin kendini göstermemesiyle aynı neden olan CHP'li kitlenin ürkütülmek istenmemesi oldu.

İstanbul'dan Komünistler

Soğanlı'da "Hayır Bitmedi" Yürüyüşü

Referandumun bitmesine rağmen Bahçelievler Emek ve Demokrasi Platformu'nu Hayır Meclisleri olarak devam ettirerek bir toplantı aldık. Bu toplantıyı yaptığımız zaman İstanbul'da Bakırköy, Beşiktaş ve Kadıköy merkezli olarak eylemler başlamıştı ve sürüyordu. Biz de Hayır Meclisleri olarak referandumun şaibeli sonuçlarını protesto etmek için bir eylem düzenleme kararı aldık.

Yürüyüş başlamadan önce parkta bizden fazla polis vardı. Kitlenin gelmesiyle, polis sayısı bizden az kalsa da, bizim "güvenliğimizi" alarak önümüzden ve arkamızdan yürüdüler. Varlıklarıyla yürüyüşü ve kitleyi rahatsız ederken, aynı zamanda evlerinden destek olan insanları da taciz etmiş oldular. Yüz civarı insanın katıldığı bu yürüyüşte "Hayır Bitmedi Daha Yeni Başlıyor; Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam; Hırsız Yandaş YSK; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz; Faşizme Karşı Omuz Omuz" gibi sloganlar atılırken, HAYIR oyununu çıkartan illerin isimleri okunarak hayır diyerek haykırıldı. Mahalle arasına girdiğimizde alkışlarıyla destek olan insanları hayıra sahip çıkmak, irademi-zî hırsızlıklara ve hilelere karşı korumak için eyleme davet eden ajitasyonlar çekildi.

Yürüyüşün başlangıç noktası Oya Başar Parkı olarak belirlendi. Akşam 20.00'de başlayan yürüyüş bol slogan atılarak, yoldan geçenlere destek olan insanlara ajitasyon çekilerek devam etti. Oya Başar Parkı'ndan Soğanlı'nın içleri gezilerek, ardından Meltem Caddesi'ne geçildi, oradan da Siyavuşpaşa caddesine gelinerek bir parkın önünde basın açıklaması okunarak bitirildi.

Yenibosna'dan Komünistler

Bahçelievler'de "Hayır Bitmedi" Eylemleri

Referandumun şaibeli sonuçlarının ardından, hileli seçimi protesto etmek için birçok yerde yürüyüşler ve protesto gösterileri yapıldı. İstanbul'daki hayır eylemleri de merkezi olarak Bakırköy, Beşiktaş ve Kadıköy'de gerçekleşiyordu. Biz de çalışma yürüttüğümüz alana en yakın yer olan Bakırköy'deki eylemlere katıldık. Bu yürüyüşler, 16 Nisan'ın ardından 2 hafta boyunca neredeyse her akşam saat 19.00 civarında Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanıp ara sokaklarda gezilerek yapıyordu. Ara sokaklarda sloganlarla beraber tencere tava ve düdük sesleriyle ses çıkarılıp insanlar eyleme çağırılıyorlardı. Eylemin sonunda tekrar meydana dönülüp bir sonraki günün çağrısı yapılarak eylem sonlandırılıyordu.

Katılımın ortalama bin kişinin olduğu bu eylemlerde "Hayır bitmedi, bu daha başlangıç", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Hırsız yandaş YSK", "Biz bitti demeden bu kavga bitmez", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" gibi sloganlar atılırken çok kısıtlı da olsa İzmir Marşı'nı okumak isteyenler de oldu.

Biz de bu eylemlerin birçoğuna katılırken, bulunduğumuz eylemlerde "Erdoğan gidecek başka yolu yok", "Hırsız, Katil Erdoğan" gibi sloganlar da atıldı. Bu eylemlere yerelimizden ortalama on kişi olarak katıldık.

Yenibosna'dan Komünistler

Kadıköy'de Gerçekleşen Suruç Anması'na Katıldık

Suruç Katliamı'nın 2. yıldönümünde Gençlik Örgütleri'nin çağırısıyla Kadıköy'de bir anma gerçekleştirildi. Biz de anmaya temsili flamalarla katıldık. Eylem, birçok gençlik örgütünün katılımıyla Süreyya Operası'nın önünden Mehmet Ayvaltaş Parkı'na kadar yapılan bir yürüyüşle gerçekleşti. Yürüyüş boyunca "Katillerden hesabını gençlik soracak", "Suruç için adalet, herkes için adalet", "Yaşamın devrimci dayanışma", "Katil İŞİD işbirliği AKP", "Katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı. Örgütler temsili flamalarla katılırken "Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet" ortak pankartının arkasında yüründü. Parktaki anma programında, gençlik örgütleri adına yapılan konuşmada devrimci dayanışmaya dair vurgular öne çıkarken; SGDF ve Suruç Gazileri adına yapılan konuşmalarda 33'lerin sahip oldukları tarihsel mirasın ve bugünün devrimci görevinin bu mirasa sahip çıkmak olduğunun altı çizilerek bu devrimcilik anlayışı doğrultusunda Rojava'ya değinildi. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz ise Rojava'yla dayanışmanın temelinde Rojava Devrimi'ni her fırsatta boğmaya çalışan Akp ve Erdoğan'a karşı mücadelenin yer alması gerektiğini savunuyoruz. Anma etkinliği müzik gruplarının sahne almasıyla son buldu.

Örgütlü Devrimcilerdi, Devrim İçin Öldüler!

İstanbul'dan Komünistler

Ankara'da 1 Mayıs

Bu sene Ankara'da iki farklı alanda 1 Mayıs kutlandı. Bunlardan ilki Türk-İş'in organize ettiği ve Tandoğan Meydanı'nda düzenlediği 1 Mayıs'tı. Türk-İş'e bağlı sendikalar ve Vatan Partisi saat 10.00'da hipodromda buluşarak Tandoğan Meydanı'na yürüdüler. İşçiler meydana girerken Mehter Marşı ve İstiklal Marşıyla karşılandı. Türk-İş kürsüden kıdem tazminatı hakkının gaspı başta olmak üzere sermayenin işçi sınıfına dayattığı sosyal yıkım politikalarını temel bir gündem olarak öne çıkarırken, AKP'yi hedef alan söylemlerden geri durdu.

Ankara'daki diğer 1 Mayıs kutlaması ise DİSK, KESK, Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği (TM-MOB) ve Ankara Tabip Odası'nın çağrısıyla Kolej Meydanı'nda gerçekleştirildi. Birçok sendika, siyasi parti, meslek odası ve demokratik kitle örgütleri Ankara Dikimevi Kavşağı'nda toplanarak kortejler halinde Kolej Meydanı'na yürüdü.

Haziran Hareketi, TKP, Halkevleri, Kaldıraç, Partizan, HDP, Türkiye Komünist Hareketi, Sosyalist Alternatif, BDSP, vb. siyasi yapılar Kolej Meydanı'ndaki 1 Mayıs'a katıldı. Biz de Köz olarak "Anayasa Dayatmasına, Ohal'e, KHK'lara, Kayuumlara, Hileli Sandıklara Hayır! Yaşasın 1 Mayıs!" pankartıyla katıldık. Aynı zamanda alanda yoğun bir şekilde Köz'ün 1 Mayıs özel sayısının dağıtımını yaptık.

1 Mayıs İşçi Bayramı ilk olarak 10 Ekim 2015'te Ankara Garı Katliamı'nda yaşamını yitiren 102 kişi ile 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanı'ndaki kutlamalar sırasında meydana gelen olaylarda yaşamını yitiren 34 kişinin anılmasıyla başladı. 1 Mayıs'a katılım geçen seneye göre daha fazla ve coşkuluydu. Kitle alanda daha çok anayasa değişikliğini, Ohal'i, KHK'ları, ve AKP'yi protesto eden sloganlar attı. Kolej Meydanı'ndaki kutlamalar yapılan konuşmaların ardından verilen konserle sona erdi.

Ankara'dan Komünistler

Yenibosna'da 1 Mayıs Çalışması

Referandumdan bir gün önce gerçekleştirdiğimiz Hayır'ı 1 Mayıs'a bağlayan ajitasyon çalışmasının yanı sıra bileşeni olduğumuz Bahçelievler Emek ve Demokrasi Platformu olarak DİSK'in 1 Mayıs bildirisini dağıtma kararı alındı. Biz de yer aldık. Üç gün boyunca sırasıyla Şirinevler metrobüsü, Yenibosna metrobüsü, Bahçelievler metrobüsü duraklarında bildiri dağıtımını yaptık. Bunun yanı sıra Zaffer Mahallesi'nde 1 Mayıs'a iki gün kala akşam saatlerinde "1 Mayıs'ta Birleşelim Sarayın Saltanatını Yıkalım - Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan" şiarlı 1 Mayıs afişlerini mahallenin kritik noktalarına yaptık.

Yenibosnadan'dan Komünistler

Okmeydanı'nda 1 Mayıs Çalışması

Referandum sonrası 1 Mayıs'a yaklaşırken, Okmeydanı'nda referandumla başlayan Hayır kampanyalarını 1 Mayıs gündemi ile birleştiren eylemliliklerin örgütlenmesini önerdik. Ancak mahallede çalışma yürüten diğer siyasetlerin, 1 Mayıs ile ilgili ortak bir eylemlilikte bulunmaya yanaşmaması nedeniyle, yerimizde 1 Mayıs ile ilgili bir etkinlik örgütleyememiştik. Köz olarak, 1 Mayıs ile ilgili afiş ve duvar gazetelerimizi mahalleye astık. Bir yandan da, mahallede yaşayan ilişkilerimizi 1 Mayıs mitingine çağırdık. Bunun için önce esnafları gezerek, özellikle Referandum sonrasında geniş katılımlı bir 1 Mayıs mitinginin önemini vurguladık. Ardından ev ziyaretleri gerçekleştirerek, içinden geçtiğimiz koşullarda 1 Mayıs mitingine emekçi ve ezilenlerin katılımının önemini anlattık.

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Okmeydanı'ndan Komünistler

Sultanbeyli'de 1 Mayıs Çalışması

Başaran Mahallesi'nde çalışma yürüten komünistler olarak 28.04.2017 Cuma günü mahallenin çeşitli yerlerine ozaltiler astık. Köz Gazetesi'nin 1 Mayıs tespitlerinin olduğu ve Hasan Hüseyin Korkmazgil'in "Bıçak Kemikte" şiirinin yer aldığı iki farklı ozaltiler duvarlara yapıştırdık. Eylemin güvenliğini ve koordinasyonunu başarılı bir şekilde gerçekleştirdik. Sonrasında Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin mahallede yapacağı 1 Mayıs öncesi dayanışma pikniğini konuştuk. Pikniğin güçlü geçmesi için neler yapılabileceği konusunda öneriler yapıldı. Ailelerin ziyaret edilmesi, kooperatife gelen herkesin pikniğin çalışmasında yer alması ve kahvelere giderek mahallenin pikniğe davet edilmesi önerileri yapıldı.

Yaşasın 1 Mayıs!

Sultanbeyli'den Komünistler

Bursa'da 1 Mayıs

Referandum çalışmaları yüzünden bu seneki 1 Mayıs çalışmaları istenen şekilde gerçekleştirilemedi. İçinde çalışma yaptığımız kurumun bulunduğu ilçede her sene yapılan 1 Mayıs yürüyüşü için toplantı çağrısında bulunduk. Eğitim-Sen'de yaptığımız toplantıya Mudanya Eğitim- Sen, Alevi Kültür Derneği, Mudanya Halk Meclisi, Emek Partisi, CHP ve Deniz Kültür Sanat Evi katıldı.

Toplantıda ilk önce kurumlar kısa bir referandum değerlendirmesi yaptı. Ardından ele alınan 1 Mayıs gündeminde Eğitim-Sen, üyelerinin baskı gördüğünü bu yüzden ilçede yapılacak 1 Mayıs yürüyüşünde bulunmayacaklarını sadece Bursa'da yapılacak 1 Mayıs mitingine katılacaklarını belirtti. Diğer kurumlar geleneksel hale gelmiş olan bu eylemden geri adım atılmasına doğru olmadığı yönünde fikir belirttiler. Birleşik Metal'in toplantıya katılmaması sebebiyle onların tavrının öğrenilmesi için kısa zamanda bir toplantı daha alındı. İkinci toplantı Deniz Kültür Sanat Evi'nde yapıldı. İlk toplantıya katılan kurumların yanı sıra bu toplantıya Birleşik Metal, Genel-İş ve HDP temsilcileri de katıldı.

Birleşik Metal-İş, HDP'nin pankart açacağını bahane ederek Mudanya'daki 1 Mayıs'a katılmayacaklarını söyledi. CHP yürüyüşe katılmayacağını sadece toplanma alanında olacağını ve oradan araçlarla Bursa'ya hareket edeceğini beyan etti. Diğer kurumlar ise bunun doğru bir yaklaşım olmadığı yıllardır yapılan bu yürüyüşün gerisine düşülmemesi gerektiği yönünde görüş belirttiler.

İçinde çalışma yaptığımız kurum yalnız kalırsa da pankartını açarak bu yürüyüşü yapacağını belirterek herkesi pankartın arkasında yürümeye çağırdı. 1 Mayıs sabahı Mütareke Meydanı'nda toplandı. Deniz Kültür Sanat Evi "Yaşasın 1 Mayıs" "İnat Israr Dayanışma" pankartını açarak yürüyüşü gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca "İşte 1 Mayıs, Alanlardayız!", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Gün Gelecek Devran Dönecek, AKP Halka Hesap Verecek" sloganları haykırıldı. Yürüyüş, İskele Meydanı'nda son buldu. Oradan araçlarla binilerek Bursa 1 Mayıs'ına gidildi.

Bursa'da 1 Mayıs kent meydanında başladı. Yürüyüş kolunda özel sayılarımızın dağıtımını gerçekleştirdik. Yürüyüş boyunca "Özgürlük savaşın işçilerle gelecek.", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "İnat Israr Dayanışma" sloganlarını haykırıldı. Yürüyüş eski stadyumda yapılan konuşmalar ve İlker Akkaya konserinden sonra son buldu. Bizim bir çok eksikliğimiz olmasına karşın Mudanya'da yürüyüş gerçekleştirmemiz bizim için olumlu oldu.

Bursa'dan Komünistler

Mayısta Yaşam Kooperatifi 1 Mayıs Pikniğine Katıldık

Mayısta Yaşam Kooperatifi Sultanbeyli Şubesi'nin bu yıl ilk kez Sultanbeyli Başaran Mahallesi'nde düzenlediği piknikte kooperatif ortakları olarak biz de sorumluluk aldık. Mayıs'ta Yaşam'da çalışma yürüten komünistler olarak pikniğin güçlü geçmesi için tüm çalışmalarda görev aldık. Piknik öncesinde çevremizdeki arkadaşlarımıza, komşularımıza pikniğin önemini aktardık. Mayıs'ta Yaşam'a

daha önce gelen ancak uzun süredir gelmeyen kişilerle tek tek iletişim kurduk ve pikniğe davet ettik. Çok kısa bir sürede pikniğin örgütlenmesi nedeniyle birçok kişiye de ulaşamadık. Mayıs'ta Yaşam 1 Mayıs Şubesi ve Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi'ndeki arkadaşlar da pikniğimize katılabileceklerini ilettiler.

30 Nisan Pazar günü saat 14.00'da kooperatif önünde buluşuldu ve piknik alanına yürüyerek gidildi. Kooperatif ortakları ve dostlarının sorumluluk aldığı piknikte çeşitli etkinlikler de gerçekleştirildi. Öncelikle mangalla semaver yakıldı ve ortak sofranın kurulması için hazırlıklar başladı. Görev paylaşımı yapıldı. Yemek organizasyonu bittikten sonra forum için alanda toplandı. Forumda mahalleden birkaç kişi söz alarak referandumun hileli olduğunu aslında HAYIR diyenlerin kazandığını ifade etti. Daha sonra Köz Gazetesi adına bir arkadaş söz alarak HAYIR da çıksa Evet de çıksa mutlaka örgütlenmemiz gerektiği üzerinde durdu. Eğitim-Sen'den bir öğretmen arkadaşımız da eğitim emekçilerine dönük saldırıları aktardı ve Eğitim-Sen'in saldırılara dönük dayanışma faaliyetleri hakkında bilgi verdi. Kapatılan İMC TV emekçisi bir arkadaşımız da söz aldı ve İMC TV'nin kapatılma süreci hakkında bilgi verdi. Basın emekçilerine dönük saldırılara karşı nasıl bir direniş örgütlendiğini aktardı. Forumun bitişinde katılan herkesin 1 Mayıs'a katılması için çağrı yapıldı. Ardından müzik dinletisine geçildi. 1 Mayıs marşının da söylendiği müzik etkinliğinden sonra halaylarla piknik son buldu.

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Sultanbeyli'den Komünistler

Adalet Sandıktan Çıkmayacak

Komünistler Adalet Mitingine Katıldı

Kılıçdaroğlu'nun adalet yürüyüşünü başlatması solda büyük bir heyecan uyandırdı. Referandum sonrası Hayır eylemlerine çoğunlukla CHP'li kitlenin katılması; Haziran ve çevresi tarafından CHP'den sol bir kesimin kopacağı ve CHP'nin, tabanındaki muhalefet sayesinde hareket edeceği beklentilerini yükseltmişti. Geniş bir kesim bu yürüyüşü bir fırsat olarak değerlendirip Kılıçdaroğlu ile yan yana yürüyerek en önde poz vermeyi ihmal etmedi. Bu yürüyüşlerden yeni bir Gezi doğacak beklentileri de cabası oldu. Öyleki Kılıçdaroğlu'nun düzen partisi olduğunu söyleyen yazılar yazıp Kılıçdaroğlu ile en önde boy gösteren resimler paylaşanlar dahi oldu. Sol, bunu fırsat olarak değerlendirmeye Adalet Mitingi sonrası da devam etti ve "Biz nasıl politikleşmiş kitleye müdahale edeceğiz ve süreklilik yaratacağız?" sorusunu sordu.

Bütün bunların yanı sıra HDP'sinden Haziran'ına militanlarının kafa karışıklığı devam ediyor. HDP; "Adalet Mitingi'ne katılmayacağım ama destekliyorum" diyor, HDP içinde yer alan bileşenlerse; "Bizimkiler öyle dedi ama biz adalet mitingine katılmayız" diyor. Halkevleri militanları ise söz alır almaz; "Şimdi CHP'den nefret eden birisi olarak CHP'yi övmüş olacağım belki ama.." diyerek söze başlayıp adalet nöbetlerinin önemini konuşuyor. Haziran ise bunu büyük bir imkan olarak görüyor ve Hayır çalışmalarından yana CHP ile yaptığı dirsek temasının, ortak çalışmaların meyvesini alacağını düşünerek mitingde dahil oluyor. Bostancı sahilden mitingde gidecek insanları kendi pankart ve flamaları ile yürüteceğinin hesaplarını yaparak hareket ediyor. Bu yüzden de bu kitleye alerji yapacak

söylemlerden -HDP'li vekillere özgürlük gibi- uzak durmak istiyor. CHP'nin kitlesindeki hareketlenmeyi öve öve bitiremeyen bir hareketten de bu beklenirdi.

KÖZ'ün arkasında duranlar ise referandum öncesi ve sonrası, Hayır eylemlerini, 1 Mayıs'a oradan da Adalet Yürüyüşü'ne uzanan süreci soldan bambaşka bir açıdan değerlendirdi. Referandum sürecinde HDP'nin, göstermelik mitinglerle dahil olmak dışında yer almamasının sebebinin; CHP ve MHP'li hayırcıları ürkütmemek olduğunu, bu durumun ise Türkiye'de ezilenlerin mücadelesinde büyük bir fırsatı kaçırmak olduğunu söylemiştik. Bu yüzden de "Erdoğan Kaybetti, Hayır Kazanamadı" demiştik. Erdoğan'a karşı mücadeleyi, parlamenterist bağlarla gözlerini kapatmış olanlar değil sokakta mücadeleyi yükseltenler verecektir demiştik. Bugün ise HDP, CHP ittifakının 2019'a hazırlık yapan bir ittifak olduğunu ve Adalet Yürüyüşü gibi pasif bir eylemi başlatanların da bu planı gerçekleştirmek adına hareket ettiğini söyledik. Kılıçdaroğlu'nun, Adalet Yürüyüşü'yle kitlede biriken öfkeyi ve politik hareketlenmeyi söndürmeyi amaçladığını vurgulamıştık. Nitekim mitingin gidışı ve sonuçlanış şekli bu söylediklerimizi doğrular nitelikte olmuştur. Adalet Yürüyüşü'nün başlama amacını böyle tespit ettikten sonra bu yürüyüş ve mitinglere katılmak, bununla birlikte burada takınacağımız tutumla, söylemlerle CHP'yi teşhir etmek gerektiğini söyleyerek hareket ettik. Solun da CHP'nin kuyruğuna takılarak değil bu yönde hareket etmesi gerektiğini söyledik.

Günün siyasi koşul ve imkanlarını, solu bu yönde değerlendiren komünistler olarak, pankart ve bayrak yasağının olduğu mitingde alana sokamamak dahi Bostancı İskelesi'nde buluşarak "Sarayı Adalet Olmaz, OHAL'e Hayır, HDP'li Vekillere Özgürlük!" pankartını açarak katıldık. Bostancıda saat 13.00'dan 16.00'ya kadar pankart ve dövizlerimizi açtık. Burada aynı zamanda "Adalet Sandıktan Çıkmayacak, Adalet Yürüyüşü Sandığa Gömülmemelidir" başlıklı özel sayımızı dağıttık. Bostancı'dan mitingde katılmak üzere giden binlerce kişi ile temas kurduk, sloganlarımızı attık, ajitasyon konuşması yaptık.

Ajitasyon konuşmalarımızda Erdoğan'ın, yanlışlaştıkça bütün ezilenlere saldırdığını; Kürt, alevi, işçi, kadın her kesimin öfkesini kazandığını ancak bu saldırılar ile kimseye boyun eğdiremeyeceğini, bunu bildiği için de ülkeyi OHAL ve KHK'ler ile yönettiğini söy-

ledik. Adaletin sandıktan çıkmayacağını, sokakta ezilenlerin örgütlü mücadelesi ile ancak adaleti kazanabileceğimizi söyledik. "Sarayı Adalet Olmaz" sloganı atarak, HDP'li vekillere ve belediye başkanlarına özgürlük talebini dile getirdik.

Ajitasyon konuşmalarımız ve sloganlarımız, mitingde katılmak üzere yola düşen kitleler tarafından alkışlanıp benimsendi. Pankart ve flamaları büyük bir kaygıyla engellemek isteyen Kılıçdaroğlu bir nevi amacına ulaştı. Zira Haziran, az sayıda bayrağıyla ve Nuriye ve Semih için adalet, OHAL'e karşı ve KHK'lere karşı adalet isteyen dövizlerle katıldı. Halkevleri ise Maltepe Köprüsü'nden turuncu renkli şapkaları ve imzasız dövizleri ile katıldı. Diğer siyasetler ise herhangi bir bayrak veya pankartla katılmadı. Bizim dışımızda "Sarayı Adalet Olmaz" yahut, "HDP'li vekillere özgürlük!" diyen bir siyaset yoktu.

"Sarayı Adalet Olmaz, OHAL'e Hayır, HDP'li Vekillere Özgürlük" yazan ozalitimizi Bostancı'da yol kenarına sermiştik. HDP'li bir grup kitle, yol kenarına serdiğimiz ozaliti alıp yürüyüşle Maltepe'ye miting alanına gitti. Aynı zamanda pankartı görüp benimseyen pankartla resim çeken HDP'liler, "HDP'li Vekillere Özgürlük" yazılı ve Demirtaş ile Gülten Kışanak'ın resimlerinin olduğu dövizleri alanlar vardı. Bütün bunlar bize HDP'lilerin bu mitingde katılmak istediğini ve katıldığını lakin ki HDP'nin herhangi bir plan yapmaksızın destekliyorum demesinin, bu katılımı zayıflattığı gibi örgütsüz olmasına sebep olduğunu gösterdi. Aynı zamanda bu durum ezilenlerin mücadelesinde önemli bir imkanın tepildiğini göstermektedir. HDP'nin öyle bir çalışma yapmayacağı bizim açımızdan aşikar. Zira CHP ile ittifak yapmak isteyip 2007'de sokaktan aldıkları güçle geldikleri mecliste bugün pasif tutum takınarak, 2019'da Erdoğan'ı sandıkta yeneceğini düşünen ve bu yöndeki bir hazırlığın ittifakında bulunan bir partiden daha fazlası beklenemez.

Kitlelerin politikleştiği, binlerin meydanlara indiği ve daha fazlasının da inebileceği bir mitingde Kılıçdaroğlu'nun kitlelerin politik öfkesini pörsütmek için verdiği uğraşı, boşa çıkmanın yolları mevcutken bu imkanlar sol tarafından kullanılmadı. Bunun yerine sol, bu mitingde nağmeler düzmekten ileriye gidemedi. Elbette ki böyle bir siyaset komünist bir parti ile yürütülebilir. Komünistler olarak böyle bir partinin ancak siyasal mücadele içerisinde yaratılabileceğinin bilincinde olarak parti mücadelesini yükseltmeye devam edeceğiz.

İstanbul'dan Komünistler

Adalet Yürüyüşüne Karşı Takınılacak Tutum Tartışıldı

Kılıçdaroğlu'nun adalet yürüyüşü medyada ve sol çevrede geniş yankı buldu. Referandum sürecinde kurulan, referandum sonrasında siyasi faaliyete devam eden Kadıköy Hayır Meclisi adalet yürüyüşünü gündeme alan bir meclis toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıya 60'tan fazla kişi katıldı. Toplantı gündemi itibarı ile ilgi çeken ve tartışmanın yoğun olduğu bir toplantı oldu.

Toplantı gündemleri adalet yürüyüşünün siyasi anlamı, yerelerde adalet nöbetleri başlatılıp başlatılmayacağı ve adalet yürüyüşüne, nöbetlerine katılımın propaganda serbestliği oldu.

Ortaya çıkan görüşler şu şekilde oldu:

- CHP bugüne kadar yapılan hiçbir adaletsizliğe karşı koymadı. Bugün yaptığı ise samimi bir tavır değildir. Bu yüzden katılmanın anlamı yoktur.
- CHP dün karşı gelmemiş olabilir lakin bugün yaptığını kullanmak önemlidir.
- Sadece adalet demek uygun değildir. Kendi istediklerimizi yazabilmeliyiz.
- Sadece adalet demek birleştiricidir. Başka bir slogan yazmaya gerek yoktur.
- Adalet nöbetlerini yerellere yaymalıyız. Sadece Maçka'da olması doğru değildir.
- Sadece Maçka'da olmak daha iyi olur Maçka'yı güçlü tutmalıyız.

Komünistler olarak biz de burada söz alıp

şunları söyledik:

Adalet yürüyüşü ve nöbetlerini tartışırken ve dâhil olurken öncelikli olarak üstünden geçilmesi gereken bu yürüyüş ve nöbetlerin neden ve nasıl başladığıdır. Bunu bilerek bir eyleme dâhil olmak her zaman elimizi güçlü kılacaktır. Kılıçdaroğlu neden dün değil de bugün adalet yürüyüşünü başlattı? Ve neden Ankara'dan İstanbul'a yürüyüş başlattı. Şu açıktır ki CHP ve Kılıçdaroğlu kitlelerin sokağa inmesini istemiyor. Ve sokağa inenlerin de kendi kontrolü dışına çıkmasını istemiyor. Bugün kitlelerde biriken öfkeyi herkes gibi Kılıçdaroğlu da görüyor. Berberoğlu'nun tutuklanması CHP'nin kitlesinde ayrı bir öfke biriktirmiştir. Bu öfkenin ve aylardır Yüksel Caddesi'nde biriken öfkenin patlamasından korkan liberaller Ankara'dan İstanbul'a pasif bir yürüyüşe geçmişlerdir. Tıpkı Gandhi'nin Hindistan'da kitle hareketini söndürmek adına tuz yürüyüşüne başladığı gibi. Biz bunları bilerek bu yürüyüşe katılıp, CHP'nin söylemediklerini söyleyerek teşhir etmeliyiz. Gene asıl yapılması gereken ise bu eylemlerin İstanbul- Ankara hattı ile sınırlı kalmadan yerellere yayılmalı ve yerelerde adalet nöbetleri başlatılmalı, dedik. Buralarda ise tek başına adalet yazan söylemleri değil bütün sorunları ele alabilecek içerikleri işlemeliyiz. Ancak o zaman ezilenleri buluşturabilir ve mücadeleyi yükseltebiliriz.

Bu görüşlere yalnızca sonradan EHP'li olduklarını öğrendiklerimiz karşı çıktı. İsrarla tek döviz ve sadece Maçka'da yapılan nöbet yeterlidir söylemlerini yinelediler.

Bu toplantıdan sonra Kadıköy Hayır Meclisi örgütlenme toplantısı aldı. Biz bu toplantıya katılmadık. Bu toplantıda meclis toplantısında konuşulanlar ve genel eğilimin kararı çıkmadı. Kadıköy'de nöbet organize edilememiş oldu.

Adalet Yürüyüşü ve Sol'un Sorumluluğu

Ankara'dan CHP'nin başlatmış olduğu Adalet Yürüyüşü ve hemen ardından yapılacak olan Adalet Mitingi'ne dair mahallelerimizde bir söyleşi gerçekleştirdik. 1 Mayıs Mahallesi Koçgiri Derneği'nde yapılan söyleşiye, Koçgiri Derneği'nden ve HDP'den kimi arkadaşlar da katıldılar. Söyleşide ilk olarak Köz adına bir yoldaşımız, yapılan Adalet Yürüyüşü'ne ve 2 gün sonra gerçekleşecek olan Adalet Mitingi'ne dair KÖZ'ün görüşlerini aktardı.

Sunumunda Ankara'dan başlayan yürüyüşün sebeplerinden birisinin, Kılıçdaroğlu'nun, kendisine yönelik CHP'nin içindeki muhalif hareketten ve AKP'den gelecek olan darbelerle karşı bir önmek ve onları ekarte etmek için bir hamle olduğunu ifade etti. Bir diğer yandan AKP ve Erdoğan'ın, OHAL gereğesine sığınarak ezilenlere yönelik saldırılarının hat safhaya ulaştığı ve bu saldırılara karşı özellikle de referandumun ardından biriken, patlayabilecek olan öfkenin; bastırılarak kontrollü bir eylem ve mitingde, CHP tarafından pasifize edilerek düzen içine çekilmek istendiğinin altını çizdi. Bütün bunlara karşın sol hareketin, kendi siyasi gündemlerini taşıyarak bu yürüyüşlere, adalet nöbetlerine ve yapılacak olan mitinglere en güçlü şekilde katılmaları gerektiğini bu katılımında da; eğer bir adalet isteniyorsa en başta "HDP'li vekillere özgürlük" şiarının ve "Sarayı Adalet Olmaz" vurgusunun öne çıkarılması gerektiğini belirtti. Saraya karşı, ezilenlerin eylemli mücadelesini örmeden adalet savunuculuğunun yapılamayacağını bu yürüyüşe ve mitingde dair solun önünde duran en acil görevin bu olduğunun altını çizdi. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin bu perspektifle Maltepe'de yapılacak olan mitingde katılacaklarını, "Sarayı Adalet Olmaz, OHAL'e Hayır, HDP'li Vekillere Özgürlük" pankartıyla miting alanına yürüyeceklerini duyurdu. Tüm sol kesimleri de bu yönde ortak bir tutum almaya ve ortak, güçlü bir müdahalede bulunmaya davet etti. Yapılan sunuma gelen görüşlerin ve soruların yanıtlanmasının ardından Maltepe Mitingi için Bostancı'da buluşma çağrısı yapılarak söyleşi bitirildi.

Sarayı Adalet Olmaz!O, HAL'e ve KHK'lere Hayır!

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs MAhallesi Komünistler

Hayır'ın Damga Vurduğu 1 Mayıs Mitingi

2017 1 Mayıs'ı İstanbul'da HAYIR eylemlerinin rüzgarını erkasına alarak gerçekleştirdi. Sendikalar her sene olduğu gibi 1 Mayıs örgütlenme toplantılarının çağrısını geç yaptı. Yapılan toplantılarda ilk olarak 1 Mayıs Taksim de mi yoksa bir miting olarak örgütlenmesinin önünü açacağı şekilde mi yapılması tartışıldı. Görüşler genel itibarı ile Hayır eylemlerinin dinamiğinin 1 Mayıs'a yansması gerektiği ve bir miting olarak örgütlenmenin önemli olduğu vurgulandı. Komünistler olarak biz de Hayır çalışmalarının politik imkanların kullanılmadığı HDP'nin öne çıkmasını öğütleyen liberal görüşlerin ağır bastığını bunun gerekçesi olarakta CHP'nin ulusalcı kanadı ve Akşenerci milliyetçilerin ürkütülmemesi olarak konduğunu söyledik. Oysaki böyle bir çalışmanın ezilenlerin mücadelesinde önemli bir imkanı hiçe saymak olduğunu söyledik. Bunun sorumluluğu da HDP'sinden Haziran'a bütün sol yapılarıdır. HDP'li vekillerin tutuklu olduğu, OHAL'in olduğu bir ortamda bunları gündem emeden Hayır çalışması gerçekleştirdik dedik. Bütün bunlara rağmen imkanlar devam etmektedir. Bunlardan biri de 1 Mayıs'tır dedik. 1 Mayıs ile Hayır eylemlerinin buluşturulması gerektiği ve

emekçilerin mücadelesinin önünün açılması için 1 Mayıs'ın miting olarak örgütlenmesinin yolu açılmalıdır dedik.

Haziran: Hayır eylemleri önemli bir dönemdir. Mücadeleleri buluşturmak önemlidir dedi.

Halkevleri geçen sene bu seferlik Bakırköy olsun denmişti. Bizce bu sene hayır eylemleri ve 1 Mayıs buluşturulmalıdır dedi.

Mücadelebirliği: 1 Mayıs alanı Taksimdir. Taksimde buluşmak gereklidir dedi.

Kızılbaşrak: 1 Mayıs alanı Taksimdir taksimde buluşmak lazım. Hayır eylemlerinin de gücünü Taksime akıtmak lazım dedi.

DHF: Hayır eylemlerinden gelen gücü Taksime akıtılabileceksek Taksim diyelim yoksa sadece devrimcilerin olduğu bir Taksim eylemi anlamlı değildir dedi.

Sendika temsilcileri bakanlık görüşüleceğini, toplantıdanda anlaşıldığı üzere Taksim iradesini bu görüşmeye yansıtacağız dedi. Oysaki toplantıda Taksim iradesi yerine bir miting örgütlenme iradesi çıkmıştı.

Geçen seneki cılız 1 Mayıs mitingini saymazsak İstanbul'da yırlardır gerçekleşmeyen bir miting gerçekleşti. Aylardır süren OHAL'e ve KHK kıyımlarına rağmen mitinge katılım yüksekti. Mitinge en yüksek katılım CHP'dendi. Hemen hemen her ilçeden araç gelenler oldu. CHP'ye rağmen CHP'liler mitinge katılmıştı. CHP'dışında Hayır çalışması yapan Haziran ve TKH, HTKP, KP gibi sahil bandında hayır çalışması siyasetler kalabalık katıldı.

Siyasetlerin pankartlarında Hayır'ı ve hileli seçimlere dem vuran yazılar öne çıkmakta idi.

Komünistler olarak birinde "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan", diğerinde "Hayır'ı Sokakta Büyütelim, OHAL'e Hayır HDP'li Vekillere Özgürlük" yazan KÖZ imzalı iki pankartımızı açarak sloganlarımızı atmaya ve ajitasyon konuşmalarına başladık. Mitingte henüz kortejler yürüyüşe geçmeden önce, yürüyüş esnasında ve de alana girdikten sonra şu sloganları haykırdık; "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Hayır Bitmedi Daha Yeni Başladı", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Referandum Değil Kurucu Meclis", "OHAL'e Karşı Birleş Örgütlen Mücadele Et", "AKP'ye Karşı Birleş Örgütlen Mücadele Et", "Seni Başkan Yaptırmayacağız", "Ezilenler Vuracak O Saray Yıkılacak", "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek", "OHAL'e Hayır Vekillere Özgürlük", "Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış", "Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir", "Biji Berxwedana Rojava", "Yaşasın Rojava Devrimi", "İşgalci TC Kürdistan'dan Defol", "Marks Engels Lenin Yolumuz Proleter Devrim", "Devrim İçin Devrimci Parti/ Parti İçin Komünistlerin Birliği", "Yaşasın Komünistlerin Birliği".

Sloganların yanısıra OHAL ve KHK'lar, Kürt illerindeki saldırılar ve Komünistlerin birliği gündemli ajitasyon konuşmaları yaptık.

Pankart ve dövizlerimizle alana giriş yaptığımızda HDP'li kitle tarafından alkışlarla karşılandık. Bunun olması da oldukça doğal. Zira HDP dahil hiç bir siyaset HDP'li tutuklu vekilleri gündem etmemişti. OHAL'i dahi pankartlarına yansıtılmamıştı. Bunun yerine daha soyut söylemler pankartlarda yer alıyordu. Miting konuşmalarının ardından miting alanından ayrıldık.

Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nin Kuruluşunun 40. Yılında 15. Kuruluş Festivali Gerçekleşti

2 Eylül'ün
40 Yılında
Kuruluş Festivali

OHAL'e, KHK'lara,
Yıkımlara Karşı
2 Eylül Ruhuyla
Mücadeleyi Yükseltiyoruz

8 Eylül
OHAL ve KHK'lara kadınlarca yönelik artan saldırılara karşı kadınların mücadelesi
*Panel
*Forum
*Konser
Grup Alınor
Grup Sava

9 Eylül
Sunum:
Yerel yönetimler
Ovacık Belediyesi başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu
*Forum: 40. Yılında 1 Mayıs Mahallesi
*Sunum:
HDP'li vekil katılmıyorsa Sur ve Cizre'ye yönelik saldırılar
*Konser
Kocgirli Metin
Grup Munzur
Ozan KAYA
Onur BAL

10 Eylül
Panel: Kentsel dönüşüm ve yıkımlar
Konuşmacılar:
süra ASLAN, Mucella YAPICI, İdris ÇATIR
Fikirtepe Dayanışma Demeyi
*Panel: OHAL-KHK'lar ve son siyasi tablo
Konuşmacılar: ESP, SODAP, KÖZ, PSAKD
*Konser:
Taner ÖZDEMİR
Grup Mayıs
Festival programı her gün Saat 18.00 da başlayacaktır

1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festivali'nin 15.si bu yıl 8-9-10 Eylül tarihlerinde Deniz Gezmiş Parkı'nda gerçekleştirildi. Bizim de içerisinde bulunduğumuz 10 siyasi kurum ve kitle örgütünün birlikte örgütlediği festival, bu yıl "OHAL'e KHK'lara, Mahalle Yıkımlarına Karşı 2 Eylül Ruhuyla Mücadeleyi Yükseltiyoruz!" şiarıyla örgütlendi.

Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bu yıl da festival tarihi gelmeden 1 Mayıs Mahallesi'ndeki siyasi kurumlar olarak bir araya geldik. İlk yaptığımız

buluşmalarda mahallemizdeki yöre derneklerine kadar tüm kurum ve kuruluşlara ulaşmayı önümüze koyduk. Lakin bu yılki örgütlemeye yöre derneklerini aktif olarak katamamış olduk.

Festival kapsamında konserler, paneller, forumlar ve sunumlar gerçekleştirmeyi planlamıştık. 3 gün süren festivalimizin 1. gününde OHAL ve KHK'lar üzerinden kadınlara yönelik artan saldırılar ve cezaevlerindeki tek tip elbise dayatmasına dair gündemleri ele aldık. HDP Milletvekili Pervin Buldan'ın da katıldığı bir panel gerçekleştirdik. Aynı gün Grup Alınor ve Pinar Aydınlar'ın sahne aldığı konserler düzenledik.

Festivalin 2. gününde her yıl gelenekselleşen 2 Eylül'de yitirdiklerimiz için verilen yemeğin ardından yapılan yürüyüşle başladı. Cemevi'nden başlayan yürüyüş festival alanında sonlandırıldı. Geçtiğimiz yıllara nazaran oldukça zayıf geçen festival yürüyüşü yaklaşık 50 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Temsili flamalarımızla yapmış olduğumuz yürüyüşün, festival komitesi tarafından duyurusunun hiçbir şekilde yapılmaması bu denli zayıf bir yürüyüş yapmamıza neden olmuştur.

Festivalin akşam programı ise "40. Yılında 1 Mayıs Mahallesi" başlığını taşıyordu. Mahallemizin kuruluş sürecinde yer almış olan 4 mahallelinin, o dönemki örgütlenmeleri ve yıkımlar karşısında verilen mücadeleleri anlattıkları bir panel gerçekleştirildi. Ardından yapılan forumda Ovacık Belediye Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu'nun Ovacık

Belediyesi'nde yürüttükleri faaliyetleri anlattığı bir sunum gerçekleşti. Maçoğlu Ovacık'taki ürettiği ve nasıl bir belediyeçilik yaptıklarını anlattı. Ayrıca Kürdistan'daki iç savaş neticesinde Sur ve Cizre'de gerçekleşen yıkımlara dair HDP Milletvekili Besime Konca da bir sunum yaptı. Forum ve panellerin sonrasında mahallemiz sanatçılarından olan Ozan Kaya, Onur Bal, Kocgirli Metin ve Grup Munzur konser verdiler.

Festivalin son günü ise Kentsel Dönüşüm ve Yıkımlar gündemli paneller başladı. Fikirtepe Derneği'nden ve Mustafa Kemal Mahalleleri Dernekleri'nden konuşmacıların katıldığı panelde, mahallemize yönelik yıkımlara ve tehditlere karşı nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiği üzerine sunumlar yapıldı. Bu panelin ardından OHAL, KHK'lar ve Son Siyasal Tablo gündemli bir diğer panel gerçekleştirildi. Bu panelde konuşmacı olarak, KöZ, ESP, Sodap ve PSAKD bulundu. Yapılan panelde OHAL ve KHK'larla gerçekleştirilen ezilenlere emekçilere yönelik saldırılar, Ortadoğu'daki savaş, Rojava Devrimi ve Türkiye'deki rejim krizi ele alındı. Grup Mayıs ve Beksav Müzik Topluluğu'nun konserlerinin ardından festival programı sonlandırıldı.

Yüzlerce mahallelinin 3 gün boyunca katıldığı festival, 1 Mayıs Mahallesi Festival Komitesi tarafından örgütlendi. Bu yılki festival komitesinin bileşenleri; Emekliler Dayanışma Sendikası, Mustafa Kemal Mahalleleri Derneği, PSAKD, DHP, ESP, HDP, KÖZ, Partizan, SMF ve Sodap oldu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu yılki festivale de, diğer yıllarda olduğu gibi azami sorumluluk olarak dahil olduk. 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşunun harcı olan devrimci dayanışmanın ve ortak eylem birlikteliğinin ürünü olan festivalin her yıl örgütlenmesi komünistler açısından oldukça elzem olan bir konudur ve asla gerisine düşülmemesi gereken bir eştir. Siyasi bir mücadeleyle kurulan mahallemizin festivali de haliyle siyasi içerikte olmalıdır ve öyle de düzenlenmektedir. Festival programı içerisinde yapılan sunumlar, paneller ve forumlarla var olan siyasi gündemlere dair tartışmalar yürütülmekte, festival alanına gelen emekçilere bu görüşler ulaştırılmaya çalışılmaktadır. Ayrıca festival alanında asılan pankartlar, kurulan standlar da bu amaca hizmet eden araçlardır. Diğer siyaset ve kurumlar gibi biz de festival alanında kendi standımızı açtık. Standın dışında festival alanının her iki giriş ve çıkışlarına ve de sahnenin arkasına "Ekim Devrimi'nin Yüzyüncü Yılında Bolşevizm Kazanacak! Komünist Bir Dünya Kuracağız!" yazan pankartlarımızı astık. Bu pankartların dışında standımızın arkasına da "Sarayı Adalet Olmaz, OHAL'e Hayır, HDP'li Vekillere Özgürlük!" yazan pankartımızı astık. Ekim Devrimi'nin yüzüncü yılı vesilesiyle standımızda "Ekim Devrimi" gündemli bir söyleşi gerçekleştirdik.

2 Eylül'de Düşenler Kavgamızda Yaşiyor!

Ekim'in İşçi Taşınacak, Bolşevizm Kazanacak!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Divriği Kültür Derneği'nin Pikniğine Katıldık

Divriği Kültür Derneği 21 Mayıs tarihinde Çatalca'nın Kabakçı Köyü'nde "33. Geleneksel Pilav ve Kültür Şenliği" adı altında bir piknik gerçekleştirdi.

Yağan yağmur nedeniyle piknik programı ancak saat 13:00'de başladı. Açılış konuşmasıyla kitle selamlandıktan sonra bir selam da açık grevlerini sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya gönderildi. Nazım Hikmet'ten okunan şiirlerin ardından Eğitim-Sen adına konuşan Elif Çuhadar konuşmasında iktidarın kırım gazına yönelik çabalarından, KHK ile binlerce eğitim emekçisinin ve Eğitim-Sen üyesinin ihraç edilerek işsiz bırakıldığından söz ederek bu saldırılara karşı mücadele etmek gerektiğinin altını çizdi.

DKD Genel Başkanı Cafer Yıldız da bir konuşma yaptı. Yıldız konuşmasında iktidarın ve Erdoğan'ın saldırılarına değinerek gerici iktidarların laik cumhuriyetin kazanımlarını bir bir ortadan kaldırdığını, gazetecileri yazarları tutukladığını, yeraltı ve yerüstü zenginliklerini peşkeş çektiğini ifade

ederek bunlardan ancak bütün kimliklerin eşit bir biçimde bir arada yaşayabileceği bağımsız bir Türkiye ile kurtulabileceğimizi belirtti. Daha sonra DKD'nin önümüzdeki süreçte önüne önemli işler koyacağını özellikle çocukların eğitimine ayrıca bir önem vereceklerini ifade etti.

Son sözü alan CHP İstanbul Milletvekili Ali Şeker "Artık bizim ortak bir cumhurbaşkanımız yok çünkü Erdoğan yeniden AKP'nin başına geçti." diyerek konuşmasına başladı. Hayır diyenlerin mücadelesinin daha bitmediğini OHAL sürecinde işten atılan 37 insanın intiharının gündeme dahi gelmediğini ve açık grevini sürdüren iki insanın cesaretle esaretin üzerine yürüdüğünü ve yapılması gerekenin de bu olduğunu vurguladı.

Piknikte DevTeksil- Sen, Evrensel Basım Yayın, Hasan Ferit Gedik Uyuşturucuyla Savaş ve Kurtuluş Merkezi, ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği stant açtı. Biz de Köz olarak stantımızı kurduk. Başta Kardeş Türküler olmak üzere Grup Entu, Cem Bağca-Özge Çam ve DKD Halk Oyunları Ekibi; türküler, halayları ve oyunlarıyla sahne aldılar. Piknik alanından saat 19.00'da döndük.

Türkiye Solunun Hayır'dan Beklentileri ve HDP'siz Hayır Çalışmalarına Övgüleri

İstanbul'da uzun zamandır sol, Taksim merkezli siyasi çalışmaların yerine Kadıköy merkezli çalışmalara başlamıştır. Zira eylemler Kadıköy'de daha fazla destek bulmakta, daha örgütlü olarak gerçekleşmektedir. Aynı zamanda Kadıköy'deki siyasi faaliyetlerde, devrimcilerin dışında kendisini bağımsız olarak nitelendiren kesimler de sorumluluk almaktadırlar. Referandum süreci boyunca da Hayır Meclisleri'nin sahil bandından Beşiktaş'ta olduğu gibi Kadıköy'de de örgütlü Hayır çalışması yapması da bunun sebeplerinden biri oldu. Yoğun olarak siyasi faaliyetin gerçekleştiği Kadıköy'de siyasi konularda tartışma yapmak da daha kolay ve verimli hale geldi.

Komünistler olarak bu alanlardaki eylemleri takip ederek, dahil olmakla birlikte buralardaki devrimcilerle buluşup gündemi değerlendirme fırsatı bulduk. Bu yazıda Devrimci Hareket ile yapmış olduğumuz tartışmaları okuyacaksınız.

Referandum sonuçlarını nasıl değerlendirdiklerine dair sorumuza karşılık "Biz kazandık, AKP hile ile aldı. Aslında Hayır eylemleri de bunu gösteriyor." söylemleri revaçta idi. HDP'nin bu süreçteki tutumuna dairse "HDP çok doğru bir tutum takındı ve kendini göstermedi. Önemli bir taktikti bu." diyerek sözlerini tamamladı. Bunun üzerine biz de çözümünü nerede gördüğümüzle alakalı olarak değiştiğini söyleyerek şunlara değindik;

"Eğer çözüm sokakta diyorsak HDP'nin tutumu doğrudur demek yanlış olur. HDP, CHP'nin ulusalcılarını ve Akşenerci milliyetçileri ürkütme-

mek için Hayır çalışması yürütmedi. Kitlelerini bu işe dahil etmedi ve göstermelik çalışmalar yaptı. Haziran dahil olmak üzere diğer sol kesimler de bunu anlamlı gördü. Oysa böyle bir hayır çalışması şovenizmi körtükleyen bir hayır çalışmasıdır. Şovenizmi yükselten bir hayır çalışmasının da Türkiye'deki ezilenler için hayırlı bir çalışma olması mümkün değildir. Oysaki elimizdeki fırsatlar oldukça fazla iken biz bu imkanları kullanamadık."

Hayır'ın etkisiyle ilgiliyse; "Hayır meclisleri kuruldu, biz de bu meclislerde yerimizi aldık." denildi. Hayır meclisleri ne kadar önemli ve anlamlı olsa da belirli bölgelerin dışında hayır meclisleri kurulamamış ve bulunduğu kesimler bu sebeple sınırlı kalmıştır. Solun ufkunun bu kadar dar olması tabii ki komünist bir parti siyasetinden yoksun olmasıyla alakalıdır. Zira koca Türkiye'de sürdürülemeyen bir Hayır çalışması varken, Kürtlerin adı bile anılmıyorken, Hayır çalışmaları sonrasında buluşmalar sahil bandı ve CHP'nin kitleleri ile sınırlı kalmışken; hayır meclisleri kazanımı ile yetinmek abesdir. Öyleki kazanılabilecek bir referandum varken bu tavırlar nedeni ile hileyle veya kul payıyla olsa dahi kaybedilmiş bir referandum önümüzde durmaktadır. Bu kadar çok imkanın bulunduğu, kitlelerin politik olarak her gün daha fazla hareketlendiği bir dönemde, Hayır Meclisleri'nde çalışmamız var demek yerel siyaset yapmaktan başka bir anlam taşımaz. Bu yüzden ki Türkiye'de yerel bakmayan, bütünsel siyaset yapan komünist bir partiye ihtiyaç vardır.

TÖPG İle Hayır Eylemlerini Tartıştık

Hayır eylemlerinin başlaması ile birlikte Kadıköy'de gerçekleştirdiğimiz temaslardan biri de TÖPG ile oldu. Bu temasta siyasi durum değerlendirmemizi yaptık.

Hayır çalışmasında HDP'nin geri durduğunu, solun büyük bir kısmının da bunu alkışladığını söyledik. HDP'ye geri durma çağrısı ise ulusalcı ve Akşenerci kesimleri ürkütmemek için HDP'nin alanda durmaması gerekliliği fikrinden ileri geliyor, dedik.

HDP'nin başından itibaren Hayır çalışmalarına uzak durduğunu, durmak istediğini söyledik. Öyle ki yapılan mitinglerin göstermelik yapıldığını, hayır mitingi sırasında insanların yanlış yere gittiğine dair yapılan anons da bunu açık seçik göstermektedir, dedik.

TÖPG, HDP'nin ve HDK'nin uzun zamandır siyasi hareket kabiliyetinin azaldığını söyledi. Yapılan Hayır eylemlerinin önemine vurgu yaparak bu kitle farklı bir kitle, iyi okumak lazım ve ona göre hareket etmek lazım. Şu anda CHP'nin tabanı kayıyor, bunları CHP'den koparmak lazım ona doğru da gidiyor dedi. Yapılacak eylemlerde

propaganda, ajitasyon serbestliğini sorduğumuzda kitlenin kendi gündemi önemli o gündemle gitmek lazım, dedi.

Devrimcilerin görevi hâlihazırda kitleyi kendi bilinci ile baş başa bırakmak değil, kitleye siyaset taşımaktır. Kitleyi iyi okuyalım derken kitlenin kuyruğuna takılmış olmaz mıyız, dedik. Eylemlerde farklı dövizler, farklı söylemlerle gitmek gerekir aksi takdirde kitleyi kendi bildiği söylemlerin dışına çıkartamayız, dedik.

Bunun üzerine TÖPG alınan kesin karar var, farklı döviz, farklı pankart, farklı bayrak olmayacak, olmamalıdır, dedi. Bu konuyu kapatıktan sonra Türkiye'de siyasi durumun dinamikliğini ve bu siyasi ortama müdahale edebilecek komünist bir partinin yokluğunu konuştuk.

Devletin bu denli krize girdiği bir dönemde devletin krizini yumuşatmak değil, aksine sertleştirerek partiye ihtiyaç var. 7 Haziran sonrasında ılımlı muhalefet yapacağız diyen bir partiye değil. Bugün ne HDP ne Birleşik Haziran Hareketi bu ihtiyacı karşılamaktadır, diyerek sohbeti bitirdik.

İstanbul'dan Komünistler

Gezi'nin 4. Yılında Gezi Eylemi

Gezinin 4. yılı sebebi ile Taksim Dayanışması toplantıya çağrı yaptı. Yapılan toplantıya ondan fazla kurum katıldı. Önceki senelere göre katılımın düştüğü ve bu katılımı yapılacak faaliyetlerin zayıflığına dem vurularak toplantılar açılıyordu. Toplantılarda ilk olarak İstiklal Caddesi'nde yapılacak eylemler konuşuldu. 31 Mayıs'ta Gezi Aileleri'nin de katılımı ile yapılacak eylem kararlaştırıldı. Sonraki toplantılar ise önceki senelerde olduğu gibi forum ve Gezinin 4. Yılı yazılı tişörtler yapılacak mı tartışmaları ile açıldı.

Toplantılarda söz alarak eylem öncesi forumun yapılması anlamlı bulduğumuzu ve yapılacak forumda da sorumluluk alacağımızı belirttik. Gezi'nin hükümet karşıtı bir eylem olduğunu ve Gezi'nin bu görevi henüz tamamlanmadığını, aynı talebin bugün hayır eylemleri ile devam ettiğini söyledik. Bu yüzden Hayır eylemleri devam ederken, Gezi ve Hayır'ı buluşturacak faaliyetler bu süreçte önemli olacaktır dedik. Lakin Taksim Dayanışması'nın tutumu ile birlikte diğer siyasetlerin de tutumu günün koşullarına uymayan önermeler içeriyordu. Herkes konuşmasında hayır eylemleri ile sözü açık sonrasında forum yapmaya enerjimiz yok diyerek kapattı. Sonrasında ise sanatçı yoksa forum olmasın diyecek kadar apolitik bir söylemlerle forumların yapılmaması kararı çıktı.

Bütün bu tutumlar aslında günün koşullarını değerlendirecek siyasi bir bakış açısının olmayışından ileri geliyordu. Gezi ruhuna atıfta bulunanlar, Gezi'nin politik muhtevasının bugün devam ettiğini göstermiyor olamazlar. Dostlar iş başında görsün mantığı ile hareket etmekten geri durmayanların kimi, tişörtlerle geziyi anmak istiyordu kimi ise gezi şehitlerinin ailelerini getirerek ancak günün acil ihtiyaçlarından olan kitlelerin buluşması ile kimse ilgilenmiyordu. Hayır eylemlerini öven, kitle hareketinin

Okmeydanı Demokrasi Platformu Tekrar Bir Araya Geldi

Uzun yıllardır mahallede çalışma yürüten çeşitli siyasetler, Okmeydanı Demokrasi Platformu adı altında birlikte çalışmalar yapmakta. Bu platform en son geçtiğimiz ekim ayında, mahallede gitgide ağırlaşan bir sorun olan; uyuşturucuya karşı bir eylem gerçekleştirmişti. Bu eylemin güçlü bir şekilde geçmesine rağmen aradan geçen bir yıla yakın sürede siyasetler birlikte herhangi bir iş kotaramadılar. Dolayısıyla içinden geçtiğimiz yılın siyasal gündemde, Okmeydanı'nda kitlesel eylemler ya da halk toplantıları gerçekleşmedi.

Bu durum en çok 16 Nisan referandumundaki hilenin ardından, İstanbul'un merkezlerinde eylemler olurken Okmeydanı sokaklarının sessizliği ile göze battı. Biz de bu durumun kendi açımızdan eksik ve yanlış olduğu değerlendirmesini yaparak mahallede daha önce birlikte iş yapılmış tüm siyasetlere (HDP, Halkevleri, SODAP, ÖDP, HTKP, DHF), Demokrasi Platformu olarak tekrar bir araya gelmek üzere çağrıda bulunduk. İlk toplantı KöZ, ÖDP, SODAP ve HDP'nin katılımıyla gerçekleşti. Diğer kurumlar da katılacaklarını söylemişlerdi ancak çeşitli sebeplerle katılmadılar. Dolayısıyla Demokrasi Platformu toplantısı ertelendi. Yine de biz, mevcut kurumlara yaklaşan 1 Mayıs'ta mahallede beraber bir iş yapılmasını önerdik. Örneğin 1 Mayıs'tan önceki gün davullu zurnalı bir çağrı organize edilebileceğini söyledik. Ancak bizim dışımızdaki kurumlar, 1 Mayıs için merkezi çalışmalarının olduğu için zaman ayıramayacaklarını belirttiler. Sonrasında bütün kurumların katılabileceği bir tarih belirlenildi.

İkinci toplantıdaysa ÖDP dışında çağrı yapılan tüm kurumlar mevcuttu. ÖDP, kendi katılımıyla belirlenen toplantıya gelmediği gibi sebep de belirtmedi. Toplantıda ilk olarak SODAP; önceki çalışmalar değerlendirilmeden, eleştiriler yapılmadan, yeni bir sürece başlamanın doğru olmadığını belirtti. Haziran Hareketi'ni referandum çalışmalarında Okmeydanı Halk Meclisi'nin pankartını in-dirmesiyle, DHF'yi de uyuşturucu eyleminde eylem komitesiyle çelişecek bir şekilde hareket etmesiyle eleştirdi. İki kurum da eleştirileri kabul etti. Bunun ardından Demokrasi Platformu olarak yakın dönemde ne hedeflenebileceği konuşuldu. DHF ve Halkevleri bir Halk Meclisi oluşturmayı önerdiler. Biz de bunun genel olarak iyi bir fikir olduğunu ve mahalenin mevcut durumunda öncelikle bir toparlanma ihtiyacı duyulduğunu söyledik. Bu yüzden de halk toplantısı benzeri bir etkinliğin bu doğrultuda iyi bir ilk adım olacağını belirttik. Tartışmanın ardından referandum sonrası AKP'ye karşı mücadelenin konuşulacağı bir panel ve ardından bir konser düzenleme kararı alındı.

Sonraki toplantılar, etkinliğin düzenlenmesi hakkındaydı. (ÖDP ve HTKP bu toplantılarda yer almadı. Mahalledeki siyasi faaliyetlerini Haziran çatısı altında sürdüreceklerini, dolayısıyla başka bir platforma ihtiyaç duymadıklarını aktardılar.) Ancak etkinliğin gerçekleşmesi için teknik koşullar (sanatçı, yer, konuşmacı) yaratılmadı. Dolayısıyla etkinlik yapılamadı. Bunun üzerine son toplantıda, güçlü bir 2 Temmuz eylemi örgütleme kararı alındı ve bu doğrultuda çalışmalara başlandı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

ÖDP İle Birleşik Mücadele İmkanları Üzerine Bir Sohbet

Okmeydanı Demokrasi Platformu'na ÖDP'nin katılmaması üzerine, sebebini öğrenmek ve tartışmak üzere Okmeydanı ÖDP'ye bir ziyarette bulunduk. Burada ÖDP'den arkadaşlarla konuştuk. Bu sohbette sarf edilen görüşlerin mahallemize özgü olmadığını, dolayısıyla gazetemize aktarmanın faydalı olacağını düşünüyoruz. Aşağıda önce ÖDP temsilcisi arkadaşların söylediklerini, sonra da bizim verdığımız cevapları özet olarak aktarıyoruz:

ÖDP: "Biz aslında referandum sürecinin başından beri bir platforma karşıyız. Mahalleye dair işler bir platform çatısı altında yapılabilir ancak her siyasi olayda birlikte iş yapmak zorundaymış gibi bir algı oluşması yanlış. Örneğin referandumda herkesin kendi "Hayır" çalışmasını yürütmesinin daha iyi olduğunu düşünüyoruz. Aksi takdirde herkesin rahat bir şekilde sözünü söyleyebileceği bir ortam oluşmuyor, "benim hakkımda ne denir" kaygısı öne çıkıyor. Ayrıca zaten biz Haziran olarak siyasi konularda beraber iş yapmak için herkesi kendimize çağırıyoruz. Okmeydanı'nda böyle bir platform içinde yer almak bu çağrıyı zayıflatır. Üstüne üstlük Haziran çalışmalarımız zaten yeteri kadar yoğun, ortak faaliyetlere güç aktarmamız bu nedenle zor.

KÖZ: Birlikte iş yapmayı kendi çalışmalarımızdan enerji çalmak olarak düşünmemeliyiz. Tersine bizim bir arada durmamız hem bize enerji veriyor, hem de kitleler üzerinde olumlu bir etki yaratıyor. Referandum çalışmasının bölünmesinin yarattığı eksikliği belki referandum sürecinden çok, sonrasındaki eylemlerde gördük. "Hayır" sürecinde bir arada duramamız sonrasına da yansdı. Mahallede hiç eylem gerçekleşmedi. Halbuki referandum süreci bize çok büyük imkanlar sağlamıştı. Mahallede boykotçu neredeyse yoktu. Birlikte kitlesel çalışma örülebilecek, şoven etki bir nebze olsun kırılabilirken bunlar yapılamamış oldu. Mahalle meselesi ve siyasi mesele diye ayırmak yanlış. Her meselelenin siyasi bir ayağı, bütün siyasi gündemlerin de mahalleye dokunan bir yönü vardır. Devrimcilerin rolü bunları açığa çıkarmak olmalı. Ortak çalışma yapmak kendi görüşlerimizi aktarmaya engel değil. Platform ismine takılmak da çok doğru değil zira isim ne olursa olsun önemsenmesi gereken; AKP'ye karşı mücadelede birlikte hareket etmek, kitle seferberliğini beraber örmektir.

Okmeydanı'ndan Komünistler

yükseldiğini söyleyen Haziran Gezi çin forum yapmaya kimse gelmez diye karşı çıktı. Taksim Dayanışması ise biz yapmayalım dersek olmaz deyip gündemin kararını her toplantıda başka bir toplantıya bırakarak sonunda sanatçı gelmezse forum olmasına sözü getirip kararı çıkarttırmadı.

GEZİ AYAKLANMASI 4 YAŞINDA: "HAYIR BİTMEDİ, MÜCADELEYE DEVAM!"

Taksim Dayanışması, Gezi Ayaklanması'nın 4. yıldönümü etkinliği olarak Taksim'den Gezi Parkına bir yürüyüş düzenleyeceğini duyurmuştu. Anma programı, Taksim Meydanının ve Gezi Parkının polis tarafından ablukaya alınması nedeniyle kısa bir yürüyüş ve ardından basın açıklamasının okunması şeklinde çeşitli siyasi örgütlerin ve kitle örgütlerinin katılımıyla gerçekleşti.

Taksim TMMOB önünde anma için toplanan kitle "Gezi'den Rakka'ya düşene dövüşene bin selam", "Her yer Taksim her yer direniş", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Direne direne kazanacağız", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Hayır bitmedi mücadeleye devam" sloganları attı. Polis ablukasına rağmen henüz sonlanmış referandum protestolarının diri havası mevcuttu. Oluşan kortej yaklaşık 1 saatlik bekleyişin ardından aynı sloganlarla İstiklal Caddesindeki polis barikatına kadar ilerledi. Polis barikatının önünde yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Eylemde flama kısıtlaması yoktu; ancak, komünistler olarak bu eyleme kendi bayrak ve dövizlerimiz olmadan sınırlı bir şekilde katılım göstermiş olduk.

İstanbul'dan Komünistler

12 Mart Gazi ve 15 Mart 1 Mayıs Anma

12-15 Mart 1995, Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi ayaklanmalarının yıl dönümünde her yıl olduğu gibi bu yıl da eylemler ve anmalar gerçekleştirildi. 1 Mayıs Mahallesi'ndeki anmalar her sene mahallemizdeki bir dizi siyasetin ortak katılımıyla kurulan 15 Mart Platformu üzerinden örgütlenmekteydi. Bu seneki 15 Mart toplantılarının ilkinde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, yapılacak olan anmanın PSAKD kimliğiyle örgütlenmesi gerektiğini önerdi. Var olan olağanüstü halin, mahalledeki artan polis terörünün yaptığımız eylemleri saldırıya daha da açık hale getirdiğini, kitlelerin de bu anma ve eylemlere katılmakta geri durduğunu bu yüzden hem saldırı ihtimalini azaltmak hem de katılımın artmasını sağlamak amaçlı PSAKD kimliğiyle örgütlenmesi gerektiğini savundu. Diğer siyasetlerin de örgütleyen değil destekleyen pozisyonda olmaları ve yapılacak olan yürüyüşün sadece PSAKD flamalarıyla, PSAKD ve şehit aileleri imzaları olan ortak bir pankartla olması gerektiğini önerdi. Toplantıya katılan diğer siyasetlerden bu öneriyi ilk başta Sodap, ESP, Emep ve KÖZ olarak biz karşı çıktık. Her yıl olduğu gibi 15 Mart Platformu olarak örgütlemenin daha doğru ve kapsayıcı olacağını vurguladık. Yapılan sonraki toplantılarda PSAKD'nin önerisini en başta kabul eden Haziran Hareketi, Partizan, Hdp ve Dhfn'in yanı sıra Sodap ve Esp de bu öneriyi desteklediler. En nihayetinde bu yılki 15 Mart anmaları, PSAKD ve şehit aileleri imzalarıyla onların inisiyatifinde gerçekleştirildi.

15 Mart hazırlıkları için kimi ortak toplantılar yapıldı ve kimi çalışmalar ortaklaştırılmaya çalışıldı. Anmanın hafta içine denk gelmesi ve hafta sonuna alalım önerimizin de kabul görmemesi neticesinde oldukça zayıf bir 15 Mart anması gerçekleştirilmiş olduk. 15 Mart çalışmalarında biz de dahil olmak üzere tüm kurumların tutuk davranması bu zayıf anmanın gerçekleşmesinin asıl etmenlerinden birisi oldu. 15 Mart günü sabahında yapılan mezar ziyaretlerinin ardından cemevinde verilen anma yemeğine geçildi. Daha sonrasında da cemevinde toplanan kitle yürüyüşün başlayacağı Cennet Düğün Salonu önüne geçti. Burada açılan ortak pankartla 15 Mart 1995 tarihinde yitirdiklerimizin bulunduğu yer olan 30 Ağustos İlkokulu önüne yürüldü. 150 kişiye yakın katılımın olduğu eylem burada yapılan basın açıklamasıyla sonlandırıldı.

12-15 Mart'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Sivas Anması

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin çağrısıyla 1 Mayıs Mahallesi'nde 2 Temmuz Anması için bir toplantı gerçekleştirdik. Yapılan toplantıya HDP, ESP, DHF, PSAKD ve KÖZ katıldı.

Bu toplantıda PSAKD adına konuşan arkadaş 2 Temmuz Sivas Katliamı'nın yıl dönümünde mahallede bir anma yapmak istediklerini, bu anmayı da ortak örgütlemek istediklerini ifade ettiler. Anma'nın PSAKD flamaları, ortak pankart ve ortak sloganlarla yapılması istendi. Mahallenin son durağından başlayarak cemevinin bahçesinde bitecek bir yürüyüş ve ardından da burada yapılacak bir anma etkinliği PSAKD tarafından planlanmıştı. Bu planı aktaran temsilci mahallemizdeki siyasi kurumların da bu anma etkinliğinin içerisinde bulunmalarını istedi. Toplantıda biz de anmayı, geçtiğimiz senelerde ortak bir şekilde örgütlediğimiz gibi yine birlikte örgütlenmenin yerinde olacağını ifade ettik. Lakin bu anmada, Sivas Katliamı gündemini bugünkü var olan siyasal gündemle de ilişkilendirerek ele almak gerektiğinin altını çizdik. Bugün cezaevlerine atılmış olan HDP'li vekiller, KHK'ler ile işlerinden atılanlar, açlık grevindeki Nuriye ve Semih gibi güncel durumları işleyeceğimiz bir anma olması gerektiğini savunduk. HDP'li vekillerin özgürlüğü için mücadele etmeden, Sivas'ın hesabının sorulamayacağını ısrarla savunduk ve yakalanması gereken halkın tam da burası olduğunu belirttik. Bizim bu görüşümüze karşı HDP temsilcileri ve PSAKD temsilcileri karşı çıkarak; Sivas gündemli bir yürüyüşte bunların yerinde olmayacağını, içeriği gölgeleyebileceğini ve gelebilecek olan kitlenin hassasiyetlerini dikkate almak gerektiğini ifade ettiler. ESP temsilcisinin bizi desteklemesiyle birlikte, genel bir söylem olarak tutuklu vekillere özgürlük yazan imzasız kimi dövizler hazırlamayı kabul ettiler.

Mahallede yapılan genel bir duyurunun ardından 30 Haziran Cuma akşamı 1 Mayıs Mahallesi son durak mevkiinde buluşarak yürüyüşe geçildi. Yaklaşık yüz kişinin katıldığı yürüyüşte, PSAKD'nin hazırladığı lakin içerisinde vekillerle ilgili hiçbir ifadenin olmadığı imzasız dövizler ve PSAKD flamaları taşındı. Yürüyüş boyunca sık sık "Sivas'ın Işığı Sönmeyecek", "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" gibi sloganlar atıldı. Cemevinin bahçesinde sonlandırılan yürüyüşün ardından burada gerçekleştirilecek olan anma programına geçildi. PSAKD'nin kendi semah ekibinin ve müzik grubunun sahne almasının ardından 2 Temmuz'a ilişkin PSAKD adına bir konuşma gerçekleştirildi. Biz de KÖZ olarak sahnedeki okunmak üzere mesaj yolladık. Yolladığımız mesajda şunları ifade ettik;

"Bundan 24 yıl önce Sivas'ta yakan zihniyet, bugün kendisini AKP iktidarıyla sürdürmektedir. Roboski'den Suruç'a, Soma'dan Ankara'ya katliamların sorumlusu yine AKP iktidarıdır. Bu katliamların mimarı bugün de gazetecileri, akademisyenleri tutuklamakta, HDP'li vekilleri ceza evlerine atmaktadır. Bu yüzden Sivas'ın hesabını sormak en başta HDP'li vekillere sahip çıkmaktan, KHK'lerle işlerinden atılanlarla omuz omuz durmaktan geçer. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak; Gezi Ayaklanması'nın yolunda eylemli mücadeleyi yükseltmenin çağrısını yapıyoruz.

HDP'li Vekillere Özgürlük! Diğer mesajların okunmasının ardından program bitirildi.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Sultabbeyli'de Sivas Anması

Pir Sultan Abdal Sultanbeyli şubesinin örgütlediği ve Mayıs'ta Yaşam Kooperatifinin de katıldığı 2 Temmuz Sivas Katliamı, 30 Haziran Cuma günü Başaran mahallesinde gerçekleşen yürüyüş ve basın açıklaması ile anıldı.

Mayısta Yaşam Kooperatifi Sultanbeyli şubesi Haziran ayı içerisinde gerçekleştirdiği yürütme toplantısında mahallede 2 Temmuz yürüyüşü yapılması yönünde karar aldı ve Pir Sultan Abdal Derneği ile görüşme gerçekleştirdi. Ancak herhangi bir dönüş olmadığı için Mayıs'ta Yaşam yürüyüşün örgütlenmesine katılamadı. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi ortakları Pir Sultan Abdal derneğinin aldığı bu tutumun yanlış olduğunu dernek yönetimine ve dernek üyelerine ilettiler. Pir Sultan Abdal derneğinin bu tutumuna rağmen kooperatif ortakları ve dostları yürüyüşe katıldı.

Yürüyüş başlamadan önce kooperatif önünde buluşuldu ve "Sivas'ı Unutma Unutturma" pankartı ile Pir Sultan önüne kadar yürüldü. Yaklaşık 30 kişi kooperatif pankartı arkasında Pir Sultan'ın önüne gelindi. Yürüyüş esnasında "Sivas'ı Yakanlar Sur'u Yıkanlar, Sivas'ı Unutma Unutturma, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı.

Pir Sultan Abdal derneğinin önünde bir araya gelen 70-80 kişilik kitle mahallenin içerisine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında çevredekilerin de dâhil olması ile beraber 200 kişi katıldı. Yarım saat süren yürüyüş Pir Sultan önünde bitirildi ve basın açıklaması okundu.

Sultanbeyli'den Komünistler

Okmeydanı'nda 2 Temmuz Eylemi

Okmeydanı'nda 1 Temmuz tarihinde bir Sivas katliamı anma yürüyüşü gerçekleşti. Yürüyüşü KÖZ'ün de içinde bulunduğu Okmeydanı Demokrasi Platformu örgütledi. Biz de bu süreçte sorumluluk aldık.

Yıllardır Okmeydanı'ndaki muhtelif siyasetlerin beraber iş yapmak üzere oluşturdukları bir platform işlevini gören Demokrasi Platformu, bir etkinlik yapma kararı aldı. İçinden geçtiğimiz süreçte platform bileşenlerinin nasıl bir araya geldiğini ayrıntısıyla diğer yazımızda aktarmıştık. Bu etkinliğin bir panel ve konser olması planlanıyordu ancak çeşitli teknik aksaklıklar sonucu bu etkinlik gerçekleşmedi. Dolayısıyla haziran

başındaki toplantıda platformun uzun süreden beri örgütleyeceği ilk iş olarak 2 Temmuz'da bir yürüyüş belirlendi. Söz konusu toplantıda KÖZ, DHF, Halkevleri, HDP ve SODAP temsilcileri mevcuttu. İlk olarak platform dışındaki siyasetleri ve kitle kurumlarını dahil etmek üzere çalışmaya başlandı. HTKP, ÖDP, Hubiyar, Munzur Çevre Derneği ve Okmeydanı Cemevi eylemi beraber örgütlemek üzere davet edildi. Bu kurumlardan Hubiyar ve Munzur Çevre Derneği örgütleyici kurum olarak katılmayı kabul etti. Cemevi, eylem tarihinde Sivas'ta olacağını için çalışmalarda yer alamayacağını ancak üyelerini eyleme katmaya çalışacağını ilettiler. Haziran bileşenlerinden HTKP, kendi iç sorunları sebebiyle sorumluluk alamayacağını iletirken, ÖDP çağrıya herhangi bir yanıt vermedi.

Eylem için yoğun bir afiş ve bildiri çalışması planlandı. 2 Temmuz'dan önceki süreçte, dört defa toplu bildiri dağıtıldı (özellikle pa-zar alanları ve kahvelerde) ve ozalit çalışması yapıldı. Her siyaset kendi çevresine ayrıca bildiri dağıtım sorumluluğu aldı. Ancak başlangıçta planlandığı şekliyle güçlü bir çalışma gerçekleşmedi. Afiş basılmadığı, bildiri ve ozalit de geç hazırladığı için çalışmaya geç başlandı. Dolayısıyla uzun süredir kitlesele bir eylemin gerçekleşmediği Okmeydanı'nda ihtiyaç duyulan türden bir çalışma yapılmadı.

Eylem, Sağlık Ocağı önünde toplanılması ile başladı. Anadolu ışıklarından geçilerek Mehmet Ayvalıtış Parkı'nda basın açıklaması ile sonlandırıldı. Yaklaşık yüz kişinin katıldığı eylem boyunca "Sivas'ın Işığı Sönmeyecek", "Sur,Cizre,Soma,Sivas,Ankara için Adalet", "Sivas'ta Yakanlar AKP'yi Kuranlar", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları sık sık atıldı. Basın açıklamasında Sivas ile bugünkü saldırılar arasında bağlantı olduğu, bu bağlantının da bugün iktidarda olan AKP üzerinden kurulması gerektiği, saldırılara karşı ancak birlikte karşı durulabileceği vurgulandı. Basın açıklamasının ardından HDP İstanbul İl Eş Başkanı Esengül Demir bir konuşma yaptı. Demir, devlet nezdinde failler aklanmış olsa da halk nezdinde hiçbirinin aklanmadığını ve katliamı gerçekleştirenlerden hesap sorulacağını vurguladı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Gezi'de Düşen Mehmet Ayvalıtış

1 Mayıs Mahallesi'nde Anıldı

2013'ün Haziran ayında ülkenin dört bir yanında olduğu gibi 1 Mayıs Mahallesi halkı da topyekun sokağa çıkmış, hükümete öfkelerini haykırmıştı. Mehmet Ayvalıtış'ı kaybettiğimiz 3 Haziran günü, hem bu talihsiz olay vesilesiyle hem de mahallenin sel olup sokağa akmasından ötürü 1 Mayıs Mahallesi'ndeki komünistlerin hafızalarından çıkmayan günlerden biri oldu.

2 Haziran akşamı devrimcilerin çağrısıyla gerçekleşen eylemin başlangıç noktasında, ilk başta sadece mahalledeki eylemlerde birbirlerinin yüzlerine aşına olan kesimler buluşmuş sonrasında kimse ne olduğunu anlamadan binlerce kişi sokağa akmıştı. Gezinin meşhur sloganları bitmek bitmeyen bir coşkuyla atılıyor, mahallenin ortak eylemlerde buluşmaya pek aşına olmayan kesimleri hükümet karşıtlığıyla bir araya geliyordu.

Eylem ilk başta bir başı ve sonu olacak şekilde planlanmıştı fakat halkın sokağa yansıyan enerjisi planları aşmış, halk mahalleyi birden fazla kez tavaf etmişti. Hava karardığında Deniz Gezmiş Parkı'na yönelmiş oradan da TEM karayolu, halk tarafından trafiğe kapatılmıştı. İşte Mehmet Ayvalıtış da bu esnada kalabalığa dalan bir aracın kendisini ezmesi sonucunda hayatını kaybetmişti. Ancak bu olaya rağmen eylemler durmamış, pek görülmedik şekilde öteden beri faşistlerin bulunduğu Örnek Mahallesi'ne sıçrayarak devam etmişti.

Mehmet Ayvalıtış'ı kaybedişimizin 5. senesinde Sodap'ın önerisiyle bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Anmayı planlamak üzere yapılan ilk toplantıya Sodap, DHP, ESP ve KÖZ olarak biz katıldık. Sonraki toplantıya ise sadece Sodap ve biz katıldık. Diğer kurumlar toplantılara gelmeyince iki siyaset olarak planlama yaptık. Anmanın duyurusu için ozalit bastrarak mahallenin birçok yerine bu ozalitleri astık. Anma gününde ilk olarak cemevinde yemekli bir buluşma oldu. Ardından cemevinden yaklaşık 200 kişi çıkarak Mehmet Ayvalıtış'ın hayatını kaybettiği otoyolun üstündeki köprüye yürüdü. Mehmet Ayvalıtış'ı kaybettiğimizden beri bu alan eylemlerde saygı duruşunda bulunup Ayvalıtış'ı andığımız, "emri verenlerden" hesap sormak için ant içtiğimiz bir alan haline gelmişti. Köprü'nün üstünde Mehmet Ayvalıtış'ın babası, Sodap temsilcisi ve Gezi şehitlerinin yakınları konuşmalar yaptılar. Katılan kurumlar sayıldı ve eylem sonlandırıldı.

Uzun bir aradan sonra mahallede ilk defa böyle bir sokak etkinliği gerçekleştirilebildi. Anmada dikkat çeken kısım şüphesiz polisin tüm yürüyüş ve etkinlik boyunca akreplerle, sivil polislerle eylemi çevrelemeydi. Ayvalıtış'ı kaybettiğimiz dönemden beri 1 Mayıs Mahallesi'nde devlet ve polis terörü artmış, mahalleye bir kalekol inşa edilmişti.

Şüphesiz bunda şaşılacak bir taraf yoktur. Gezi Ayaklanması da, 6-7 Ekim eylemleri ve geçtiğimiz sene Kürdistan'da yaşanan ayaklanma hükümeti alaşağı etmeye yetmemiş; daha doğrusu tüm bu eylemleri ve toplumdaki biriken öfkeyi, tek bir kanala akıtacak devrimci bir hareketin yokluğunda bu sonuca gitmek mümkün olmamıştı. Ama AKP iktidarı kendisinin bir halk hareketi aracılığıyla süpürülmesi ihtimalinin gayet farkında olduğundan, emekçiler ve ezilenler üzerindeki baskının dozunu görülmedik biçimde arttırmıştı.

Bugün, Mehmet Ayvalıtış'ın ölümünden 5 yıl sonra, her geçen gün başka bir krizle boğuşan iktidarın yerinde daha sağlam durduğunu söylemek mümkün değildir. Ama Ayvalıtış'ın ve tüm kaybettiklerimizin hesabını sorabildiğimizi söylemek de aynı şekilde mümkün değil. KÖZ'ün arkasında duran komünistler biliyorlar ki bu hesabı sormak ancak hükümetten kurtulmak için bir halk ayaklanmasının önünü açacak bir siyasal çizgiyle, bu çizginin takipçisi olanları komünist bir partinin bayrağı altında birleştirmekle mümkün olacak.

Gezi'de Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Marksizm-Leninizm Okumaları: Ekim Devrimi'nin Özgün Yanları

Marksizm-Leninizm okumalarının ikinci kısmı olan, Marksizm-Leninizm ve devlet konusuna dair söyleşimizi gerçekleştirdik. Marksizm-Leninizm ışığında komünist bir faaliyet yürütmek isteyen KÖZ'ün arkasında duran komünistler bu esasları sürekli bilinçte tutarak yürüttükleri faaliyetleri şekillendirme gayreti içerisinde. Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresini kendisine referans almış ve bu ilke ve esaslar ışığında politik mücadele yürütenler, elbette ki ulusal sorun, devlet, Ekim Devrimi, savaş ve dünya devrimleri konusunda taviz vermeyecekleri noktalara sürekli açıklık getirmek zorundadırlar. Komünist bir dünyayı kurmak için dünya komünist partisini yaratma mücadelesi yürütenler, bu yoldaki en ileri nokta olan Komünist'in ilk dört kongresine yüzlerini dönmelidirler ve bugün KÖZ'ün arkasında duran komünistler de, başından beri bu ilke ve esaslar ışığında böylesi bir mücadelenin içerisinde. Yapılan bu okumalar da pratik politik mücadelenin bir parçasıdır.

Devlet sorununu ele aldığımız bu söyleşide sunum yapan yoldaş

“Devlet nedir, ne işe yarar?” sorularını yönelterek başladı. Devletin parlamento, polis, mahkemeleri, ordusu, valisi vardır ve bunlar devletin bir parçasıdır. Devletin görevi, ortaya çıkan hak-sızlıkları engellemek için insanlar arasındaki eşitsizliği sağlamaktır, yanlımsama hâkimdir. Toplum katmanlarına bölünür. Zenginler, fakirler gibi. Devlet zenginlerin tarafını tutar ve işte bu noktada taraf tutan bir devlet olduğunu görebiliriz.

Şimdi Engels'in tanımıyla devlet nedir? sorusuna bakalım. Engels, devletin sınıflar arasındaki

karşıtlıktan ortaya çıktığını vurgulamıştır. Pratiğe dönecek olursak zenginlerin zengin kalmasını, fakirin de fakir kalmasını teminat altına alır. Bunun için de silahlı bir güce ihtiyaç duyar.

Peki bu durumda günümüzdeki reformist solcular ne düşünüyor? Devletin gerekli olduğunu, işçi ve emekçileri burjuvaziye uzlaştırmak için var olduğunu söylerler. Yani bu durumda Marks ve Engels'i çarpıttılar çünkü aksine Marks ve Engels bunların uzlaşmaz olduğunu vurgulamaktadır. Toplumun bütün katmanları ortadan kaldırıldığına uzlaşma denilen bir meselede ortadan kalkacağından devlete zaten ihtiyaç yoktur.

Devletin güçlenmesinin temel etmenlerinden birisi de emperyalist politikalarıdır. Devlete karşı olan birisinin doğal olarak emperyalist politikalara da karşı gelerek bu politikaların bir ürünü olan şovenizme karşı da amansız bir mücadele yürütmesi gerekmektedir.

Sunum yapan yoldaş devlet ve parlamentonun ilişkisi ve bunun emekçiler üzerindeki yanlısamları üzerinde durdu. Parlamentarizmin işçi sınıfının mücadelesine olan bir ihanet olduğunu Engels'ten alınan pasajlarla dile getirdi.

Bunların dışında yoldaş, proleter devlet ve burjuva devlet arasındaki farklılıkları da ele aldı. Özgürlük - devlet arasında ve komünizm- devlet arasındaki ilişkilere de değinen yoldaş söyleşiye katılanların devlet ve parlamentonun kullanılmasına ilişkin sorularını yanıtlayarak sunumunu bitirdi.

Komünist Bir Dünya Kuracağız!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Marksizm-Leninizm Okumaları: Devlet

Çalışma yürüttüğümüz alanda güncel siyasal gelişmelerle ilgili olduğu gibi, teorik ve platformumuzun amaç- ilkeleri gibi konuları içeren sohbetler ve söyleşiler de düzenlemekteyiz. İki haftada bir düzenli yaptığımız bu söyleşilerde önümüzdeki iki ay için 4 başlıkta okumalar belirlemiştik. Bunlar, Marksizm-Leninizm Okumaları ana başlığı altında; ulusal sorun, devlet ve iktidar, Ekim Devrimi ve diğer devrimlerdir. Bu hafta ise “Ekim Devrimi'nin Özgün Yanları” başlığı altında sohbetimizi gerçekleştirdik. İlk olarak 1900'lü yılların başında Rusya'nın durumu ve Ekim Devrimi ile ilgili kısa bir giriş yapıldı. Küçük çaplı bir devrim olan 1905 Devrimi hakkında değinilen noktalar şunlardı: “Çarlığı ortadan kaldırmamış fakat çarlığa geri adım atılmı, reformlar geliştirilmiş, дума kurulmuş ve siyaset yapmak isteyenler buralara yönlendirilmiştir. Lakin başında da dediğimiz gibi bu girişimler nihai bir devrimle sonuçlandırılmamış, çözüm olarak başka bir hareket yaratılmalı sonucuna varılmıştır. Bir parti kurulmalı çünkü sadece örgütlü mücadele ile çarlık yıkılır çıkarılmalı ulaşılmıştır. Peki bu partiyi kim yaratacak? Kimlerden oluşacak? Partiyi Rusya'nın dört bir yanındaki örgütlü devrimciler kuracak. Kitleler kısmına geldiğimizde ise ne zaman ki parti kurulur o zaman kitleler örgütlenir. Çünkü parti kurulmadan kitleleri yönlendirebilecek nitelikte olunamaz.”

Bir ikinci nokta olarak, halihazırdaki siyasetimiz için bir siyasi merkez oluşturma gerekliliğine ve bunun için Bolşevikler'in sürekli yayın organı olan Iskra'ya bakılması gerektiğine değinildi. Diğer satır başları ise şu şekilde:

“KÖZ, siyasi çizgisinin kaynağını Mustafa Suphi TKP'sinin program ve tüzüğünden, Komünist Enternasyonal'in ilk 4 Kongresi'nin ilke ve esaslarından ve Komünist Enternasyonal'e katılımın 21 koşulundan alır.”

“Diğer bir kısma gelecek olursak bayraktaki orak ve çekiç ne anlama gelmektedir? Orak kısmı aslında köylülük ve toprak sorununu sembolize ederken çekiç kısmı işçi sorununu simgeler. İktidar dolaysız bir biçimde işçi ve köylülerin elinde olmalıdır. Bu bize “ Sınıfsız ve Sınırsız Bir Dünya” şiarını dile getirir. Çünkü komünizmde yöneten -yönetilen ilişkisi olmamalıdır. Yönetim işçilerin elindedir, buradan proletarya diktatörlüğü sonucunu çıkarabiliriz. Silahlar ise işçilerle köylülerin elinde olmalıdır. Halkı silahlandırmayan hiçbir hareket komünist değildir.”

“Ekim Devrimi aynı zamanda bir iç savaş ürünüdür. Biz iç savaş karşıtı değiliz, iç savaş devrimci savaşa çevirmek gereklidir.”

“Özetle; hedefinde sovyet iktidarı olmayan hiçbir kesim komünist bir dünya kuramaz. Komünist bir dünya için üç vazgeçilmez nokta ise; proletarya diktatörlüğünün savunulması, işçi-köylü ittifakının sağlanması ve silahlı ayaklanmanın savunulmasıdır.”

Sınıfsız ve Sınırsız Bir Dünyaya!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Raşat Oso İçin Ortak Eylem

Okmeydanı'nda 1 Ağustos günü zırhlı bir polis aracı, 5 yaşındaki Suriyeli bir çocuğu ezerek öldürdü. Bunun üzerine mahalledeki bütün siyasetlerin bir araya gelmesiyle aynı günün akşamı bir eylem düzenleme kararı alındı. Eylemde "Çocuklar yaşasın! Mahallemizde polis istemiyoruz!" yazılı bir pankart arkasında yüründü. “Katiller halka hesap verecek”, “Çocukların gülüşü adaleti kuracak”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Katil polis mahallemden defol”, “Çocuklar için adalet” sloganları atıldı. Alkışlar ve ıslıklarla Raşat Oso'nun öldürüldüğü sokağa bir basın açıklaması yapmak üzere gelindi. Ancak polisin kitleye müdahalesi üzerine basın açıklaması yapılamadı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Marksizm-Leninizm Okumaları: Ulusal Sorun

Çalışma yürüttüğümüz alanda güncel siyasal gelişmeler olduğu gibi, teorik ve platformumuzun amaç ilkeleri konularını da içeren sohbetler ve söyleşiler düzenlemekteyiz. İki haftada bir düzenli yaptığımız bu söyleşilerde önümüzdeki iki ay için 4 başlıkta okumalar belirledik. Marksizm-Leninizm okumaları ana başlığı altında ulusal sorun, devlet ve iktidar, Ekim Devrimi ve diğer devrimler, Türkiye devrimci hareketi başlıklarını belirledik. Bu okumaları çalışma yürüttüğümüz kurum da dâhil olmak üzere mahallemizdeki diğer kurumlarda yapmaktayız.

Referandum ve 1 Mayıs değerlendirmesi başlığıyla yaptığımız söyleşinin ardından geçtiğimiz Marksizm Leninizm okumalarının ilki olan ulusal sorun başlıklı söyleşiyi gerçekleştirdik. Bu söyleşideki gayemiz ise Marksizm ve Leninizm'in ulusal sorun hakkında ortaya koyduğu tezler ve bunların en net olarak ilkesel tutum haline geldiği Komünist'in ikinci kongresindeki ulusal soruna dair tespitler ve alınan kararların altını çizmek ve KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin bu çizginin takipçisi olduğunu vurgulamaktır. Bu sebepten ötürü de bu söyleşide sunum yapan yoldaşlar Marks ve Engels'in ulusal soruna ilişkin özellikle de İrlanda meselesi üzerine yazdıkları pasajlardan örnekler verdiler. Ardından da Komünist'in belgelerindeki ulusal soruna dair tezlerin üzerine sunum yaptılar. Bu sunumda ise aşağıdaki kısımları öne çıkardılar.

“Komünist'in ikinci kongresinde ulusal sorun konusunda yürütülen tartışmalar neticesinde ulusal soruna ilişkin üç tespitler yapılmıştır:

1. Temel Fikir

Ezen ulus ile ezilen ulus arasındaki ayrım önemlidir. Bu emperyalizmin en önemli özelliğidir. Bu ayrım göre dünya halklarının bir sürü ezilen ulusun yanında büyük bir zenginliğe ve güçlü silahlı kuvvetlere sahip bir avuç ezen ulus olarak ikiye bölünmesidir. Ezilen uluslar tam sömürge ya da yarı sömürge uluslardan oluşmakta ve dünya nüfusunun %70'inden fazlasını oluşturmaktadır.

2. Temel Fikir

Emperyalist paylaşım savaşını takip eden bugünkü durumda karşılıklı ilişkileri küçük bir emperyalist grubun Sovyet Rusya önderliğindeki Sovyet hareketine ve Sovyet devletlerine karşı yürüttüğü mücadele belirlemektedir. Bu temel doğrultusunda emperyalist güçlerin birleşik işbirliğine karşı komünistler olarak dünyanın en ücra köşesindeki bir ezilen ulus için bile sömürge sorunu ele alınmalı ve ulusal soruna bu temelde bakılmalıdır.

3. Temel Fikir

Geri kalmış ülkelerdeki demokratik burjuva ha-

reketi sorunu önemlidir. Bu konu üzerine yapılan tartışmalarda çeşitli fikir ayrılıkları yaşanmış ancak sonuç olarak burjuva demokratik hareket yerine ulusal devrimci hareketten söz edilme kararı alınmıştır. Her ulusal hareket burjuva demokratik hareket olarak adlandırılabilir. Çünkü geri kalmış ülkelerdeki nüfusun çoğunluğunu burjuva kapitalist ilişkileri temsil eden köylüler oluşturmaktadır. Sanayileşmenin az olduğu ya da hiç olmadığı bu toplumlarda proletarya partilerinin kurulması mümkün olsa bile köylü ittifakı olmadan onları örgütlemek mümkün olmayacaktır.

Ezilen ulusların burjuvazisi kendi çıkarları için emperyalist ezen ulusların burjuva hareketleri ile işbirliği içindedir. Bu nedenle burjuva demokratik hareketleri desteklenemez. Ancak bu desteklenmez tespiti ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkının önüne geçen bir etmen oluşturmaz, oluşturmamalıdır da. Komünistlerin ezilen ulusların mücadelesinde somut olarak destekleyeceği hareketler ise ulusal devrimci hareketlerdir ve bu hareketlere devrimci niteliğini kazandıran belli başlı etmenler vardır. Bunların en başında da başka bir ulusu tahakküm altında tutmaması ve tutmayacak olması, kitleleri silahlandırması ve komünistlere örgütlenme zemini sunması gelir. Çünkü ancak ve ancak hem ezilen ulusun hem de ezen ulusun proleterlerinin kurtuluşu böylesi bir mücadelenin sonucunda gerçekleşebilecektir.”

Bu tespitler ve belirlemeler üzerinde yapılan tartışmalara ek olarak sunum yapan yoldaşlar, Sovyet tipi örgütlenme, işçi köylü ittifakı, komünist parti ve dünya komünist partisi konularının ezilen uluslar konusuyla olan bağları üzerine de konuştular. Yaşadığımız topraklardan kuva-yı milliye hareketinin böylesi bir ulusal devrimci hareket olmadığı bu nedenle de komünistlerin sahip çıkıp destek verecekleri bir mücadele olmadığını altını çizdiler. Bu örneğe ek olarak Çin'deki Çin Komünist Partisi'nin Komintang ile yaptığı ittifakın yanlışlığını ve Komünist'in 2. kongresinde ortaya koyulan tezlerle uymadığını, zaten sonuçlarıyla da 2. kongredeki tezlerin gerçekliğinin ispat edilen acı bir deneyim olduğunu vurguladılar. Bunlara benzer örnekler ve günümüzdeki siyasal gelişmelerin de ele alındığı sohbette, KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin Komünist Enternasyonal'in ilk 4 kongresinde ortaya konulan ilke ve esasların takipçisi olduklarını ve bu mücadele deneyimlerini daha da geliştirip bu topraklarda proleter bir devrime öncülük edecek komünist partiyi kurmayı hedeflediklerini vurgulayarak sunumlarını bitirdiler.

Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Boğaziçi Üniversitesi'nde Siyasi Okumalar

Hisarüstü-Boğaziçi Hayır Platformu'nun çalışmaları sayesinde bizim de içinde bulunduğumuz devrimci siyasete ilgili bir çevre oluştu. Bu çevreyle beraber yaz okulu boyunca neler yapabileceğimizi düşündük ve Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle Ekim Devrimi hakkında okumalar yapmaya karar verdik. Okumalar, komünistler olarak 3 yıldır içinde çalışma yürüttüğümüz kulübün etkinliği olarak yapıldı. Yaz okulu boyunca her hafta yaptığımız okumalara ortalama 15 kişi katıldı. Bolşevizm'in ortaya çıkışından önceki Çarlık Rusya'sındaki sosyalist hareketleri tartıştığımız ilk haftanın ardından sonraki haftalarda ağırlıklı olarak Lenin okuduk. Böylece Ne Yapmalı, İki Taktik, Devlet ve Devrim, Nisan Tezleri ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı gibi broşürleri okuma ve bunlar üzerine yapılan tartışmalar esnasında kendi görüşlerimizi aktarma fırsatı bulduk. Bu tartışmalar esnasında komünistler olarak eksik kaldığımız önemli nokta ise, tartıştığımız konuların hepsini kapsayan referanslarımızdan yeterince yararlanmamak ve referansların sunduğu perspektifle bakmanın propagandasını yeterince yapmamak oldu. Marksizm-Leninizm'i Marks ve Lenin müritliği olarak görmeyen biz komünistler, elbette tartışmalarımızda özellikle Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı konusunda Komünist Enternasyonal'in ilk 4 Kongresi'ne referans vermek durumunda kaldık. Yine de sonradan yaptığımız değerlendirmede bu tarz tartışmalara yaptığımız hazırlığın mutlaka referanslarımıza dayanması gerektiğini ve bunu yapmakta eksik kaldığımızı tespit ettik.

Yaptığımız tartışmaların dökümünü bu yazımızda iletmeyoruz ancak en yakın zamanda yürüttüğümüz tartışmaların KÖZ sayfalarına yansması için elimizden geleni yapacağız.

Bu yıl 12. si düzenlenen Karaburun Sosyal Bilim Kongresi'nin “17'den 17'ye” başlığı altında Ekim Devrimi'ni konu edeceğimiz okumalar sürerken öğrendik ve okuma grubunun da bu etkinliğe katılması için çaba gösterdik. Böylece okuma grubu önüne koyduğu Ekim Devrimi Sempozyumu'nu da daha etkin bir şekilde örgütleyebilir diye düşündük.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak görüşlerimizi yaymak için her fırsatı değerlendirmekle kalmayıp, böyle fırsatları yaratmak için de mücadele edeceğiz.

Ekim'in Işığı Taşınacak, Bolşevizm Kazanacak!

Boğaziçi Üniversitesinden Komünistler

Gezi'nin 4. Yılında Yüksel Caddesi'nden Rakka'ya Eylemler Ve Komünistlerin Tutumu

18 Haziran tarihinde gazete büromuzda "Gezi'nin 4. Yılında Yüksel Caddesi'nden Rakka'ya Eylemler ve Komünistlerin Tutumu" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirdik. 40 kadar dinleyicinin katılımıyla gerçekleşen söyleşide Köz adına Orhan Dilber konuştu. Yoldaş, konuşmasının ilk turunda şunları söyledi:

"İçinde bulunduğumuz dönem Gezi'nin olduğu kadar 15-16 Haziran'ın da yıldönümüne denk geliyor. Ben de Gezi'ye olduğu kadar 15-16 Haziran'a da değinmeye çalışacağım.

Özellikle Rakka'da, öncelikle Ulaş'ın sonra da Ayşe Deniz'in düşmesiyle birlikte Gezi ile Rakka arasında bağ kurma çabaları arttı. Ancak bu ilişkiyi net olarak kuranlar olmadı. Gezi çapında bir ayaklanmayı ilk olarak 1970 yılında, 15-16 Haziran'da görmüştük. Fakat Gezi olduğunda bu ayaklanmayı 1970 yılında gerçekleşen ayaklanmadan da daha büyük bir ayaklanma olarak gördük. 1970 yılında gerçekleşen ayaklanma bilindiği gibi esas olarak sendikalarla ilgili yasa tasarısının geri çekilmesi için gerçekleşmişti ve yasa tasarısı geri çekilince ayaklanma da son buldu. Ardından 12 Eylül ile birlikte söz konusu yasa içerik itibarıyla yürürlüğe girmiş oldu. Ancak Gezi daha yaygın ve daha kalabalık olarak gerçekleşti. Sonuçta her iki ayaklanmanın da yığınları harekete geçirmek bakımından başarılı ayaklanmalar oldukları tespiti yapılabilir.

Ancak her iki ayaklanma bakımından da sonrasında da bir umutsuzluk ortaya çıktığına da değinilmelidir.

15-16 Haziran konusunda ise atlanan esas husus başkadır. Yaratılan efsanelerden farklı olarak 15-16 Haziran'ın hükümetin gerici yasalarına karşı işçilerin kendiliğinden sokağa çıktıkları eylemler olmadıkları değişik vesilelerle vurguladık. 15-16 Haziran'ı esasen; 46'lardan beri yaratılmaya çalışılan devlete bağlı sendikalara karşı ve 61 Anayasası'nın hemen akabinde gerçekleşen Ecevit'i de meşhur çalışma yasaını yapmaya iten yoğun eylemliliklerin bir sonucu olarak görmek gerekir. Bu eylemlilikler özel sektör olarak anılan büyük işyerlerinde sendikalaşma maksadıyla gerçekleşen eylemlerdi. Bu eylemlerin ve bunlarla birlikte DİSK'in tasfiye edilmesi çabası karşısında söz konusu ayaklanma gerçekleşmiştir.

15-16 Haziran'ın DİSK yöneticilerinin hareketi frenlemek için muhtelif girişimlerine rağmen gerçekleşmiş olduğu da vurgulanmalıdır. DİSK yöneticileri İzmit'ten, Sakarya'dan gelen işçileri görünce Trakya bölgesine kaçtılar. Neticede Yoğurtçu Parkı civarında yoğunlaşan eylemlerde jandarmalarla işçiler arasında çıkan çatışmalarda 4 işçi ve 1 jandarma öldü.

O dönemlerde boğaz köprüleri yoktu ve yakalar arası geçişler yalnız feribotla gerçekleşiyordu. O dönemki Ankara yolundan başlayarak Kadıköy'e kadar tüm fabrikalardaki işçileri toplayarak gerçekleşen bir eylemden bahsediyoruz. Nihayetinde bu işçiler Avrupa ve Anadolu yakası arasında geçişi sağlayamadılar ve ayaklanma sona erdi.

15-16 Haziran 150.000 işçinin katıldığı ve günlerce süren ve hükümetin düşmesine de zemin hazırlayan bir eylem olarak gerçekleşti. 15-16 Haziran genel olarak kendiliğinden gerçekleşen bir hareket olarak nitelendirilir ve bu söylem palavradır. Böyle bir söylemin var olmasının sebebi esas olarak o dönemin resmi işçi örgütlerinin bu hareketin önünde değil tam tersi karşısında yer almış olmalarıdır. Bu eylemin esas örgütleyicileri ve önderleri ise, bir kısmı TIP'in içerisinde yer alan ancak daha sonra büyük çoğunluğu buradan ayrılıp başta Dev-Genç olmak üzere muhtelif hareketlerde yer alacak olan bir sol kuşaktır. Bu kuşak; Doğu yürüyüşlerini yaratan, Paşabahçe Grevleri'nde yer alan, sınıf mücadelesinin farklı veçhelerinde bulunan ve bunları birleştirmeyi murat eden yeni bir kuşaktır. Zaten Dev-Genç de bir öğrenci hareketi değildir ve bu sonradan yaratılmış bir efsanedir. Bu örgütün önder kadroları da zaten Sivas'ta, Nurhak'ta, Kızıldere'de düşüldü. Bu kuşağın son atılımını gerçekleştiren Kaypakayalar da biliyoruz ki Vartnik'ten Siverek'e kadar olan bölgede mücadelelerini sürdürdüler. Bu itibarla bunlar gençlik önderleri olarak nitelenemeyecek, Suphiler'in ardından Türkiye'de düzen sınırlarının dışında yer alan ilk atılımı gerçekleştiren devrimci kadrolardır. Örneğin 15-16 Haziran günlerinde Alibeyköy civarındaki hareketi yaratılan başında Yusuf Küpeli ve sonradan Parti Cephe ile ilişkilenecek pek çok başka militan vardı. Öte yandan Pirelli'den Pet-Kim'den başlayan hareketin içerisinde de yine bunun gibi o dönem Dev-Genç'li olan ve sonradan buradan ayrılacak un-

surlar vardı. Böyle bakıldığında bu kadroların kendileri dahi bu bağı kurmak istemeseler de bu işin ardında hangi devrimci dinamiklerin bulunduğu açıktır. Neticede bu hareketin içerisinde yer alan unsurların bir kısmı şehirlerde gerçekleşip gerçekleşebilecek en büyük eylemin bu olduğu kanaatine varıp, bunun da başarısız olmasıyla dağlara çıkmaya yönelirken, diğer bir kısım da ihtiyacın illegal bir devrimci parti olduğu fikrine vararak TKP'ye yöneldi. Zaten bu kuşak, ardından TKP yönetiminin değişmesinde de rol oynayacaktır.

Böyle baktığımızda bizim Gezi'yi ve sonrasında anlayabilmek için Gezi'yi benzettiğimiz diğer ayaklanmayı, bu ayaklanmada öne çıkan unsurların davranışlarını da anlayarak başlamamız gerekmektedir. Zira Rojava'ya gidenlerin ve orada savaşçı düşenlerin de büyük çoğunluğunu, Gezi'de en öne çıkan unsurlar oluşturuyor. Nasıl ki o dönem 15-16 Haziran'ları yaratanlar sonradan dağa çıktılarsa, Gezi'yi yaratanlar da sonuçta gerillacılık çizgisine varmışlardır. Zaten o zamandan beri devrimcilik vurgusu hep böyle anlaşılmalı ve silahlı mücadeleyi gerillaçılığa indirgeyen tutumlar galebe çalmış, o gün de bugün de bu kadrolar "bu iş yapılabilecek böyle yapılır" çizgisine varmışlardır. Gerilla stratejisiyle hesaplaşamaması, Bolşevikler'in ayaklanma stratejisinin tarih öncesinde kalmış bir strateji olduğu fikrinin kaynakları da buralardadır.

Öte yandan Yüksel Caddesi'ndeki eylemleri de düzen sınırları içerisinde eylemler olarak görenler olduğu gibi, tam da bu yüzden bu eylemlere hükümetin müdahalesini "hukuk dışı", "insan haklarına aykırı" türünden kavramlarla niteleyenler de az değildir. Bunlar, örneğin Veli Şaçılık'ı da bir kolu eksik olduğu için Rojava'ya gidemeyen, o yüzden de Ankara'da boş işyeri yapan biri olarak niteleyebilirler. Halbuki görünen ve görünmesi gereken odur ki, Rojava'ya gitmeyi tek yol olarak görenler olduğu gibi Yüksel'deki eylemleri sürdüren kararlı bir kuşak da mevcuttur. Zaten bugüne kadar yaşananlar karşısında yerinden dahi kıpırdamamış olan Kemal Kılıçdaroğlu, birden bire eline bir pankart alıp yürümeye başlamışsa bununla da niyeti Yüksel'deki eylemlerin önünü kesmektir. Bu yüzden de dikkat edin; Tayyip Erdoğan dün hemen tehditlerine başladı. Zira Erdoğan da Gezi'yi hatırlıyor ve bu eylemlerden böyle bir yeni dalğanın ortaya çıkması korkusunu taşıyor. Çünkü Gezi de ağaçların kesiliyor olması dolayısıyla değil; hükümeti geriletme hedefiyle başlamış ve zaten o günlerden sonra pek çok ağaç kesilmeye devam etmiş olmasına karşın bir ikinci Gezi başlamamıştır. Başka bir deyişle Gezi de bir siyasal mücadeledir. Bunu asla aklımızdan çıkarmamamız gerekir. Zira Gezi'ye ağaç yüzünden çıkmış bir ayaklanma olarak bakanlar, 15-16 Haziran'a da sendikal eylemler olarak bakanlardır. O gün de bugün de "bunlar kendiliğinden eylemlerdir, siyaset böyle yapılmaz, devrimcilik için araçları farklıdır" diyenler, farklı biçimlerde de olsa kendilerini göstermektedirler.

Şu anda Suriye Demokratik Güçleri'nin Rakka'da yürüttükleri operasyon devam etmektedir. Rojava Devrimi'nin gerçekleştiğini ilk gören akımlardan biri de Köz'dür. İlk anda bunun 1917 Ekim Devrimi'ne benzemediğini belirtmekle birlikte burada yaşananın bir devrim olduğunu da tespit etmiştik. Bu devrimin yaşandığı topraklara da, devrimin gerçekleşmesinden bugüne kadar farklı ülkelerin devrimcileri tarafından pek çok iltica gerçekleştirildi. Başka bir devrim stratejisinin olmadığını varsayıldığı bir düzlemde, kendini devrimci olarak addeden herhangi birinin Rojava'ya savaşçı olarak gitmesi çok doğaldır ve yapılması gereken de tabii ki bu devrimin saflarında karşı devrime karşı savaşmaktır. Bunun teorisine çok girmenin anlamı yoktur, okuduğumuz kitaplar, izlediğimiz filmler bize "kalkın Rojava'ya gidin" demektir. Ken Loach'un filmine bakın, size bunu anlatır. Enternasyonalist tavrı bu olarak pazarlanmaktadır. Bu anlayış Troçkist saflarda da, Stalin taraftarları saflarında da, Anarşist saflarda da yaygındır. İspanya İç Savaşı'nın yaşandığı yıllarda da Dünya'nın bütün devrimci birikimi İspanya İç Savaşı'nda düşmüştür.

Peki enternasyonalizm bu mudur? Yahut Komintern'in çizdiği enternasyonalizm böyle midir? Bugün Rojava'ya gitmek devrimcilik midir yoksa ileri doğru kaçışın biçimlerinden biri midir? Üstelik bu tavrı dünyanın bütün tasfiyecileri bakımından da ayakta alkışlanmaktadır. Bu kişilerin kahraman olduklarına şüphe yoktur. Ancak bugün gereken uzun zamandan beridir kahramanlar değildir. Bize gereken bu kahramanlar

örgütüdür.

Bakın Gandhi Kemal adalet yürüyüşüne başlarken kontrollü darbe lafları ediyor. Peki kontrollü darbeyi Tayyip Erdoğan mı icat etti? Örneğin 11 Eylül gerçekleşirken MOSSAD "Biz 11 Eylül'den 3 ay önce istihbarat vermiştik." dedi. Zaten 11 Eylül'de de 3 tane uçak varken yalnız Pentagon'a giden durdurulmuştur.

Şimdi Kemal Kılıçdaroğlu adalet yürüyüşü yapıyor. Neden bunu yapıyor ve neden bunu yaparken eline tek bir kelime alıyor. Neden Gezi'deki gibi hedefini açık seçik belirtmiyor? Çünkü burjuvazinin ana muhalefeti olarak onun görevi odur. Bir daha Gezi benzeri hareketlerin oluşmasının önü kesilmek isteniyor. Herkes de bu hareketi destekliyor. Desteklemek, katılmak gerekir. Ancak bu söylediklerimizi bilmeden desteklerseniz, hükümetin alaşağı edilmesinin önünü kesmiş olursunuz.

İŞİD belası ortadayken önce Rojava üzerinden, şimdi de Rakka üzerinden yürüten mücadele bakımından buraları beslemek için yapılması gereken esas şey; oralara bizzat gitmek değil, saray iktidarını alaşağı etmek için buradan mücadeleye etmektir. Esas enternasyonalizm de herkesin kendi bulunduğu yerde yer alan burjuva diktatörlüklerinin yıkılması için seferber olmasıdır.

Ben 15-16 Haziran yaşanırken lisedeydim. Ancak bugün devrimcilik yapan kuşak bu olayların hiçbirine şahit olmadılar. Bugün bu kuşakların bu deneyimleri bizzat yaşamaları, bunlara şahit olmaları önemlidir. Bu deneyimleri değerlendirirken buralara şu ya da bu şekilde bulaşmış unsurların buralarda yer almaları ve komünistlerin birliği yolunda sorumluluk alarak örgütlenmelerini bekliyoruz."

Soruların ardından ikinci tura başlandı.

"Önce Ekim Devrimi'ne ilişkin sorudan başlayalım. Gerçekten geçmişte Ekim Devrimi'ni anmayan akımlar da 100. yıl vesilesiyle bundan bahseder oldular. Bizim bunlarla aramızdaki temel fark; bizim bu devrimi 99. yılda da 101. yılda da anacak olmamızdır. Burada biz çok iddialı bir şey söylüyoruz: Ekim Devrimi'nde somutlanan devrim stratejisini benimseyen tek akımız. Bugün izlenmesi gereken stratejinin bu olduğundan bahsediyoruz. Başka türlü devrim stratejileri her dönemde var oldular. Devrimci bir stratejinin gerekli olmadığını iddia edenlerin yanında bu ihtiyacı hissedilen de yüzlerini Ekim Devrimi'ne dönmüş değildir. Demin bahsi geçen Mahir'ler de böyledir. Özellikle Komintern'in 5. Kongresi'yle birlikte farklı ekonomik gelişmişlik düzeylerindeki ülkelerde, farklı devrim stratejileri benimsenebilir anlayışı da yerleşince; Ekim Devrimi tarihsel bir olgu olarak yerini aldı. Bu devrime damga vuran strateji ve bu stratejinin temel yapıtaşı olan devrimci parti anlayışını savunan hiçbir akım yoktur. Biz bunu yüzüncü yılda da vurguladık, daha önce de daha sonra da vurgulamaya devam edeceğiz. Biz Rakka meselesi dolayısıyla da, Yüksel'deki eylemler dolayısıyla da buraya damga vuran stratejiyi hatırlarız. Bu gündemi şimdilik atlayalım, zaten 7 Kasım yaklaşırken bu meseleyi daha enine boyuna tartışacağız.

Katar krizinin tam olarak ne olduğuna ve nereden çıktığına dair rivayetler muhtelifdir. Bu krizin çıkmasına sebep olan Trump yönetiminin tavrı da zaten çelişiktir. Bu kargaşada bizim için önemli olan esas şudur ki; Katar krizi Türkiye'yi Katar'dan daha çok ilgilendirmiştir. Zira 15 yıldır Türkiye'ye giren sıcak paranın büyük bölümü Katar'dan gelmektedir. Türkiye ile Katar'ın ilişkisi sadece dövizden ibaret de değildir. Bunların İhvan ile, Müslüman Kardeşler ile, İran ile ilişkileri de benzerdir. Ancak Katar'ın Dünya'daki yeri ve ilişkileri ile Türkiye'nin Dünya'daki yeri ve ilişkileri arasındaki ilişkileri üzerindeki benzerlikten ziyade Tayyip Erdoğan'ın Katar ile şahsi ilişkileri incelenmelidir. Türkiye'nin bu krizle ilişkisi Tayyip Erdoğan'ın iktidarı bitince biter.

Rakka meselesine geri dönersek, Komintern'in tarif ettiği enternasyonalizm ile Kobane üzerinden gündeme gelen meselelere bakıldığında şu hatırlansa yeterlidir: Acaba İŞİD ile mücadele bakımından Türkiye'de yürütülmüş 6-8 Ekim Eylemleri mi, yoksa Kobane'ye giden militanların varlığı mı daha etkin olmuştur? Şüphesiz bu eylemler, Tayyip Erdoğan'ı ve Türkiye'yi çok daha derinden etkilemiştir. Esasında Rojava'daki karşı devrime vurulacak en büyük darbe, Türkiye'de belli metropollerde yürütülecek büyük ve etkili eylemler vesilesiyle mümkündür. Türkiye'de, Ortadoğu'daki gerici eylemlerin önünün kesilmesini sağlamanın

bütün koşulları mevcuttur. Türkiye devrimcilerinin en örgütlü olduğu ülkelerin başında gelmektedir. Kuzey Kürdistan, Kürdistan'ın 4 parçası arasında Kürtlerin en dinamik kesiminin yaşadığı parçadır. Ortadoğu'daki kilit Türkiye'den kırılır, bu düğüm buradan çözülür. Biz, Mustafa Suphi'lerin, Erzincan Şuraları'nın, 15-16 Haziran'ların yaşadığı ve yaşadığı topraklarda yaşıyoruz. Bu yönüyle sorumluluklarımız çok ağırdır. Ortadoğu'daki krizi çözecek olanlar da biziz. Bu yönüyle Dünya'nın herhangi bir bölgesinde bir takım analizler yapan yorumculardan farklıyız.

Bu tespitleri yapıp Rojava'ya gitmek lazımdır demek için bambaşka bir devrimcilik anlayışı bulunması gerekir. Burada imkan falan yaratmanın da lüzumu yoktur. Yaratılması gereken alet çok açık ve net olarak bizim tarafımızdan tarif edilmiştir.

15-16 Haziran ile 71 kopuşu arasındaki ilişki, uzun uzadıya değinmiş olmamıza rağmen yeniden soruldu, bunlara tekrar değinmeyeceğiz. Ancak şu söylenmelidir ki 70'li yıllarda Mahirler'in peşinden gidenlerin sayısı 60'lı yıllarda ortaya çıkanların yüzlerce katıdır. Bu ne anlama geliyor? Demek ki bu işler şehirde olmuyor dağa çıkalmı fikri sonradan yaygınlaştırılıp yerleştirildi. Zaten kendisini sonradan bunların devamcısı olarak niteleyenlerin hiçbirisi de işe Nurhak'a çıkarak, Şarkış-la'ya giderek başlamadı. Dolayısıyla bu devrimci çıkış yıllarında tasfiyeciliğe yönelik şimdilerden bile daha fazla idi.

Adalet yürüyüşü meselesine gelelim: "Mademki adalet yürüyüşü AKP'nin işine yarıyor, o zaman niye buna karşı çıkılıyor?" diye bir soru gelmişti. Tersine vaaz ediliyor olsa da AKP ile devlet aynı şeyler değildir. Adalet yürüyüşü AKP'ye karşı bir yürüyüştür devlete karşı değil. CHP de AKP'nin karşıtı değil yedeğidir. Adalet yürüyüşü de devletle karşı karşıya gelmeden AKP ile hesaplaşma niyetini güdüyor olduğundan AKP'yi alaşağı edemeyecektir. Bu eylemin gerçek anlamda siyasal bir eylem haline gelmesine engel olacak olan da öncelikle CHP'dir. Yol boyunca birilerinin katılmaması ve bunun 15-16 Haziran gibi bir yürüyüş haline gelmesi için AKP'den önce CHP engel olacaktır. Devrimciler ve HDP de bu yürüyüşe engel olmadan bu yürüyüşe katılmaktadırlar. Bu yaklaşım sürdürüldüğü müddetçe ana muhalefet rolü oynanmayacaktır.

Bu yürüyüş başlamadan önce sabah akşam medyada Semih ve Nuriye'nin eylemleri konuşuluyordu. Ancak Veli'nin eylemi bunlardan başka ve bağımsızdır. Veli'nin orada açlık grevi yapmaması, bir kolu eksik olduğundan değildir. Açlık grevlerine esas desteği veren eylem biçimi budur. Bizim de Kemal Kılıçdaroğlu'nu sıkıştıracağımız yer budur: "Ortada, Ankara'da Yüksel'de başlayıp hükümeti rahatsız eden bir eylemlilik varken bu yürüyüşü niye yaptınız?" demek gerekir. Bunu demek için de bu eylemlere katılmak gerekir. Bu işleri de Gezi'den arta kalan forumlarda, eylemliliklerde teşhir etmek; bunlara yerinde müdahale etmek gerekir.

Kontrollü darbe ismini biz takmadık. Bu ismi CHP kullandı. 15 Temmuz'da darbe yapanlar AKP tarafından tutulmuş insanlar değildir. Bunları komple teorilerine bırakmak gerekir. Ancak biz başka bir şey söylüyoruz: Bunlar kontrollü işlerdir ancak örneğin yapılan işi 11 Eylül'de de CIA, FBI vs. bizzat organize etmemişlerdir. Unutulmaması gereken şudur: 11 Eylül öncesinde ABD, Afganistan'a çıkamıyordu, ertesi gün çıktı. Aynı şey Charlie Hebdo için de geçerlidir. Ertesi gün Fransız donanması Suriye'ye yola çıktı. Kontrolnden kastımız budur. Bir işin olacağını bilerek, bundan başka maksatlar için yararlanma tutumu 11 Eylül'den beridir mevcuttur. Erdoğan'ın 15 Temmuz'da yaptığı da budur. 15 Temmuz'un önlenmesi için önceden hiçbir iş yapılmamıştır, tersinden bunlar kıskırılmıştır. Ağustos toplantısında hepimizi ihraç edeceğiz türünden laflar da bunu gösterir. Bunu böyle söylemek de komploculuk değildir. Bu mesele olsa olsa oportünizm, yani fırsatçılık olarak adlandırılabilir. Tayyip Erdoğan'ın ilk günden Bu bize Allah'ın bir lütfudur." demesi de bunun işaretidir. CHP, Tayyip Erdoğan'ı devirmek için kontrollü darbe iddiasına dayanak ettiği bir takım belgeleri kullanmıyor, bunları AKP'yi hizaya çekmek için kullanıyor. Bu silahın bunların elinden alınması ve AKP'yi devirmek için kullanılması gerekir. Bunun için o saray yıkılacak, Tayyip Erdoğan gidecek diyen bir siyaset bulunması gerekir. Bunu yapacak parti yoktur. Bunun olmadığı yerde de Kılıçdaroğlu, Abdurrahman Çelebi olur."

KÖZ'ün Sözü

12 Eylül'ün 37. Yılı:
Can Çekişen Rejimi Ezilenler Yıkacak!

12 Eylül darbesi yaşadığımız topraklarda bir dönemin, emekçiler ve ezilenler tarafından yenilgiyle kapanmasını temsil eden bir dönemeç noktası olarak hatırlanır. Darbecilerin 2 sene sonra yürürlüğe koyduğu anayasayla da bu yenilgi bir anlamıyla tescillenmiş, devlet makinesini yeniden şekillendirilmiş ve devlet iktidarını elinde tutan kurumlar arası ilişkiler yeni baştan tanımlanmıştı. Yani 12 Eylül rejimi olarak tarif edilen dönem başlamıştı.

Bu dönem rejimin sahipleri açısından hiçbir zaman dikensiz gül bahçesi olagelmedi. Başından beri başta Kürtler olmak üzere ezilenler üzerinde ancak baskı ve zor ile hükümünü sürdürdü, kimi zaman kendi iç çekişmeleri sonucunda balans ayarları yapmak durumunda kaldı.

Üzerinden 35 yıl geçtikten sonra 12 Eylül rejiminden geriye ne kaldığı sorusu uzunca bir dönemdir anayasa değişikliği, başarısız darbe girişimi, "tek adam diktası" gibi başlıkların tartışıldığı ülkede şüphesiz izaha muhtaç bir soru. Elbette bu izah akademik bir ihtiyacın gereği değil, Marx'ın deyimıyla "toplum üzerinde asalak bir ur" olarak duran devlet aygıtını yıkmayı görev edinmiş olan devrimcilerin yolunu şaşırması için gerekli. Fakat rejim, diktatörlük ve darbe başlıklarında solda yürütülen laf kalabalığına bakıldığında işe ilk önce bu laf kalabalığını temizlemekle başlamak gerekli. Burjuva ideolojisinin cephaneliğinden ithal değerlendirmelerin, devrimciler için yolu şaşırmasından başka bir anlamı olmadığı açığa çıkarılmalı.

SOLUN REJİM TARTIŞMASINA DAİR İSABETSİZ TESPİTLERİ

Uzunca bir süredir solun hemen hemen her kesimi Erdoğan'ın diktatörlüğünü inşa ettiğini iddia ediyor fakat nasıl olup da 12 Eylül rejiminden Erdoğan diktatörlüğü rejimine geçildiği sorusunu yanıtızsız bırakıyor.

Siyasal gelişmelerin temposuna göre beş yıla üç rejim değişikliği sığdıran, sıkışan Erdoğan'ın her hamlesinde "darbe" tespiti yapan soldaki kafa karışıklığı ise siyasal gelişmelerin birkaçının yanlış gözlemiyle açıklanabilir değil.

Hatırlamakta fayda var ki solun, rejimin değiştiğine dair tespitleri sadece Erdoğan'ın saldırganlığının arttığı son 2 yıl içerisinde yapılmadı. Bu dönemden daha önceki rejim değişikliğine ilişkin tespitleri iki kupta toplamak mümkündür. Bunlardan ilki 2010 referandumunun ardından TKP merkezli olarak dolaşıma sokulan "ikinci cumhuriyet" teziydi. Bu görüşün sahiplerine göre AKP eliyle "tarihsel bir ilerleme" olan 1923 Cumhuriyeti'ni tasfiye edilmiş ve ye-

rine yeni bir rejim kurulmuştu. Nasıl ve hangi tarihsel olay ile kuruluşunun gerçekleştiği belli olmasa da bu yeni rejimin temelinde başta ABD olmak üzere emperyalistlerle işbirliği, piyasacılık ve dincileşme vardı. Bir diğer görüş ise örneğin ESP üzerinden takip edilebileceği gibi Türkiye'deki faşist-askeri rejimin yerini burjuva demokrasisine bıraktığı, Türkiye'de rejimin bir şekilde bir demokratikleşme süreci yaşadığıydı. Aslında HDP projesinin zeminine bakacak olursanız söz konusu süreci güçlü bir parlamenter muhalefet ile ilerletmek ve yeni bir anayasayla demokratik bir rejim kurma hedefinin olduğu görülür.

Rejime dair bu farklı saptamalar bilhassa 2017 Nisan Referandumu öncesinde belirginleşerek yerini solun tüm cenahları tarafından dillendirilen tek bir tespite bıraktı; Erdoğan eliyle inşa edilen bir diktatörlük rejimi. Emperyalistler tarafından kurulan ikinci cumhuriyetin nasıl olup da her hamlesinde ABD ile karşıya gelmek zorunda kalan bir Erdoğan rejimine dönüştüğü yahut parlamenter muhalefetten güç alarak demokratik haklar elde etmenin mümkün olduğu bir rejimden tekrar faşist diktatör-

lüğe nasıl dönüldüğü ise cevapsız kaldı. Siyasal gelişmelerin temposuna göre beş yıla üç rejim değişikliği sığdıran, sıkışan Erdoğan'ın her hamlesinde "darbe" tespiti yapan soldaki kafa karışıklığı ise siyasal gelişmelerin birkaçının yanlış gözlemiyle açıklanabilir değil. Devlet ve rejim meselesini ele alışlarının tamamen reformist bir mantığa dayanmasında.

Öncelikle yeni bir rejimin kurulmasının an-

cak yeni bir anayasayla mümkün olduğunu belirtmek gerekir. Ya da daha doğru bir ifadeyle rejim diye tanımlayabileceğimiz olgu; burjuva siyasetinde anayasalarda ifadesini bulur, devlet mekanizmasında hangi kurumların hangi yetkilerle donatıldığı ve hareket ettiği anayasada somutlaşır. Bir rejimin ortadan kalkması da ancak rejimin kurumlarının ve onların ifadesini bulduğu anayasasının ortadan kaldırılmasıyla, ilga edilmesiyle mümkün olur. Oysa açıktır ki defalarca kez farklı dönemlerde ihlal edilse yahut değişikliğe uğrasa da 12 Eylül Anayasası yerinde durmaktadır. Elbette rejimin krizi içerisinde debelense de yerinde duruyor oluşunu bir kağıt parçasıyla ilişkilendirmek ancak burjuva ideologların işi olabilir, yerinde duran sadece kağıt parçası değil; meclisi, anayasa mahkemesi, cumhurbaşkanlığı, MGK'sı ve onlarca bürokratik kurumlarıyla 12 Eylül darbesinin sınırlarını çizdiği kurumlardır.

Solun ise dün ve bugün yeni bir rejim kurulduğuna ilişkin tespitlerinin dayanakları üç

noktada toplanmaktadır. Birincisi söz konusu kurumlarda büyük tasfiyeler yapıldığı ve bu kurumların Erdoğan yandaşlarıyla doldurulduğudur. Yargıda ve bürokraside özellikle 15 Temmuz'dan beri belki de devlet kurumlarının tarihinde görülmemiş tasfiyeler yapıldığı elbette ortadadır. Fakat bu tasfiyeler sonucu bir Erdoğan devletinin kurulduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü ilk olarak planlı ilerleyen bir tasfiye hareketinden çok can havliyle, sistemsiz bir şekilde yürütülen bir tasfiye dal-

gası söz konusudur. Bunda da şaşılacak bir şey yoktur. 15 Temmuz'da açığa çıktığı üzere saraydaki yaveri tarafından kayda alınan Erdoğan, bürokraside en yakınındakilerden en uzak ülkelerin büyükelçilerine kadar şüpheyle yaklaşmayacağı bir unsur bulamamaktadır. İkincisi daha önce görülmemiş büyüklükteki tasfiye listelerini hazırlayan elbette bizzat Erdoğan'ın kendisi değil aynı bürokrasinin parçalarıdır. Bütün bunlar bir şekliyle göz ardı edilse ve tüm bürokratik kurumların bir anda Erdoğan militanlarıyla doldurulduğunu iddia etmek bile bundan bir Erdoğan diktatörlüğü rejimi inşa edilmiş olduğu sonucu çıkmaz. Aslında solun reformist mantığı olarak ifade edilen mesele de tam burada belirmektedir. Aynı mantığa göre bir burjuva rejiminin tüm kurumları sosyalist bürokratlarla doldurulduğu takdirde rejim de sosyalist bir rejime dönüşecektir. Dolayısıyla seçimlerde elde edilen başarılarla parlamentoda sosyalist vekillerin çoğunluğunu sağlayıp yürütmenin başına bir sosyalist geçirdikten sonra buradan hareketle bürokrasiyi de ele geçirmeye "sosyalizmin" gelmesi mümkündür. Oysa bu reformist akıl yürütmenin gözden kaçırıldığı nokta; koca bir bürokratik mekanizma olan burjuva devletinin işleyişini belirleyen, kişilerin ni-

yetleri değil kurumlarının hangi mantığa dayalı olarak çalıştığıdır. Tam da aynı nedenle ortada bir Erdoğan rejimi olduğundan söz etmek mümkün değildir. Bugün Türkiye'de kurumların Erdoğan yandaşlarıyla doldurulduğu kabul edilse bile "Erdoğan ilkelerine" göre hareket eden bir devlet mekanizmasının olduğu söylenemez. Çünkü bu kurumların hepsi 12 Eylül rejimi tarafından şekillendirilmiş ve onun mantığıyla hareket eden kurumlardır. Erdoğan'ın yürüttüğü tasfiye ve kadrolaşma ise bu kurumların onun istediği tarzda çalışmasına değil tamamen kilitlenmesine ve krize girmesine yol açar. Neredeyse önemli siyasal başlıkların hepsinde siyasi kariyeri boyunca taban tabana zıt görüşlere savrulan Erdoğan'ın yandaş bürokratlarının "Erdoğancı" bir mantıkla bir devlet kurumunu yürütmesi imkansızdır ki ortada böyle bir siyasal pozisyon yoktur. Dolayısıyla tamamen Erdoğan'ın siyasi ihtiyaçlarına göre hareket etmek isteyen bir devlet kurumu olduğu tahayyül edilse bile bu kurumun ancak Saray'dan gelen talimatlara göre çalışması beklenebilir. Oysa devasa bir bürokratik aygıt olan devletin tek kişiden gelen talimatlarla hareket etmeye çalışmasının sonucu ancak devletin işlememesi, hiçbir konuda karar alıp hareket edememesi yani kilitlenmesi olur. Bugün ortada olan tablo ise Erdoğan'ın tüm tasfiye girişimlerine rağmen devlet içinde farklı kesimler arasında hala kıyasıya bir rekabet olduğu, saray tarafından türlü

kadrolaşmalar yapılsa dahi kurumların Erdoğan'ın istediği gibi çalışmadığıdır. Nitekim ne yazık ki bu gerçeğin en çok farkında olan ve çaresiz kalan da Erdoğan'dır. Erdoğan'ın kimi yandaşları tarafından da dillendirilen ve zaman zaman fırça yemelerine sebep olan durum budur. Yeni bir devlet makinesine ihtiyaç duyduğunun farkında olsa da bu konuda Erdoğan'ın eli kolu bağlıdır.

Beri yandan, Erdoğan'ın AKP'sinin bir kadro hareketi olarak şekillenmemiş olması ise gözden kaçırılmayacak önemsiz bir ayrıntı değildir. Burjuva diktatörlüğü ile faşist rejim kavramları arasında ayırım yapmayan sol akımların, bir kadro hareketi ya da bir faşist bir parti ile bir burjuva parti arasındaki ayrımları da silikleştirerek bugün yaşanan pek çok siyasal gelişmeyi açıklanabilir olmaktan çıkardıkları gözlemlenmektedir.

Oysaki gittikçe daha fazla gün yüzüne çıkmaktadır ki tek adam rejimi kurduğu iddia edilen Erdoğan, devlet kurumlarına yeni atadığı kadroları bir parti disipliniyle hareket ettirebilecek otoriteye ve partiye sahip değildir.

15 Temmuz günü darbeci askerlere karşı, Erdoğan'ın bir takım askerlerin harekete geçmediği açıktır ve Erdoğan'ın ordu içerisinde bir etkisinin olmadığı en azından o gün ortaya çıkmıştır. "Beraber yol yürüdüğü" AKP kurucu kadrolarından hiç birisi yanında kalmamış olan, "metal yorgunluğu" diyerek parti içeri-

sinde büyük bir tasfiye operasyonuna kalkışan Erdoğan'ın daha partisini bile kontrolden aziz olduğu aşikârdır. Kendi medyası içerisinde ise ABD'de süren yolsuzluk operasyonlarına paralel bir şekilde çıkan çatlak sesler gündün güne artmaktadır. Böylesi bir siyasal tabloya bakarak Erdoğan'ın tek adam diktatörlüğünden değil siyasal arenada tek adam olarak yalnızlaştığından bahsedilebilir.

Türkiye'de bir diktatörlük rejimi inşa edildiğini iddia edenlerin ikinci dayanağı ise bilhassa OHAL ilanıyla tavan yapmış devletin baskıcı uygulamalarıdır. Gerçekten de Erdoğan'ın, gazeteci ve akademisyenlerden milletvekillerine uzanan bir tutuklama furiasıyla benzerine geçmişte az rastlanan bir zor kullanımına sarıldığı ortadadır. Bu bağlamda yurttaşların yine 12 Eylül anayasasıyla "korunan" haklarının ayaklar altına alındığı doğrudur. Fakat anayasaların "temel hak ve özgürlüklere" ilişkin kısımlarının sürekli ihlal edilmesi Amerika'dan Fransa'ya her burjuva demokrasisinin bir özelliğidir. Erdoğan'ın baskıcı uygulamalarını dayandırdığı OHAL ve KHK'lar yine 12 Eylül anayasası çerçevesinde Erdoğan'ın hizmetindedir. Yani Erdoğan iktidarını korumak için 12 Eylül rejiminin en kararlı uygulayıcısı olarak hareket etmek zorundadır, bu rejimin tüm olanaklarını iktidarını korumak için seferber etmesiyle rejimi işlemez hale sokmaktadır.

Rejimin değiştiğini iddia edenlerin üçüncü dayanağı ise toplumsal alana ilişkin Erdoğan'ın yürürlüğe koymak istediği politikalarıdır. Dinciliğin damga vurduğu her türlü gerici toplumsal proje gerçekten de Erdoğan tarafından uygula-

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

maya konmak istenmektedir. Fakat bir hükümetin uyguladığı toplumsal meselelere ilişkin politikalarla rejim değiştireceğini savunmak ancak reformistlerin tahayyülü olabilir. Aslına bakılırsa dinciliğin devlet eliyle palazlanması tam da anayasasıyla zorunlu din dersi getiren 12 Eylül rejimiyle uyumludur. Fakat özünde bir egemenlik sorunu olan yani hiçbir kurala bağlı olmadan kuralları belirlemek anlamına gelen yeni bir rejim inşası başka bir şey, toplumsal meselelerdeki gerici veya ilerici politikaları benimsemek başka bir şeydir. Reformistlerin kendi siyasi projelerinin de aslında bir burjuva

dumu'yla tamamlandığı tespitini yapmaktadır.) varsaymaktalar.

Bu reformist değerlendirmeden yola çıkan akımların Erdoğan'a karşı mücadele konusunda liberallerin kuyruğuna takılmaktan başka çareleri yoktur. Aslında burjuva ideologları tarafından dolaşıma sokulan, adım adım inşa edilen "Erdoğan rejimi" tezi kabul edildiği takdirde ülkedeki gelişmelerden devrimci bir temelde faydalanmak mümkün olmaz. Erdoğan'a karşı onun işlevsiz kıldığı parlamenter demokrasi savunulur, anayasal çerçevenin korunması için 12 Eylül rejiminin kurumlarını savunma pozisyonuna, Erdoğan'ın her hamlesiyle işlemez kıldığı rejimi koruma tutuculuğuna düşülür.

Peki sol akımlar tarafından Erdoğan diktatörlüğü rejiminin inşasına dayanak olarak gösterilen bu siyasal gelişmeler eğer bir rejim değişikliğini ifade etmiyorsa neyi ifade eder? KöZ'ün arkasında duran komünistlerin ısrarla altını çizdiği; ülkede yeni bir rejimin adım adım inşa edildiği değil 12 Eylül rejimini işlemez hale getiren, derinleşerek süren ve hiçbir düzen gücünün yanıt üretmediği rejim krizidir.

REJİM KRİZİNİ YARATAN DİNAMİKLER

Köz'ün arkasında duran komünistler 2009'dan beri Erdoğan ve AKP'nin bir gerileyiş içinde olduğunu vurguladı. Elbette 8 yıldır bu tespitin arkasında durmamız doğal olarak "bunca süredir gerileyen bir siyasi odağın nasıl olup da iktidarda kaldığı" sorusuyla sık sık karşılaştı. Erdoğan'ın bu dönem içinde (örneğin 7 Haziran seçimlerinden hemen sonra olduğu gibi) kah dibe vurduğunu kah diktatörlük ilan ettiğini ileri sürenlerin çelişkili pozisyonları bir kenara, KöZ bu durumun ancak rejimin mekanizmalarının bir kriz içerisinde olmasıyla açıklanabileceğinin altını çizdi. Gerileyip siyasi kapasitesini yitiren ve hasımlarının sayısı sürekli artarken Erdoğan'ın ayakta kalabilmesi ancak rejimin normal koşullarda ondan kurtulmayı sağlayacak mekanizmalarının çalışmamasıyla mümkündür.

12 Eylül rejimini kuran darbeden 37 yıl sonra, rejimin üzerinde yükseldiği payandalar çökmüştür. Bunlardan birincisi; bir darbe sonrası kurulan rejimin üstünde Milli Güvenlik Kurulu'nda cisimleşen silahlı kuvvetlerin belirleyiciliğinin ortadan kaybolmasıdır.

ABD'nin bastırması ve AB müzakereleri sonucu 1999-2004 arası yapılan anayasal değişikliklerle MGK'nın yapısı değiştirilmiş, askerlerin rejim üzerindeki etkisi azalmıştır. 27 Nisan Muhtırası bozgunu ve sonrasında cumhurbaşkanının genel oyla seçilmesini sağlayan düzenlemeyle 12 Eylül rejiminin merkezinde duran cumhurbaşkanının, yine TSK'nın kontrolü dışında bir unsur olmasının yolu açılmış ve TSK rejim üzerindeki denetimini kaybetmiştir. Bu koşullar altında burjuva partileri arasındaki rekabet artmış, 12 Eylül rejiminin istikrarının bir başka garantörü olan yüzde 10 barajını HDP'nin yıkması, burjuva partilerinin bir uzlaşısıyla yeni bir istikrar yaratma imkanını ortadan kaldırmıştır.

12 Eylül anayasasına damga vuran şovenizm Kürtlerin mücadelesiyle 1990'ların başından itibaren aşınmış, Demirel'in ifadesiyle "Kürt realitesi" kabullenilmek zorunda kalmıştır.

Rejimin bu değişiklikleri geçirmiş olmasında bir etmen de ABD'nin bölgedeki planlarıdır. Bölgede ABD planları çerçevesinde hareket edebilecek, AB'ye dahil olup ABD çıkarlarının savunuculuğunu yapacak bir Türkiye için PKK'nın silahsızlandırılması ve Kürt sorununun çözülmesi –elbette TSK'nın rejimdeki yeri yeniden tanımlanarak- gerekmektedir. Bu saiklerle iktidara taşınan Erdoğan'ın bu hedefleri gerçekleştirmek için attığı adımların kendini iktidardan edeceği ortaya çıktı. Bilhassa her türlü "demokratik açılım" BDP ve HDP'yi güçlendirirken Erdoğan'ın Kürt seçmenlerden aldığı oyu düşürdü. Bu doğrultuda atılan her adım ise rejimin payandalarını çürütmüş oldu.

Erdoğan, kendisinin iktidara taşınmasını sağlayan ABD merkezli siyasal rotadan saptıkça rejimin kurtulması gereken bir kambura döndü. Fakat o güne kadar burjuva politikacıların öğüttüğü yarayan rejim mekanizmaları, yukarıda açıklanan nedenlerle işleme hale gelmiş ve Erdoğan'ı yerinden etme konusunda iş görmez olmuştur. Bu da rejim krizi olarak tarif edebileceğimiz, Erdoğan'ın siyasi akıbetinde düğümlenen ve ancak yeni bir anayasayla çözülmesi mümkün olan durumu ortaya çıkarmıştır.

12 EYLÜL DÜZENİNİN DERİNLEŞEN KRİZİ, DÜZEN GÜÇLERİ TARAFINDAN ÇÖZÜLEMEZ

Erdoğan'ın devlet işleyişini merkezileştirme, ülkeyi KHK'lar aracılığıyla sarayından yönetme çabası aslında Erdoğan'ın zayıf pozisyonunun göstergesidir. Erdoğan aslında ne kendi partisinin çoğunlukta olduğu meclise güvenebilmekte ne de kendi atamalarını yaptığı bürokratlara güvenebilmektedir. Devlet ve kendi partisi üzerindeki hakimiyetine güvenmeyen Erdoğan'ın sarıldığı en büyük koz 12 Eylül'ün kendisine tanıdığı sınırları zorlarcasına baskı ve şiddet politikası uygulamaktır.

Gerçekliğe dair baş aşağı bir algıya sahip olanlar ise Erdoğan'ın bu durumunu tersinden görmektedir. Hatta öyle ki besbelli ordu üzerindeki etkisinin zayıflığının en açık göstergesi olan 15 Temmuz girişimini bir tezgah olarak görme, Erdoğan'ın "Reichstag yangını" olarak okuyabilmektedirler.

Oysa gerçeklik, aslında Erdoğan'ın da içinde debelendiği krize ilişkin bir çözüm yolu bulamadığıdır. Daha doğrusu kendisinin devleti yeniden şekillendirme ihtiyacı içinde olduğunu, bunu da kademeli olarak yapamadığının farkında olsa da; Erdoğan, bir hizipler koalisyonuna dönmüş olan partiyle bu hamleyi yapamaya çağının bilincindedir. Dahası ömrü boyunca işi kitabına uydurarak ilerlemiş olan Erdoğan'ın böyle bir hamle yapacak siyasal ufku da yoktur. Bir anlamıyla kendi siyasal kavrayışı da "reformizmle" malüldür. Erdoğan'ın darbe üstüne darbe yaptığını iddia edenler, bu gerçekliğe kör kalmaktadırlar.

Bu gerçekliğe kör kalanlar ise ancak işleme hale gelmiş düzen mekanizmalarıyla Erdoğan'a karşı durmaya bel bağlıyorlar. Başını CHP'nin çektiği, ideolojik çerçevesini ise Amerika'nın çizdiği düzen içi muhalefet işleme hale gelmiş rejim mekanizmalarına sığınıyor. Erdoğan'a karşı mücadeleyi yeni bir düzen kurma mücadelesine bağlamak bir kenara, 12 Eylül rejiminin kurumlarına sarılıp rejimin bekçiliğini yapıyor.

Tabloya bu şekilde bakıldığında ise ezilenlerin aslında tarihi fırsatlarla karşı karşıya olduğu görülebilir. Ne Erdoğan ne ona karşı duran düzen muhalefeti, bağlı kalmaya yemin etikleri 12 Eylül anayasası çerçevesinde krizi çözebilmektedirler. Ortada 12 Eylül'de olduğu gibi düdüğünü çalıp oyunu durduracak bir TSK'nın varlığından ise söz edilemez. Zira emir komuta zinciri içerisinde işlemek bir kenara, uçaklarını kaldırarak pilot bulmakta bile zorlanan, Fırat Kalkını fiyaskosuyla ortaya çıktığı üzere işlediği bile meçhul bir TSK vardır.

12 EYLÜL REJİMİ DEVRİMCİ BİR PARTİNİN YARATILAMADIĞI KOŞULLARDA KURULABİLMİŞTİ, NASIL YIKILACAĞI İŞE DEVRİMCİ BİR PARTİNİN YARATILMASINA BAĞLIDIR

12 Eylül darbesi ve sonrasında kurulan rejim egemenler açısından hiçbir zaman dikensiz gül bahçesi olmasa da devlet 12 Eylül öncesinde yaşadığı krizi, kendini yeniden yapılandırarak çözmüş ve devrimci hareketleri yenilgiye uğratmıştı. Daha doğrusu 12 Eylül, zaten kazanma iradesi ortaya koyma dirayetine sahip olmayan bir sol hareketin ve adım adım yenilgiye uğratılmış bir işçi hareketinin üzerine geldi. Darbe öncesinde kesin olarak yenilgiye uğratıldığından söz edilemeyecek olan Kürt hareketi vardı ki bu hareket cuntanın iktidarda olduğu dönemde varlığını korumakla kalmayıp ileri doğru bir hamleyle de kalkışacaktı. Bu bakımdan 12 Eylül darbesinden 37 yıl sonra solun neden HDP'nin kuyruğunda olduğunu anlamak ve açıklamak zor değildir.

12 Eylül rejiminin üzerine oturduğu yenilginin ne ölçüde cuntanın başarısı olduğu ne ölçüde devrimci hareketlerin kendi kusurlarından kaynaklandığı ya da bu yenilginin devrimci bir muhasebesinin yapılar yapılamadığı başka bir tartışmanın konusu. Fakat 71 kopuşunda ifadesini bulan devrimciliğin 12 Eylül darbesini yaratan kriz koşullarından devrimci bir kılavuzla faydalanamadığı, devrimci kopuşun bu kılavuzluğu yapabilecek devrimci bir komünist partiyi yaratmaya varamadığı açık. Bununla birlikte yaşadığımız topraklardaki devrimci miras tümüyle tasfiye edilememiş; rejimin farklı dönemlerdeki saldırıları bir kenara, yaşanan tasfiye dalgaları da bu mirası tümüyle yok etmeye yetmemiştir.

Bugün elbette 12 Eylül'ü önceleyen kriz döneminden farklı koşullardayız. Bir bakıma devrimciler açısından koşulların daha olumsuz olduğunu söylemek mümkündür; tüm tasfiye girişimlerine rağmen devrimci hareketler bütünüyle tasfiye olmasa da reformist akımlar çok daha etkilidir. Fakat 12 Eylül rejiminin düzen güçleri tarafından çözülemeyen krizinin, ezilenler lehine çok daha olumlu nesnel koşullar yarattığı ortadadır. Ülkedeki siyasi krizin bir sonucu olarak ve aynı zamanda siyasi krizi derinleştirip rejim krizine evirtten bir neden olarak Türkiye tarihindeki en büyük hükümet karşıtı ayaklanma olan Gezi Ayaklanması yakın bir dönemde aynı tarihsel zeminde yaşanmıştır. Dahası Rojava Devrimi'nin etkisiyle bundan bir sene sonra Kobane Ayaklanması baş göstermiştir. 2015 7 Haziran'da rejimin kritik mekanizmalarından biri daha boşa düşmüş, yüzde 10 barajının yıkılması krizi derinleştirmiştir. Dahası Kürdistan'ın farklı bölgelerinde silahlı halk ayaklanmaları yaşanmıştır. 15 Temmuz 2016

Diyarbakır Kobane Eylemleri

derinleşen rejim kriziyle ilişkili olarak meydana gelmiş, 12 Eylül rejiminin en başat kurumunun ne durumda olduğunu gözler önüne sermiştir. 15 Temmuz'u bu gelişmelerden bağımsız bir "FETÖ kumpası" çerçevesinde anlamaya çalışanlar bu gelişmelerin ezilenler açısından sunduğu fırsatları görmek istemeyenlerdir.

Bu gelişmeler akılda tutularak siyasi tablo değerlendirildiğinde 12 Eylül rejiminin sonunu getirecek hamlenin, ezilenler ve emekçiler tarafından gelmesine elverişli bir nesnel durum olduğu görülür. KöZ'ün arkasında duran komünistler, devrimci partiyi kuracak olan unsurların ezilenlerin ve emekçilerin bu inisiyatifini almasının önünü açmaya çalışanlar arasından çıkacaklarının bilincindedirler. Tam da bu nedenle rejim krizinin derinleştiği koşullarda bu hamlenin gerçekleşmesinin önüne set olan tutum ve anlayışları hedef tahtasına yerleştirip bu tutumların karşısında duran devrimcilere, devrimci partiyi kurmak için sorumluluk alma çağrısını yükseltiyorlar.

hükümetinden daha farklı sosyal politikalar benimsemekle sınırlı olduğu akıld tutulursa niçin bu gelişmeleri bir rejim değişikliği olarak okumaya meyilli oldukları anlaşılır. Reformistlerin tahayyülü işçilerin yaşam koşullarında iyileştirmeyle, dini ve ulusal azınlıkların üzerinden baskının kaldırılmasıyla, başta eğitim olmak üzere toplumsal alanın dinin etkisinden kurtulması gibi meselelerle sınırlıdır. Elbette bütün bunlar devrimcilerin de programında yer alır ancak devrimciler bütün bu kazanımların hayata geçirilebilmesi ve korunmasının yegane ko-

şulu olarak burjuva devlet aygıtının parçalanması gerektiğini ısrarla vurgularlar. Ezilenlerin kendi iktidar organlarını egemen kıldıkları, yani muzafer bir devrim yaşanmadığı sürece bu ve benzer demokratik kazanımların elde edilemeyeceğini yahut bir şey ifade etmeyeceğinin altını çizerek. Benzer reformcu bir gözlemlerle Rojava Devrimi'ne bakanlar da devrimin kaderinin, kantonların egemen iktidar organları olarak örgütlenmesinde ve bunun kalıcılığında olduğunu hasır altı edip kadınların toplumsal hayatta artan rolüne yahut ekolojik tarım uygulamalarına dikkat çekerler.

Reformistler temelde bir rejimi, o rejimin kurallarına bağlı kalınarak da değiştirip yeni bir rejimin kurulabileceği noktasından hareket ederler. Yani verili devlet yapısını tedricen değiştirip yeni bir düzene varılabileceği hayalini yayarlar. Dolayısıyla mesele Erdoğan'ın yeni bir rejim kurması olunca da bunun zamana yayılan hamlelerle tamamlanabilecek bir süreç olduğunu (birçoğu bunun bilhassa 16 Nisan Referan-

Erdoğan'a Karşı Darbe Girişimini Kim Yaptı? Erdoğan Darbeye Karşı Ne Yaptı?

Uzun zamandır KÖZ sayfalarında solun ve burjuva basının aksine Erdoğan'ın ve iktidarının giderek güç kaybettiğini ve gerilediğini vurguluyoruz. Bilhassa Erdoğan ve hükümetinin her vesileyle güçlü olduklarını, ekonominin iyi gittiğini, siyasi istikrarın sağlanmakta olduğunu vb. muzaffer bir edayla ilan ettikleri her durum karşısında bunun gerçeği yansıtmadığına dikkat çekiyoruz.

Buna karşılık Erdoğan'ın sağdaki ve soldaki rakip yahut karşıtları söze başlarken adeta Erdoğan ve hükümetinin bir zafer kazandığını teyit etmek istercesine konuşmakta, yazmaktadır. Sağdan soldan yükselen en sert tondaki eleştiriler bile adeta Erdoğan'ın bir zafer kazandığını tasdik etmek istercesine "evet ama..." diye başlamaktadır. Sonra da hükümetin bu zaferi hile ile baskı ile ve devlet aygıtının katkısı sayesinde elde ettiğini izah etmeye çalışmaktadırlar. Bunun nedeni açık değilse de anlaşılabilir bir nedendir. Zira bahis konusu akımların yahut yazarların tamamı çoktan beri parlamenter bir siyaset yoluna girmeye karar vermiş olanlardır. Erdoğan'ın öyle ya da böyle seçim sandıklarından muzaffer çıkmasını bir siyasal zafer olarak kabullenmeleri kendilerinin de aynı yoldan bir siyasal zafer peşinde olmalarındandır.

Bu türden muhtelif değerlendirmelere inat KÖZ daima Erdoğan'ın ve AKP'nin sandık zaferlerine rağmen gerilemekte olduğunu açıklıyor. Ayakta olup hamasi açıklamalar yapmakta oluşlarının kendilerinin herhangi bir marifetinden yahut cambazlığından değil, onu devirmesi gerekenlerin kusur ve beceriksizliklerinden ve en çok da bu yöndeki tereddütlü ve isteksiz tutumlarından ileri geldiğini anlatıyor.

KÖZ sayfalarında bir o kadar da Baykal operasyonunun ardından Kılıçdaroğlu yönetimindeki CHP'nin AKP'nin yedek lastiği olarak hazırlandığına dikkat çekildi. Bir başka deyişle, Kılıçdaroğlu ve CHP'sinin Erdoğan iktidarını onaylayan ve destekleyen aynı güçlerce (yani ABD sermayesinin belli bir kesimiyle Türkiye'deki ortaklarının) Kılıçdaroğlu'nu Erdoğan'ın yerine iktidara hazırladığına işaret ettik. Bununla birlikte, gelişmelerin Kılıçdaroğlu CHP'sinin ve onu bu doğrultuda destekleyen güçlerin arzulanacağı gibi seyretmediği de aşikardır.

Mevcut tabloya bakıldığında muhalifleri ve rakiplerinin Erdoğan karşısındaki projelerinin istedikleri gibi işlemediği görülmektedir. Bu da aslında giderek güç kaybeden ve destekleri azaldığı gibi hem kendi partisi hem de devlet aygıtı üzerindeki hakimiyeti sarsılan Erdoğan'ın alternatifsiz görünmesine yol açmaktadır.

KÖZ sayfalarında daha önce Erdoğan'ı iktidara taşıyan güçlerin Erdoğan'la bariz bir uyumsuzluk içinde olmalarına rağmen onu iktidardan indirme konusunda niçin başarısızlığa uğradıklarına pek çok kez dikkat çekilmişti. En bariz örneği 17-25 Aralık operasyonu olan devlet bürokrasisi aracılığıyla Erdoğan'dan kurtulma yahut Erdoğan karşısında diğer partileri bir şekilde destekleye-

rek parlamenter yollardan Erdoğan'ı iktidardan düşürme projeleri öteden beri rejim krizi olarak tarif ettiğimiz olgu sebebiyle başarısızlığa mahkum görünmektedir. Örneğin benzer bir projeyi ABD ile ilintili güçler Brezilya'da hayata geçirebilmiş; ABD muhalifi solcu devlet başkanı Rousseff bir yolsuzluk soruşturması sonucunda Senato tarafından azledilmişti. Türkiye'de ise 17-25 Aralık, Mit turları operasyonları gibi benzeri hamleler yapılsa da 12 Eylül rejiminin sekteye uğramış mekanizmaları yüzünden bu hamleler sonuç vermedi. Bu ve benzeri hamlelerin bu coğrafyadaki başarısızlığında düzen mekanizmalarının eskisi gibi çalışmıyor oluşunun yanı sıra ABD'nin siyasal gelişmeleri tayin etme konusunda kapasitesini günbegün yitiriyor olması da bir diğer faktör olarak karşımızda durmaktadır. Erdoğan'la uyumsuzluk içindeki finans kapital güçleri Erdoğan'ın gidişini bir şekilde düzenin tüm dengelerini alt üst etmeden sağlamak istemektedirler ve bunun için yaptıkları tüm hamleler Erdoğan'ı yerinden etmese de düzenin işleyişini daha da bozmaktadır. Ortadoğu'da kendi kontrolleri dışında gelişen mevcut tabloya bakıldığında hele ki Kürdistan'daki devrimci dinamikler göz önünde tutulduğunda niçin Erdoğan'dan "başka metotlarla" kurtulmaya,

örneğin Venezuela'daki gibi bir sokak hareketi fitillemeye yanaşamayacakları açığa çıkar. Bir anlamıyla kaybettikleri etki ve coğrafyadaki nesnellüğün barındırdığı devrimci dinamikler ABD'yi anayasa çerçevesindeki imkanlarla Erdoğan'dan kurtulmaya ve onun çizgisindeki muhalefeti de anayasa çerçevesindeki imkanlar işe yaramadığı ölçüde pasif bir hatta mahkum etmektedir.

Sırf bu durum bile 15 Temmuz'daki gibi mace-racı bir girişimin ardında bu güçlerin bulunmama-yacağını tahmin etmek için yeterlidir.

Her şeye rağmen 15 yıldır devletin başında olan Erdoğan sırf böyle olduğu için bile tam olarak ne olacağı ve nasıl geleceği belli olmayan bir alternatif karşılığında ayakta kalabilmektedir. Bu durumda Erdoğan sonrası döneme istikrarlı bir geçiş beklentisi ister istemez AKP ve Erdoğan'ın bir seçim sonucunda mağlup olup kendiliklerinden iktidardan vazgeçmeleri gibi bir ham hayale varmaktadır.

Halbuki böyle bir sonuç 7 Haziran seçimlerinin ardından zaten ortaya çıkmıştır. Ne var ki Erdoğan'ın bu mağlubiyeti kabul edip kaderine razı olmadığı da en az seçim sonuçları kadar aşikar bir olgudur.

Oysa Erdoğan'ın seçimlerde yenilgi almasını bekleyen rakipleri onun sandık sonuçlarını kabul etmeyip seçimlerin yenilenmesine yönelmesine herhangi bir ciddi karşı koyuş sergilememişlerdir. Zira Erdoğan'ın bu seçim yenilgisi, yerine geçmesi istenen CHP'nin arkasına Gezi Ayaklanması'nın rüzgarını alıp sandıklardan muzaffer çıkmasıyla olmuştur. Aksine CHP 7 Haziran seçimlerinde ciddi bir yükseliş gösteremediği gibi, Gezi'nin rüzgarını arkasına alan HDP olmuştur. HDP kendi beklentilerini de aşan bir oy oranıyla ve meclis aritmetiğini ciddi bir değişikliğe uğratarak parlamentoya girmiştir. Bu durum sadece AKP'yi ve MHP'yi değil CHP'yi de rahatsız eden bir tablo

oluşturmuştur. Bu nedenledir ki o noktadan itibaren CHP 7 Haziran öncesinden beri alametleri belli olan yeni bir seçim sürecine HDP'nin getirilmesi umuduyla itiraz etmemiştir. Daha sonra dokunulmazlıkların kaldırılmasına da "Bu anayasaya aykırı." diye diye destek verecektir. Bu bakımdan CHP'nin muhalefetin başında kalmak için HDP'nin edilgenleşmesine en az AKP kadar ihtiyacı vardı. Tek farkla ki bu edilgenliğin, edilgen bir destek olarak kendi arkasına geçmesini istemekteydi.

Öte yandan AKP'nin rakibi kadar karşıtlarının neredeyse tamamına yakını da Erdoğan'ın seçimler yoluyla devrileceğine veya hizaya getirileceğine sahiden inanmaktaydılar. Dolayısıyla bir kez daha seçimlerden mağlup çıkacağını zannetmekteydiler. Çünkü bunlar, demokrasiyi sandıktan en fazla oy alan siyasetçilerin ülkeyi bir sonraki seçimlere kadar yönetmesine indirgeyen Amerikan ideolojisinin esiridirler. Ne yazık ki bu nedenle HDP fütursuzca "Hodri meydan sandığa tekrar gidelim, daha büyük bir grupla meclise geliriz." deme aymazlığını gösterdi. Onu destekleyen ve umut bağlayanlar da yeni bir seçim sürecinde HDP'nin başına ne çorap örüleceği besbelli olduğu halde ve buna karşı kendilerinin yapacağı

O nedenle de aksi yönde bir manevra yapmaları neredeyse imkansızdır. Bu tür oportünist akımlar CHP'nin kuyruğunda, AKP'nin seçim yoluyla devrilmesini gözleyen bir konuma yerleşmiş durumdadırlar.

Şüphesiz HDP gün geçtikçe bu hatta sürüklenmektedir. Fakat HDP'nin siyaset sahnesindeki kendi niyetinden bağımsız konumu buna bir ölçüde mani olmaktadır. HDP'nin desteğini aldığı kesimlerin en önemli bölümü Kürdistan'daki devrimci dinamikleri taşıyan kesimlerdir. Dolayısıyla HDP'nin, CHP'nin kuyruğunda sürüklenmesi için bu kesimleri olabildiğince geri tutması, bir anlamıyla kendini var eden dinamikleri sönmüştürmeye çalışmasıyla mümkündür.

Uzun zamandır parlamenter siyaset yolunun rakipsiz galibi olan ve sürekli seçimlere ve sandık sonuçlarına saygıdan söz eden Erdoğan, bu demagojiyle uzunca bir süre soldaki muhtelif reformist akım ve şahsiyetlerin de itibarına mazhar oldu.

Her ne kadar bu sayede liberallerden başlayarak solun ve Kürt hareketinin üzerinde önemli bir etkiyi uzun zaman sürdüren Erdoğan ise bilhassa 7 Haziran seçim sonuçlarından itibaren bu tilsimi elinden kaçırmıştır. Ama iyice güç ve maneviyat kaybetmiş olsa dahi bu pasif ve pasifist muhalefet karşısında durumuna aykırı bir pervasızlıkla hareket etme imkanı bulmuştur. Artık kandırmaca ile değil açık saldırı ve tehditle eskiden kendisini destekleyenler de dahil herkesi hizaya geçirme ve kendine razı etme yoluna girecektir.

Buna rağmen 7 Haziran sonuçlarına koalisyonların istikrarsızlık yaratacağını söyleyerek itiraz eden Erdoğan, 1 Kasım seçimlerinden sonra da yeterli çoğunluğu elde edememiştir. Bu sefer 7 Haziran sonrasında koalisyon seçeneklerini baltalayan MHP ile örtülü bir koalisyona mahkum olmuştur. Ecevit'in kendi kendisini intihar etmesine yol açtıktan sonra kendisi de baraja takılan Bahçeli'nin partisi açısından bu durum yeni değildir ve misyonuna da aykırı gözükmemektedir.

Her halükarda ilk seçim yenilgisini takip eden süreçte istikrar avazeleri ile istikrarı bozan Erdoğan olacaktır.

Bu tesadüfi ve istenmeyen bir durum değildir. Elinde tuttuğu dümeni bırakmamakta kararlı olan Erdoğan, istikrarı tehdit eden adımlar atmakta ve zaman zaman da kof tehditler savurmaktadır. Bu sayede de muhalefeti huzur ve istikrar söylemine hapsetmektedir.

Hiç kuşkusuz barış, huzur ve istikrar söylemlerinin bu kadar yaygın olduğu bir tablonun, devrimci bir durumu tasvir etmediği apaçıktır. Ama paradoksal olarak aynı kolların, bir devrimci duruma açık olduğu da bir o kadar doğrudur.

Bu şartlarda barış, huzur ve istikrar söylemlerinin ipoteği altında bulunan, parlamentarizmin gözbağlarıyla körelmiş ve iç savaş korkusuyla terbiye edilmiş devrimci irade; iktidarı elinde tutan Erdoğan'ın sürekli kontrolü ve baskısı altında bulunmaktadır.

Bu bakımdan desteksiz kalmış ve güç kaybeden Erdoğan'ı ayakta tutan kendi gücü değil rakiplerinin ve hasımlarının pasif ve pasifist tutumlarıdır. Bu şartlarda Libya'dan Suriye'ye kadar uzanan tablodan, Irak'taki Mısır'daki kırılğan dengelerden beslenen "iç savaş umacı" Erdoğan'ın başlıca silahı haline de bu tutum gelmiştir.

Halbuki iç savaş durumu devrimci bir olasılığın en somut olarak kendini gösterdiği durumdur. Ne var ki "Emperyalist savaş iç savaşa çevirmek lazım." diyen Lenin ve Bolşevikler, güya bunlara sahip çıkma iddiasında olanlar tarafından çoktan unutulmuştur. Bu durum Erdoğan'ın asıl cephanesini oluşturmaktadır. Bu silahla sürekli olarak rakiplerini ve hasımlarını savunma pozisyonunda tutmaktadır. Oysa kendini kurtarmak ve var olan durumu korumakla kendini sınırlayan orduların bir zafer kazanma olasılığı yoktur. Zira savunma mevzileri ekseri, iktidara en uzak noktalarda kurulur. Zaten iktidarda bulunan Erdoğan ise rakip-

neredeyse hiçbir şey olmasa da bu tutumu hevesle karşıladı.

Bu şartlarda Erdoğan da rakiplerinin ve muhaliflerinin bu ham hayalini istismar ederek hatta zaman zaman bizzat istikrarı zedeleyen hamleler yaparak istikrar arayışı içindeki karşıtlarına kendisini bir kez daha dayatma fırsatı buldu. Hala aynı mekanizmayı kullanmaya devam etmektedir.

Erdoğan ve AKP'nin yedek lastiği ABD destekli muhalefet CHP'nin, böyle düşünmesi gayet tabii görünebilir. Buna karşılık CHP'nin solundaki siyasi akımların pek çoğu da Erdoğan'ın sandıkta yenilmesinden başka bir seçenek olmadığı konu-

sunda CHP ile yarış halindedirler. Zira onlar da çoktan beri legalist tasfiyeciliğin kısıkcındadır. Berlin Duvarı'nın yıkılması ve SSCB'nin ortadan kalkması onları o kadar etkilemiştir ki, Rojava Devrimi ve ardından gelen Kobane Direnişi bile onları bu sükutu hayalden kurtaramamıştır.

Bilhassa devrimciliği "silahlı mücadele" diye özetledikleri gerillac stratejilerden ibaret gören ve bu tür stratejilerle buna tabi taktiklerin artık geçerli olmadığına kanaat getiren legalist tasfiyecilik akımlar, siyasi iktidar yoluna parlamenter zeminde siyaset yaparak girilebileceğine kesinkes kanaat getirmiş durumdadırlar. Stratejileri gibi örgütlenme tarzlarını da buna göre değiştirmişlerdir.

lerini ve hasımlarını devamlı savunma pozisyonunda tutarak konumunu koruyabilmektedir.

Böylece bir Amerikan ürünü olarak siyaset sahnesine çıktığı halde Türkiye bakımından olduğu gibi AB'ye ve Orta Doğu'ya ilişkin planları bakımından da ABD emperyalizminin ayağına köstek olan Erdoğan, hala iktidarını sürdürebilmektedir. Zira ABD, Erdoğan'ın istikrar bozulmadan parlamenter işleyiş bozulmadan seçimler yoluyla etkisiz hale gelmesinden yanadır. Kuşkusuz bunun nedeni ABD'nin darbelerle karşı olması değildir. ABD'nin, özellikle ordunun kontrolündeki büyük sermaye odağı üzerinde rakipsiz bir güç olduğu Mısır'da bu konuda tereddüt etmediği en yakın örnektir.

Ama Türkiye, ABD emperyalizminin arka bahçesi değildir. Dünya'da olmadığı gibi Türkiye üzerinde de ABD tek patron, tek hakim değildir. Aksine Hollanda, Fransa, Almanya gibi büyük rakiplerinin kendisinden daha güçlü ve etkili olduğu bir alandır Türkiye.

Sermaye için demokrasi anlamına gelen burjuva demokrasininin parlamenter işleyişine ABD sadece hakim ideolojisinden ötürü değil bu nedenle de mecburdur. Rakipleriyle açık bir savaş halinde olmadığı için onlarla ancak bu çerçevede hesaplaşmak zorundadır.

ABD emperyalizmi esasen bu alana güçlü bir biçimde girebilmek üzere (daha önce Özal'ı desteklediği gibi) AKP'yi desteklemektedir. Bu vasıta ile Türkiye'yi AB içine bir tür truva atı olarak sokma peşindeydi. Aynı planın bir ayağı da kuşkusuz Türkiye'nin, ABD'nin Orta Doğu'da "Amerikancı" bir Kürt çözümünü sağlamasıyla ilgiliydi. Bu perspektifin en kritik dönemeçlerinden biri Öcalan'ın rehini olarak T.C.'ye teslim edilmesi oldu. Bu adımla açılan süreçte PKK denetimindeki Kürt hareketinin parlamenter siyaset alanına girmesi de gerekli ve önemli bir kerte idi.

AKP'den bunu sağlaması bekleniyordu. AKP açısından ise bunun Kürt oylarını devşirmek için bir vaat olarak anlamı vardı. Nitekim bu düzeyde kaldığı müddetçe de bu işe yaradığı söylenebilir. Ama sorunun parlamenter siyaset zemininde çözümlenmesi bir gereği ve sonucu olarak HDP'nin seçimlere bir parti olarak girmesi, AKP'nin siyasi çıkarları kadar mutlak iktidar partisi olarak varlığını da tehdit eden bir sonuç doğurdu; daha doğrusu bu kaçınılmazdı. Kürt hareketinin Türkiye'de parlamenter siyasete girmesinin karşılığında AKP'ye oy vermeye devam edeceğini beklemek saçmaydı elbet. Eğer parlamenter siyaset zemininde bir Kürt partisi olacak ise Kürtlerin bunun yolunu açtığı için AKP'ye oy vermeye devam etmesini beklemek ham hayalden ibaretti. Bu bakımdan Kürt hareketinin parlamenter siyaset zeminine girmesinin önünü açmak AKP açısından bir nevi siyasi intihar olacaktı. Nitekim böyle olacağı, açık bir biçimde 7 Haziran'dan itibaren görüldü.

HDP'nin siyaset sahnesine girmesiyle birlikte mutlak iktidar olanaklarının elinden gideceği belli olunca Erdoğan bu misyonun kendisi için intihar anlamına geldiğini fark ederek kendisini iktidara taşıyan güçlerin ayağına köstek olmaya başladı.

Sadece bu konuda değil, Orta Doğu çerçevesinde de ABD'nin planlarına köstek olan bir role doğru ilerledi. Gelinen noktada Erdoğan / "FETÖ" çatışmasının ardından yatan başlıca etken de bu çatışmadır. Bu sürecin değişik aşamalarında muhtelif veçhelerine de KÖZ sayfalarında sistematik bir biçimde işaret edilmiştir.

Erdoğan iktidarının dayanaklarından olan, ABD'nin başlıca araçlarından biri bugün "FETÖ" diye anılan enstrümandan başka bir şey değildi. Bu bakımdan Erdoğan'ın iktidara yükselişine ön gelen süreci hatırlamakta yarar var. Bu aynı zamanda bugün Erdoğan'ın her türlü rakibine ve hasmına karşı kullandığı "FETÖ" ithamlarının neyi ifade edip etmediğini dolayısıyla 15 Temmuz darbe girişiminin mahiyetini anlamak da kolaylaşır.

2002'den Bugüne AKP - ABD İlişkileri

Erdoğan ve AKP'nin, ABD emperyalizmi tara-

findan hazırlanıp öne sürüldüğüne KÖZ sayfalarında defalarca işaret etmiştik. Nitekim Erdoğan'ın ilk dönemi boyunca ve ikinci döneminin başında bu destek gizli saklı değildi. Ancak tam olarak hangi dönemden itibaren ve hangi saiklerle olduğu konusunda rivayetler muhtelif olsa da ABD emperyalizmi ve Erdoğan arasındaki ilişkilerin bozulduğu ve giderek gerginleştiği de sır değildir.

Bu itibarla, bu ilişkilerin ne zaman nasıl başladığına ve bu bağlamda dolayımı sağlayan hal-kanın nerede olduğuna bakmak gerekir. Elbette bu durumda ilk elde yapılması gereken ABD'nin bu yolda kullandığı enstrümanlara bakmak olsa gerektir.

Türkiye solunda ABD etkisi dendiğinde akla mutlaka ve yalnızca askeri darbeler geliyor olduğu için de başka araçlarla ve başka yollardan yapılan müdahaleleri Amerikan emperyalizminin bir müdahalesi olarak görmek pek adetten değildir. O nedenle olsa gerek Gülen/Erdoğan çatışmasını da Türkiye içi hatta Türkiye'deki siyasal islam hareketi içi bir çatışma olarak görme eğilimi hakimdir.

ABD emperyalizminin kimi ülkelerde, örneğin Güney Amerika ülkelerinde veyahut Nasır sonrasında ve en son Sisi darbesinde olduğu gibi Mısır'da, askeri müdahalelere sık sık destek vermiş olsa da, bu tür müdahaleler için yalnızca orduları kullandığı doğru değildir.

17-25 Aralık'tan beri Erdoğan ve hükümeti bir darbeden söz ederken kastettikleri de böyle bir müdahaledir ve burada bahis konusu olan besbelli bir askeri darbe değildir. Hükümetle uzun dönem işbirliği içindeki "cemaat" vasıtasıyla ABD'nin, Erdoğan'a karşı bir askeri darbe olmayan müdahalesi söz konusuydu.

Erdoğan ve taraftarları 15 Temmuz darbe teşebbüsünün ardından 17-25 Aralık'ı milat olarak ilan ederken aslında bu teşebbüslere doğrudan ilgisi olmasa da asıl ağrıyan dişinin nerede olduğunu belli etmiştir. Kendisine karşı yapılan ABD ilintili müdahalelerin ardından Gülen Cemaati olduğunu bilerek kendisine karşı yapılan darbe teşebbüsünü de bu asıl hedefe bir karşı saldırı başlatmak için vesile yapmıştır.

Ergenekon, Balyoz vb. davaları vasıtasıyla ordu içindeki bir kısım Erdoğan karşıtı kesimlere ve destekçilerine karşı bir tür "darbe" tertiplenmeler de ABD emperyalizminin desteklediği ve o zaman ittifak halindeki AKP ile Gülen Cemaati'nden başkası değildi.

Oysa 17-25 Aralık olaylarında cemaat ve ABD'nin bir rolü olduğu besbelli olsa da 15 Temmuz girişimi için bunu söylemek doğru değildir. Bu bağlantı Erdoğan ve AKP tarafından üretilen komplo teorisinin bir parçası olarak yaratılmak istenmektedir.

Özellikle geçen yıl temmuz ayından beri "FETÖ'cü darbe teşebbüsü" adı altında, doğrudan doğruya bu darbe girişimiyle ilişkisi olanlardan çok ilintisi olmayanlara yönelik bir saldırının başlaması ve bu meyanda ne biriyle ne de diğeriyle hiç ilişkisi olmayan solcu ve muhalif kesimlerin hedef tahtasına oturtulması da esasen FETÖ'ye karşı mücadele adı altında Erdoğan'ın sallanan iktidarını korumak için her türden muhalefeti bastırma ve önünü kesme arayışı içinde olduğu apaçık ortaya koymaktadır.

Bununla birlikte Erdoğan kastıtlı olarak Gülen Hareketi ile ABD arasında doğrudan doğruya bir ilişki kurmaksızın sanki bu örgütlenmenin ABD ile ilişkisi yokmuş gibi hareket etmekte ve Gülen'i ABD'ye şikayet etme numarası yapmada ısrar etmektedir. Bunun anlamı açıktır; Erdoğan ABD'ye örneğin Hollanda'ya ya da Almanya'ya yönelik olan sert tutumu göstermekten imtina etmekte ve ilişkilerini düzeltmeyi umut etmektedir. Bu nedenle Fethullah Gülen'i özenle ayırt ederek

ve adeta bir iç mesele gibi ele alarak hareket etmek istemektedir. Oysa kazın ayağı hiç de öyle değildir.

Gülen Hareketi Bir ABD Enstrümanıdır

Her ne kadar sık sık Türkiye çıkışlı ve Türkiye'ye özgü bir oluşum gibi ele alınıyor olsa da bugünlerde "FETÖ" diye anılan Fethullah Gülen etrafındaki cemaat ya da kendi terimleriyle "hizmet hareketi"nin ABD emperyalizmi ile ilişkisi sadece "hoca efendi"nin Pensilvania'da mülteci olmasından ileri gelmekte değildir. Esasen bu hareket münhasıran Türkiye ile ilgili bir olgu olmaktan ziyade Türkiye'yi de kapsayan bir alanda ABD emperyalizminin, emperyalistler arası paylaşım kavgasında pozisyon tutmak üzere kullandığı enstrümanlardan biridir. Bu itibarla Gülen Cemaati'nin SSCB'nin, Doğu Avrupa ülkelerinin ve Yugoslavya'nın dağılmasından sonra ortaya çıkan yahut rakiplerinin nüfuz alanında olan başka Müslüman yoğunluklu ülkelere ABD'nin müdahale etmek üzere kullandığı enstrümanlardan olduğunu akılda tutmak gerekir.

Bu hareketin söz konusu ülkelerde, hatta sınırlı boyutta Müslüman cemaatlerin bulunduğu kimi Güney Amerika ülkelerinde bile okulları bulunmaktadır. Her ne kadar Türkiye'de bir dönem Türkçe'yi dünyanın dört köşesine yaydığı için iftihar vesilesi olsa da bu hareketin asıl işi bu değildir. Asıl işi Amerikan emperyalizminin resmi ideolojisini dünyaya yaymak ve bu vasıta ile muhtelif devletlerin yönetiminde az çok belirleyici bir etkiye sahip olmayı mümkün kılacak imkanları yaratmaktır. Nitekim SSCB üyesi kimi Orta Asya ülkesi bürokrasinin muhtelif kademelerinde bu hareketle bağlantılı yahut bu okullarda feyz almış kadroların yer kapladıkları bilinmektedir.

Öte yandan Gülen hareketi çoğunlukla sanıldığı gibi islami yönü öne çıkan bir hareket de değildir; daha çok Müslümanlara dönük bir proje olduğu doğru olsa bile, İslamı yaymak üzere teşekkül etmiş bir yapıdan çok böyle bir muhtemel yayılmaya karşı ABD denetiminde bir aksi hareketin yaratılmasına hizmet etmek üzere kurulduğu düşünülmelidir. Dinler arası diyalog söylemi, İslam'ı liberalleştirilmeye dönük projeleri ve Amerikan resmi ideolojisinin temel direklerinden olan siyasette liberalizm ve seçimlere dayalı bir "demokrasi" çizgisi dünya çapındaki bu hareketin asıl mahiyetini görmek için yeterlidir. Her halükarda bu "cemaat"ın kapsama alanına bakıldığında bunun Erzurum/İzmir çıkışlı bir cami imamının başını çektiği bir dini gruplaşmanın marifeti olmaktan ziyade çok daha geniş imkanlarla donatılmış bir siyasi hareketi ifade ettiğini görmek zor değildir.

Bununla birlikte başka yerlerde olduğu gibi Türkiye'de de cemaat hareketi ayrı bir siyasi partiye sahip olmadığı gibi münhasıran belli bir siyasi gelenekle bağlantılı da değildir. Muhtelif siyasi hareketler üzerinde daima etki sağlamak üzere şekillenmektedir. Bugüne kadar pek çok hükümetin kurulmasında ve düşmesinde de az çok

etkisi olmuştur. Erdoğan ve AKP'nin iktidarının önünün açılmasında da besbelli bu hareketin başlı başına bir rolü vardır.

Bu bakımdan CHP'nin ve başkalarının "Bu hareketin önünü siz açtınız." vb. eleştirilerinin aksine Gülen hareketi vasıtasıyla Erdoğan'ın ve AKP'ye destek sunan ABD emperyalizmidir. Mafahif şimdi de ABD'nin başka yollarını yarınsa yine Gülen Cemaati vasıtasıyla Erdoğan'ı devirmek için çalıştığı da açıktır. Bu çelişki gibi görünen durum sadece Erdoğan örneğinde kendini

göstermekte değildir. Erdoğan, "cemaat"ın de katkılarıyla ABD emperyalizminin iktidara taşıdığı ilk siyasetçi değildir. Yine aynı katkılarla devirmeye kalkıştığı ilk siyasetçi de değildir. Çok uzağa gitmeden 28 Şubat muhtırası ve sonrasında gelişmeleri hatırlamak bunun için yeterlidir.

"Postmodern" Darbe'den "Kontrollü Darbe"ye

"Postmodern darbe" diye anılan 28 Şubat 1997 MGK muhtırası, büyük sermayenin merkezinde ve büyük sermayenin hizmetinde başarılı bir belediye başkanlığı siciline sahip Tayyip Erdoğan'ın iktidara doğru yürüyüşünde en önemli dönemeçlerden biri oldu. 28 Şubat muhtırasını takiben Refah Partisi'nin kapatılması ve belli başlı yöneticilerine siyaset yasağı gelmesini takiben 6 ay içinde Erbakan başbakanlık koltuğunu bıraktı. Tayyip Erdoğan'ın sanki bütün tarihi kapsıyormuş gibi ifade etmekle birlikte asıl kastettiği "istikrarsız koalisyona dönemi" bu noktadan itibaren başladı.

Refahiyol diye de anılan RP-DYP hükümetinin düşmesiyle sonuçlanan bu müdahaleyi takiben bu sefer Anadol D diye anılan DSP başkanı Ecevit ve DYP'den ayrılıp Demokrat Türkiye Partisi'ni kuran DYP'lilerin lideri Hüsamettin Cindoruk destekli Mesut Yılmaz başkanlığındaki azınlık hükümeti kuruldu. Bir buçuk yıl süren T.C. tarihinin en uzun ömürlü bu azınlık hükümeti yolsuzluklarla ilgili bir gensoruyla düşürülünce yerel ve genel seçimlerin birleştirildiği 18 Nisan 1999 seçimleri gerçekleşti. Bu seçimlerden Ecevit'in partisi birinci parti olarak çıkarken Baykal başkanlığındaki CHP tarihinde ilk kez meclis dışında kaldı. MHP ise yeni Genel Başkanı Devlet Bahçeli'yle ikinci parti oldu. Genel seçim sonuçlarında barajı aşamayan HADEP yerel seçimler çerçevesinde DSP'nin ve oylarını iki kat artıran MHP'nin ardından üçüncü parti oldu.

70'li yıllar boyunca karşı kamplarda siyaset yapan Ecevit ile kendisi artık hayatta olmayan Alpaslan Türkeş'in MHP'si, ANAP'ın da desteğiyle bir koalisyon hükümeti kurdu.

O zaman ve sonrasında Ecevit'in bu seçim zaferinin ardında "cemaat"ın de desteğinin olduğu sık sık dile getirilen konulardan olacaktı. ABD'nin bu cemaate benzer enstrümanlarından bir diğerini temsil eden George Soros'un adı da bu hükümet sırasında sık sık anıldı ve kendisi de Türkiye'ye bizzat teşrif etti. Dünya Bankası üst düzey yöneticilerinden Kemal Derviş'in bu hükümete dahil olması da önemli gelişmelerden olacaktı. Kuşkusuz en çarpıcı olan gelişmelerden biri Abdullah Öcalan'ın uluslararası çapta bir ABD operasyonu ile rehini alındıktan sonra şartlı olarak Türkiye'ye teslim edilmesi olacaktı. Ecevit'in "ABD'nin bunu neden yaptığını anlamadığını" açıklaması konuyla ilgili en çok hatırlanan şeylerden biri oldu. Bu hükümet dönemine rastlayan en önemli gelişmelerden biri de kuşkusuz, bir süredir AB'nin cezaevlerinin Avrupa normlarına uygun hale getirilmesi için dayattığı kısıtları sağlamak üzere yapılan büyük F-Tipi operasyonları oldu.

2 yıldan fazla iktidarda kalan bu hükümet en başta Bahçeli'nin ısrarı ve Mesut Yılmaz'ın da desteğiyle erken seçimlere gitme kararı aldı. Ama bu kez zoraki seçimlere gitme kararı alan Ecevit'in arkasından çekilenlerin arasında "cemaat" de olacaktı. Ecevit ise sürpriz biçimde birinci parti olduktan sonra meclis dışında kalacaktı. Bu "cemaat"lı son hükümet macerasının sona ermesinin ardından Ecevit düzgün Türkçesini belki de ilk kez bozarak "Kendi kendimize intihar ettik." sözlerini sarf ettikten sonra siyaset hayatına da son vermiş oldu. Kasım 2002 seçimlerinden genel başkanı yasaklı olan şimdiki iktidar partisi AKP, sürpriz bir sonuçla birinci parti olarak çıkmakla kalmayıp tek başına hükümet oldu. Bir anlamıyla ABD için de sürpriz olan bu AKP zaferinin ABD'nin çıkardığı ders 28 Şubat'ın dışlarını çektiği Erdoğan'la uyumlu bir şekilde çalışabilecekleri oldu. Cemaat 2002 seçimlerinde asil olarak AKP'ye angaje bir şekilde hareket etmese de bilhassa bürokrasideki gücü üzerinden AKP iktidarının muhtaç olduğu önemli desteği sundu. Deniz Baykal başkanlığındaki CHP'nin açtığı yollardan AKP çoğunluğunun da desteğiyle Tayyip Erdoğan da yenilenen Siirt seçimlerinden milletvekili olarak TBMM'ye girdi ve "kardeş" Abdullah Gül'ü önce Dışişleri Bakanlığı'na sonra da süresi dolan Sezer'in yerine Cumhurbaşkanlığı Makamı'na bir nevi noter olarak gönderdi. Erdoğan'ın 15 yıllık iktidarı o zaman başladı.

Doğrusu Ecevit'in 80 sonrasında tekrar hükü-

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİNİ!

metin başına geçmesinde o zaman "cemaat" diye anılan Fethullah Gülen'in başını çektiği organizasyonun önemli bir rol oynadığı hakkında rivayet boldur ve bunlar boşuna değildir. Ecevit'in siyasi hayatının sonunu getiren etkenlerden biri de cemaatin Ecevit hükümetinden desteğini çekmesidir. Nitekim son zamanlarda Erdoğan ve AKP'sinin taraftarlarının bu ilişkilere ima yoluyla da olsa değinmeleri ve bunu CHP-FETÖ bağlantısını ifade etmek için kullanmaları da boşuna değildir. Aslında söz konusu olan ABD'nin, Türkiye siyaset sahnesinde rakiplerinin önüne geçerek giderek ön aldığı bir dönemdir. Bu dönem boyunca Türkiye'deki yabancı sermaye içinde ABD yahut ortağı İngiltere'nin payı görece gerileyen Hollanda ve Fransa sermayesi karşısında artmaya başlayacaktır.

Erdoğan ise hiç değilse 2009'a kadar bu destekten büyük ölçüde yararlanacaktı. Erdoğan'ın Kürt sorununu ABD'nin istediği çerçevede çözeceği ortaya çıktıkça da ABD'nin Erdoğan'ı yedeklemeye yönelik hamleleri baş gösterdi. Bu süreç meşhur "one minute" Davos krizine daha sonra da Mavi Marmara üzerinden gelişen gerilime kadar, İsrail ile Türkiye'nin ilişkilerinin hızla geliştiği ve ilginçtir aynı zamanda Suriye ile ilişkilerinin de geliştiği bir dönem olacaktır.

Nihayet en son 15 Temmuz darbe girişiminin Erdoğan ve taraftarları tarafından bir "FETÖ" darbesi olarak tarif edilmesiyle daha tuhaf bir durum hasıl olmaktadır. Erdoğan, bu darbe ile Gülen Cemaati'ni ilişkilendirirken aynı zamanda onu ABD hükümetine şikayet ederek ve iadesini talep ederek ABD-Gülen bağlantısını adeta görmezden gelmektedir. Öte yandan her askeri darbeyi ABD patentli olarak görmek isteyenler de bu konu üzerinde düşünmeden Erdoğan'a karşı bir ABD darbesi olduğu kanaatinde dirler. Kimileri de mutlaka ABD destekli olduğunu varsaydıkları "faşist AKP-MHP ittifakı"na karşı bu darbenin arkasında ne olduğunu açıklamakta zorlanmaktadır. Her halükarda Erdoğan'a karşı olduğu vakia olsa da 15 Temmuz darbe girişiminin mahiyeti ve arkasında kimin olduğu konusu müphem hale geldiği gibi, bütün resmi ve gayri resmi kanallardan bunun ABD'den ayrı tutulan bir "FETÖ" darbesi olduğunu propaganda eden Erdoğan ve destekçilerinin kuyruğuna savrulmanın kaçınılmaz olduğu bir durum hasıl olmaktadır. Bu da tüm muhaliflerini "FETÖ" ithamıyla baskı altında tutan Erdoğan'ın işini kolaylaştıran bir tabloyu yaratmaktadır.

Demek ki bugün iyice doruk noktasında olduğu görülen Cemaat - Erdoğan çatışmasının da siyasal islamın iki kılığı arasındaki bir çatışma olmadığını altını çizmekte yarar vardır. Erdoğan ile cemaat arasındaki çatışma olarak görünen olgu esasen ABD ile Erdoğan arasındaki çatışmanın bir ifadesidir.

Birbirleriyle şu ya da bu biçimde ilintili olan pek çok alamet 2009'dan itibaren kendilerini gösterdiği için bu dönemden itibaren Erdoğan'la ABD arasındaki ilişkinin, muhtelif cenahlardan yapılan tahillerde bu belirtilerden birinin ya da bir diğerinin ya da hepsinin birlikte bu yönde alametler olduğuna işaret edenler oldu.

Bu alametlerin başında 2009 seçimlerinde Bush hanedanının sonunu ilan etmek üzere Barack Obama'nın sürpriz biçimde ABD Başkanı olması ve bu mevkideki varlığını iki dönem üst üste sürdürmesi geliyor. Nitekim kendisinin açıkça ABD ve ABD taraftarı sermaye ve basın kuruluşlarının desteğiyle iktidara geldiği ve yaklaşık 7 yıl boyunca ABD emperyalizmiyle gayet uyumlu bir biçimde yol alan; bu suretle de ABD emperyalizminin ve ortak ya da işbirlikçilerinin açık ve cömert desteğiyle Erdoğan, bir türlü kapanmayan bir cari açık sorununa rağmen sürekli sıcak döviz akışıyla istikrarlı ve büyüyen bir ekonominin yöneticisi oldu.

Bu cömert desteğin tipik ve son belirtisi 2008 sonunda başlayan ve dünyanın pek çok bölgesini etkileyerek süren subprime krizinin "Türkiye'yi teğet geçmesi"dir. Bir bakıma doğrudan doğruya olmasa da ABD kongresinin 700 milyar dolarlık kurtarma paketinden Erdoğan Türkiye'si de yararlanmıştı. ABD çerçevesinde nasıl başkan ve hükümetinin Kongre'nin de onayıyla uyguladığı bazı stratejik sektör ve şirketlerin kurtarılması sağlanıyorsa; uluslararası düzlemde de bu tür kurtarma operasyonları, ABD'nin nüfuzu altındaki sermaye çevrelerinin ve ülkelerin üzerinden sağlanır. Bu krizin Türkiye'yi teğet geçmesinin de

bunun gibi bir kurtarma operasyonu olduğunu söylemek yanlış olmaz. Nitekim son Katar krizi vesilesiyle ortaya dökülen kimi veriler de bunu doğrulamaktadır. Her ne kadar bu durum Bush'la birlikte Cumhuriyetçi Parti döneminin sonuna ve Obama döneminin başlangıcına tesadüf etmiş olsa da Obama'nın Beyaz Saray'a geçmesiyle ve Hillary Clinton'un dışişlerinin başına geçmesiyle birlikte ABD-Erdoğan ilişkilerinin bozulmaya başladığı bir vakiydir. Bunu bu biçimde yorumlayan AKP taraftarı yazarlar da az değildir. Bununla birlikte ABD'nin bilhassa da dış politika çizgisinin Beyaz Saray'daki nöbet değişikliklerinden arından radikal bir değişikliğe uğramadığını bilmek için ABD uzmanı olmaya gerek yoktur. Ama öyle ya da böyle Obama'nın iktidara gelmesini takip eden süreçte, ABD ile Erdoğan iktidarının uyumsuz bir ilişkiye dönüştüğü besbellidir. Ama bunu başkan değişimine bağlamak da elbette isabetli bir değerlendirme olmaz. Zira Erdoğan'ın işbaşına geçmesini takiben henüz Bush iktidardayken 1 Mart tezkeresinin, AKP milletvekillerinin de hayır oyu vermesiyle meclisten geçmediği açıktır ve ABD'nin ihtiyaç ve çıkarlarına Erdoğan'ın uyumlu olmadığından bahsedecek isek bu Obama döneminden oldukça önce başlamıştır. Bu bakımdan Erdoğan'ın her şeyi kendisinin yaptığını iddia etme tutumuna bakarak ve kendisinin başı başına bağımsız bir özne olduğuna inanan tutumlarından uzak durulursa; esasen ABD'nin Erdoğan ile Orta Doğu'ya dönük planlarını yürütmeyeceğini idrak etmesinin ardından geliştirilen tutumun Obama ile ekibinin iş başına gelmesiyle artmak üzere kendini giderek belli ettiğini düşünmek daha doğrudur.

Nitekim Obama'nın ardından Trump'ın Beyaz Saray'a yerleşmesiyle de Erdoğan ve muhiplerinin beklentilerinin aksine ABD - Erdoğan ilişkileri düzelmeye ve düzelecek değildir.

Bu nedenle bu ilişkilerin bozulmasına dair bir başka senaryo öne çıkmaktadır. O da Erdoğan'ın Davos'ta Şimon Peres'le tartışarak toplantıları terk ettiği tarihi esas alan değerlendirmelerdir. İsrail'i daima ABD'nin bir uzantısı olarak görüp özdeş kabul eden yaklaşımlara göre Erdoğan'ın İsrail ile köprüleri atması otomatik ve dolaysız olarak ABD ile köprüleri atması olarak yorumlanmıştır. Oysa bu ilişkinin bırakalım ABD - Türkiye ilişkilerinin bozulmasında belirleyici bir dönüm noktası olmaya İsrail ile ilişkilerin seyirinin değişmesine bile yol açmadığı açıktır. Hatta Mavi Marmara olayı bile İsrail'in Erdoğan'a bir intikam eylemi yapması olmaktan çok; Erdoğan'ın kendi hayali planları uğruna neden olduğu bir olay olduğu bugün daha çok belli olmaktadır. Aksine ne "one minute" çıkışıyla ne de Mavi Marmara olayı ile Türkiye'nin ABD ile ilişkilerinin bozulmasını bir ilişkisi yoktur. Aksine bunlar Erdoğan'ın iç politikaya dönük popülist çizgisinin enstrümanları olarak görülmelidir.

Üçüncü bir senaryo da Tunus'tan başlayan ve ABD tarafından her kertesinde ve veçhesinde desteklenen ayaklanmalar ve hükümet değişiklikleri dizisinin bir parçası olarak ABD'nin, Erdoğan'dan kurtulması senaryosudur. Aksine Erdoğan'ın, tam da bu süreçte ABD planlarını bozan İhvan Hareketi'nin liderliğine soyunmaya kalktığı açıktır. Bunun ABD - Erdoğan ilişkilerinin bozulması için yeterli bir neden olacağı da açık ve doğrudur. Ama bu ilişkilerin bu aşamada bozulmadığı da o kadar açıktır.

İşin doğrusu Erdoğan'ın, ABD'nin işine yarayacak bir alet olamayacağını ABD tarafından tespit edilmesiyle birlikte pabucunun dama atılmasına karar verildiği ve bu noktadan itibaren ilişkilerin

ABD inisiyatifi ile bozulduğunu söylemek gerekir. Bu bakımdan Erdoğan'ı özne olarak kabul eden değerlendirmelere kapılmamak gerekir.

Uzun zamandır gerileyen ve güç kaybeden ama iktidarı elinden bırakmak istemeyen Erdoğan'a karşı bir darbe olasılığının giderek güçlendiğini yazmaktaydık. Erdoğan'ın da sadece seçim sandıklarından çıkacak sonuçlara dayanarak kendi istediği gibi mutlak bir iktidarı sağlayamayacağını; bunun için kendisinin bir darbe yapmak ve mevcut anayasal düzeni resmen ilga ederek hükümlerini ilan etmek zorunda olduğuna işaret ediyorduk. Bu nedenle KöZ'ü takip edenlerin 15 Temmuz gecesi bu olasılıklardan birinin gerçekleştiğini sanmaları için neden vardı. Yahut CHP ve kuyruğunda sürüklenenlerin dediği gibi Erdoğan'ın 20 Temmuz'da bir darbe yaptığını kanmaları da ihtimal dışı olmazdı.

KÖZ'ün 15 Temmuz girişiminin hemen ardından yayınlanan özel sayısında bu darbe girişiminin bahis konusu olan darbe olmadığını; asıl darbe olasılığının hala varlığını koruduğunu, hatta bu girişimin böyle bir olasılığı gündemden düşürmenin aksine daha çok teşvik eden bir gelişme olduğunu işaret ettik.

15 Temmuz öncesinden beri muhtelif vesilelerle (örneğin 7 Haziran seçimlerinin yenilenmesiyle yahut dokunulmazlıkların kaldırılmasıyla vb.) Erdoğan'ın bir darbe yaptığını ileri sürünlere, Erdoğan'ın muhtaç olduğu darbenin bunlar olmadığını ve hala gerileyen Erdoğan'ın buna gücünün ve cesaretinin olmadığını tekrar tekrar vurguladık. Bununla birlikte 15 Temmuz'un ardından bilhassa iddianamelerin ifade ve itirafların ortaya çıkmasına paralel olarak, 15 Temmuz'un arkasında Erdoğan'ın parmağı olduğuna dair rivayetler çoğaldı.

Özellikle de Kılıçdaroğlu'nun 15 Temmuz'un bir kontrollü darbe olduğunu ilan etmesiyle bu tür istihamlar artarak CHP'nin kuyruğunda birikmeye başladı.

Öte yandan hiç kuşkusuz Erdoğan ve AKP'nin ısrarla öne sürdüğü ve büyük ölçüde kendisine muhalif kesimlerin sol kanadını hedef alan bir FETÖ darbesi efsanesi, Erdoğan taraftarları arasında olduğu kadar muhalifleri arasında da neredeyse ittifakla benimsenmiş gözüküyor.

Bunlara bir de her askeri darbenin ardından ABD emperyalizminin olduğuna mutlaka inanmaların "ABD'ci Erdoğan-MHP faşist ittifakına karşı ABD darbesi" türünden değerlendirmelerini eklemek gerekiyor.

Bu değerlendirmeler karmaşası içinde 15 Temmuz darbe girişiminin mahiyetinin, arkasında kimlerin olduğunun ve Erdoğan'ın bu darbe teşebbüsüyle ilişkisinin anlaşılması giderek imkansız hale gelmektedir. Bu itibarla tabloya açıklık getirmek, önümüzü görmek için şarttır.

Her şeyden önce Erdoğan'ın ve taraftarlarının ağız birliği ile ve bütün medya imkanlarını hatta yargı kurumlarını kullanarak öne sürdüğü "FETÖ darbesi" iddiasından başlamak gerek. Bu darbenin bir FETÖ darbesi olup olmadığı bir yana; hala bu isimde bir örgütün olup olmadığı, onu bırakalım bu takma adın açılışının ne olduğu bile bazı iddianameler ortaya çıktığı halde hala belli değildir.

İlk göze çarpan husus; uydurma olduğu baştan beri bilindiği gibi sonradan da resmen kabul edilen "Ergenekon Terör Örgütü" anlamına gelen "ETÖ" kısaltmasıyla benzerliğidir.

Erdoğan hükümeti ve savcılar, bu ne idüğü belirsiz ama mutlaka Fethullah Gülen'le bağlantılı olan kavramın içine bu cemaatle alenen ve resmen ilişkisi bulunan yahut cemaat imamı oldukları iddia edilenlerin yanı sıra; açıkça solcu devrimci olan kimselerden Atatürkçü laik memur ve askerlere, Bank Asya'ya şu ya da bu şekilde para yatan sıradan vatandaşlardan herhangi bir nedenle ve herhangi bir süreyle cemaat okullarına girmiş ya da yakınlarını göndermiş kimselere kadar herkesi doldurmaktadır. Bu sıfatı hak etmenin en hafif bedeli ise işini kaybetmek olmaktadır.

Tuhaf olan henüz darbe girişimine bilfiil karışan rütbeli subaylardan cemaatle ilişkisi belirginleşen adeta yok gibidir. En ciddi delil; AKP-cemaat işbirliği sırasında terfi etmiş subaylar veya aynı dönemde çalışan sorularla orduya dahil olmuş askerler olmaktadır.

Oysa bu durum gayet tabiidir. Zira söz konusu olanın ABD desteğiyle ve cemaat - Erdoğan ittifakı çerçevesinde, TSK içinde ve yüksek bürokrasi-

de bir değişim sağlamak için titizlikle hazırlanmış bir plan olduğu malumdur ve bu durum git gide daha fazla açıklık kazanmaktadır.

Ama bu ilintinin 15 Temmuz girişimi ve hala kimlerden oluştuğu belirsiz olan "Yurtta Sulh Konseyi"nin, bütün bu askerleri temsilen hareket ettiğini iddia ve de ispat etmeye yetmez. Nitekim her geçen gün böyle olmadığı ortaya çıkmaktadır.

Darbe girişiminin asıl aktif gücünü oluşturan Hava Kuvvetleri nezdinde "cemaat imamı" olduğu anlaşılan Adil Öksüz'ün o sırada darbenin ana üssü olduğu iddia edilen Akıncı Üssü'nde olduğu belli olmuştur. Daha sonra o civarda yakalanıp bir hükümet yetkilisi ile görüştüğünden sonra şaibeli biçimde serbest bırakılıp sırı kadem basmıştır.

Erdoğan'ın yaverinin "cemaat"le bağlantısı tespit edilmiştir; ama Erdoğan'ı derdest etmek ve ortadan kaldırmak amacıyla hareket eden darbecilerin neden onun yerini tespit etmek için bu elemanlarından yararlanmadığına açıklık getiren yoktur. Eğer bu yaver "FETÖ"cü idiyse (ki cemaatle ilintisi hakkında şaibe yoktur) bu durum bile darbenin bir "FETÖ darbesi" olmadığını delalet eder. Keza Genel Kurmay Başkanı'nun yaveri için de aynı iddia söz konusudur ve Akar'ın derdest edilmesi de bu yaveri sayesinde olmamıştır.

Bu itibarla ortada devletin ve ordunun kilit noktalarında ciddi bir "cemaat" örgütlenmesi olduğu belli olmasına rağmen, 15 Temmuz'daki akim darbe teşebbüsünün bu ilişkilerin tamamını ve etkin bir biçimde kullanmadıkları görünmektedir.

Bu durumun kendisi bile "FETÖ darbesi" iddiasını şaibeli kılmaya yeter.

Bu darbenin bir "FETÖ darbesi" olduğunu ispatlama işini Erdoğan'ın savcılarını bırakıp konunun esasına gelirse FETÖ muamması bir yana, olayın Fethullah Gülen ve cemaatiyle alakalı olduğu konusu sadece Erdoğan ve taraftarlarının emin oldukları ve her tarafa yaydıkları bir husustur. Gülen'in kendisi ise daha en başından itibaren bu girişimle alakası olmadığını ilan etmiştir. O bir yana kendisini misafir eden ABD de ne kendi istihbaratlarına göre ne de Türkiye'nin gönderdiği belgelere göre böyle bir bağlantı olduğuna dair bir sonuca varmadıklarını açıklamıştır.

Keza Alman istihbarat örgütü de kendilerine gönderilen belgelerden bu darbenin arkasında gülen cemaatinin olduğunu kanıtlayan bir sonuca varmadıklarını açıklamıştır. Açıkçası dünya siyasetine yön veren belli başlı devletler arasında Ankara'nın bu tezini benimseyen ve teyit eden yoktur. Nitekim cemaat örgütlenmesine ve okullarına yönelik olarak bu iddia ile orantılı herhangi bir tedbir ve düzenleme yapan da olmamıştır.

Öte yandan meseleyi Fethullah Gülen'in idare ettiği bir komplo örgütü çerçevesinden çıkarıp asıl mecrasına koyduğumuzda, Fethullah Gülen'in adıyla alınan uluslararası örgütlenmenin esasen ABD emperyalizmi himayesinde ve hizmetinde bir kuruluş olduğu sonucuna varılır. Bu itibarla bu cemaatle ilişkili bir darbe teşebbüsünün doğrudan doğruya ABD kontrollü bir darbe olması gerekirdi. Oysa ABD yönetiminin Erdoğan kösteğinden kurtulmak istediği doğru olsa bile; 15 Temmuz gecesinde yer aldığı konjonktürde yani kritik başkanlık seçimlerinin arifesinde, böyle bir girişimin başını Obama yönetiminin çekmesine imkan olmadığı açıktır. En azından böyle bir aceleyle hareket etmelerini gerektirecek hiçbir neden yoktur. Kaldı ki eğer bahis konusu olan ABD inisiyatifiyle ve ABD desteğiyle gerçekleşen bir darbe söz konusu olmuş olsa idi bunun daha kapsamlı ve muhtemelen başarılı bir darbe olacağından da kuşku duymamak gerekirdi. Oysa TSK'nın Amerikancı denen subayları hala Erdoğan'ın tehdit ve tasfiye operasyonlarına maruz olsalar da bu darbeye pek karışmış değildir. Doğrusu bu darbe girişimini önlemek için ciddi bir müdahalede bulunmadıkları da açıktır.

Bu bakımdan darbe girişiminden bir yıl sonra ortaya çıkan şudur ki, 15 Temmuz darbe girişiminin Fethullah Gülen'in temsil ettiği örgütlenme ve dolayısıyla onun arkasındaki ABD emperyalizmiyle ilişkili olduğu görüşü; en fazla daha önce ortaya atılmış olan ve sonra da kumpas olduğu belli olup resmen açıklanan Ergenekon ve Balyoz operasyonlarındaki iddiaların kötü bir kopyasını ifade etmektedir.

20. Sayfanın Devamı

net biçimde ilan eden işaretlerden biridir.

Bu itibarla her ne kadar Rojava Sözleşmesi bir ulusal kurtuluş bildirgesi mahiyeti taşıyorsa da Suriye devleti, bütün etnik ve dini toplulukları Arap ulusunun bir parçası sayıp İslam içtihadını yasama için temel kaynak kabul etmekteyken; Rojavanın özerk kantonlarında bütün etnik ve mezhep kimlikleri adlarıyla, dilleri ve kültürleriyle

le anılmaya başlanmıştır.

Keza Suriye'nin siyasi ve toplumsal hayatında kendilerine nadiren yer bulabilen kadınları bilhassa genç kadınları seferber ederek hayata siyasal mücadele üzerinden davet eden bu deneyimin sadece bu kadıyla bile; Suriye çerçevesinde merkezi iktidarı hedefleyip devirmeye yönelmemiş olsa bile kısmi reformlardan ibaret olmayıp mevcut anayasal rejimi yok sayan bir gelişme olarak görülmesi gerekirdi. Bu itibarla bir devrim olarak anılmayı hak eder ve öyle kabul edilip savunulması gerekir. Bilhassa böyle anıldıkça bir devrim dalgasına yol açması ve Bolşevik nitelikte bir devrimci önderlik ihtiyacının belirginleşmesine hizmet etmesi dahi açımızdan başlı başına önemli bir husustu.

Her ne kadar Rojava Toplum Sözleşmesi'nde "devrim" sözcüğü geçmiyorsa da bu metnin asıl unsuru Rojava Devrimi ve Rojava halklarının silahlı mücadelesiyle ağır bedeller pahasına elde ettiği mevdirdir. Yani Batı Kürdistan toplumsal sözleşmesi oluşudur.

Bu mevzi de elbette "Arap ulusunun ayrılmaz bir parçası olan" Suriye'nin BAAS rejimiyle yönetilen devletinden alınmıştır. Kuşkusuz alındığı gibi muhafaza edilmesi zarureti vardır.

Öte yandan Rojava Devrimi, bizatihi adıyla bir ehemmiyet arz etmekteydi: Rojava Batı Kürdistan demektir ve Kürdistan'ın dört parçasında özgürlük yönelimlerini yeniden körüklemek için bile Kürdistan çağrışımı anlamlıydı.

Nitekim Güney Kürdistan'da ABD vesayeti altında ve gerici ve Kürt düşmanı Erdoğan hükümetiyle kirli ittifak ilişkileri içinde sönmüş umutların ardından Rojava'dan yükselen bayrak; Kürdistan'ın dört parçasında olduğu gibi, Türkiye başta olmak üzere başka coğrafyalarda da emekçi ve ezilenlerin hareketinin gelişmesine vesile olan bir gelişme oldu.

Kuşkusuz Esad yönetiminin akıbeti henüz belli değildir ve bu belli olana ve Şam'da yeni bir merkezi hükümet kuruluncaya kadar Rojava'daki fiili durumun süreceği bellidir. Ama önünde sonunda bir devrimle elde edilen mevzilerin, ya bu devrimin sürdürülmesiyle korunmasının yahut bir karşı devrimle geri alınmasının sorgulanacağı dönemeç gelecektir.

KARŞI DEVRİM NASIL OLUR?

Karşı devrim ekseri bir askeri karşı saldırı olarak algılanır. Halihazırdaki güçler dengesinde Rojava'da başarı kazanma şansı olan böyle bir saldırı pek ihtimal dahilinde olmasa gerektir. Ne var ki karşı devrime giden farklı yollar da vardır ve bunlardan en tehlikelisi oportünizmin içerden yürütüleceği sinsi saldırılardır.

Mevcut durumda Rojava devriminin Batı Kürdistan anlamına gelmesinin yanı sıra ve onun kadar önemli kazanımlarından biri de bağımsız askeri kuvvetlere sahip olmasıdır. Bugün bu kuv-

vetler ABD emperyalizminin desteğiyle ve onun yedeğinde ABD planlarının uygulanması doğrultusunda kullanılmaktadır. ABD'nin Kürtlere ilişkin planları arasında da şovenist akımların tekrar tekrar dillendirdikleri gibi bağımsız bir Kürdistan kurma hedefi olmadığında kuşku olmamalıdır.

Kaldı ki ABD'nin Orta Doğu'ya ve Kürtlere yönelik planlarının neye benzeyeceğini tasavvur etmek için Suriye'deki iç savaşın bitmesini beklemeye gerek yoktur. ABD Sevr'den Lozan'a giderken olduğu gibi büyük ya da küçük bir bağımsız Kürdistan devletinden ziyade Orta Doğu'daki devletlerin bünyesinde daima istikrarsızlık kaynağı olabilecek bir unsur olarak Kürtlerin yer almasından yana olması daha kuvvetli ihtimaldir.

Nitekim YPG/PYD'nin en ağırlıklı güç olarak içinde yer aldığı Suriye Demokratik Güçleri (HSD) hali hazırda ABD emperyalizminin Suriye'deki hedefleri doğrultusunda savaşmaktadır.

Bu nedenle de Rojava toplum sözleşmesinin ilanının üzerinden iki yıl geçmemişken «Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu Kurucu Meclisi»nin yeni «bir toplumsal sözleşmeyi» benimseyip yayımlaması tesadüf olarak görülemez.

Kimi yönleriyle 2014 toplumsal sözleşmesini detaylandırıp açan ve daha kapsamlı olan bu sözleşmenin en önemli farkı Rojava sözleşmesi yerine "Bu belge Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu'nun Toplum Sözleşmesi'dir." demesidir. Dibacesi de "... Ulus-Devletin; Kürdistan'ı, Mezopotamya'yı ve Suriye'yi Orta Doğu'da günümüzde hüküm süren kaosun merkezi haline getirdiğini ve halklarımızın karşı karşıya bulunduğu korkunç bunalımlarla trajedilerin kaynağında ulus-devletin bulunduğunu kabul ediyoruz." sözleriyle başlamaktadır.

Yapısı itibarıyla önceki "toplum sözleşmesinden" daha ayrıntılı ve gelişkin bir anayasa metnini andıran bu belgenin öncekinden en önemli farkı Rojava'yı, Kürdistan'ın değil Suriye'nin bir parçası olarak tarif etmesidir.

Hem YPG ile ABD ilişkisi hem de bu yeni sözleşme, bu tür sert manevralara çoktandır alışkın olan PKK ve ilişkili örgütlerin militan ve taraftarları için belki sarsıcı bir sorun teşkil etmeyebilir. Ama hiç değilse Rojava Devrimi'ne destek amacıyla hareket eden yahut bu devrimi destekleyen başka akımlardan militanlar için bu tür manevralar aynı kolaylıkla sindirilebilecek gelişmeler olmasa gerektir.

Zira bugüne kadar enternasyonalizm adına Rojava Devrimi'ne destek olma ve katılma tutumlarını savunan pek çok akım ve gönüllü, bir yandan da emperyalizm karşıtı olma sıfatını taşımaktadır. ABD emperyalizmi ile ilişkiler konusu nedeniyle bu kesimler şimdiden müşkül bir durumdadır ve derin bir kafa karışıklığının eşliğindedirler. Öte yandan yaygın ve egemen enternasyonalizm anlayışı çerçevesinde "Rojava Devrimi'ne katkı sunmak" yahut "Rojava Devrimi'ni savunmak" için oraya savaşmaya gitmek bir biçimde savunulabilir. Ama böyle izah edilebilir bir tutum olsa da aynı şeyleri "Kuzey Suriye Federasyonu" için yapmanın henüz icat edilmiş bir kılıfı yoktur.

Rojava'dan Kuzey Suriye Federasyonuna geçiş sadece bir isim değişikliğinden ibaret bir değişim değildir. Esasen Batı Kürdistan anlamına gelen Rojava'nın bir redaksiyon gibi Kuzey Suriye yapılması küçük bir ayrıntı değildir.

Kuşkusuz siyasal mücadelede ileri doğru (Rojava Devrimi'nde olduğu gibi) hamleler olduğu gibi güçler ilişkisi vb. nedenlerden ötürü geri adım atma yahut öyle de yorumlanabilecek başka yönde adımlar atma zaruretleri de olabilir. Örneğin Rus Devrimini takiben Brest Litovsk Anlaşması'nın imzalanması, yahut savaş komünizmi uygulamalarından NEP dönemine geçmesi gibi...

Bu tür adımlar meşrudur. Ne var ki bu meşruyetin koşulu, geri adım atıldığını yahut atılan adımın ne yönde olduğunun açık seçik beyanıdır. Aksine bu zorunluluğun teorize edilmesi yahut bir teoriye uydurmak için geri adım atılması aynı anlama gelmez. Bu takdirde gerçekler kendilerini önünde sonunda dayatır. En azından komünistlerin ödevi buna işaret etmektir.

Rojava Devrimi'nin kendisi de bu gerçeklerden biridir. Rojava'nın, Kürdistan'ın Batısı olması bir gerçekliktir. Önünde sonunda Rojava'nın, Özgür ve Birleşik Kürdistan'ın bir parçası olarak gerçek yerini bulacağına komünistlerin işaret etmesi gereklidir. Hiç kuşkusuz Kürdistan'dan da

bu yönde tutumları temsil eden devrimciler, komünistler çıkacaktır. Zira bu dava uğruna savaşmaya ve ömrünü feda etmeye hazır devrimciler Kürdistan'dan çıkmayacak ise başka yerden çıkacağından da şüphe etmek gerekir.

Ekim Devrimi'nin yüzüncü yıldönümünü, yüz yıl önce Bolşeviklerin sahip olduğu umut ve azimle karşılamaya hazırlanan komünistler bu tür şüphe ve istifhamlara kapılanlardan olmadıkları gibi bu tür evhamlı unsurların üzerine gitmeyi de ödev saymalıdır.

KÜRDİSTAN REFERANDUMU

Rojava Devrimi herkesi olduğu gibi Güneyli Kürtleri de şaşırttı. YPG'nin PYD dışındaki Kürt örgüt ve gruplarının devrime ancak kendi komutası altında katılabileceklerini dayatması üzerine devrime aktif bir güç olarak katılmama kararı verdiler. Oysa kendileri de Güney Kürdistan'da benzer bir dışlayıcı tutumu sürdürmekteydiler. Bu durum üzerine Erdoğan ve T.C., Kürtler arasındaki anlaşmazlığı kendi lehine kullanmaya yöneldi. Öyle ki Rojava kantonlarının özerklik ilanını takiben İŞİD'in saldırılarına ve T.C.'nin tehditlerine maruz kalarak Güney'e sığınmaya yönelen Kürt-

Kuzey Kürtleri'nin Desteklerinin Selamlıyoruz

lere, KDP sınırlarını kapattı.

Daha sonra İŞİD'in T.C. destekli Kobane kuşatmasının boşa çıkması ve Kobane'nin kurtarılmasını takiben Şengal'deki İŞİD saldırısının püs-kürtülmesinde PKK gerillaları ile Peşmerge'nin yan yana gelmesi ile KDP'nin bu tutumu gevşedi. Erdoğan ve T.C.'nin Barzani üzerindeki baskısı da giderek etkisiz hale gelmeye başladı.

Tersine Barzani, desteğine muhtaç Türkiye karşısında daha ısrarlı bir tutum almaya yöneldi. Ankara'ya çekilen Kürdistan Bayrağı kriziyle AKP-MHP ittifakını zedeleyen bir etki yarattı. Bunun ardından KDP'nin son hamlesi geldi; KDP, Irak Kürdistan Federe Devleti'nin ayrılma hakkını referandumla götürüleceğini açıkladı. Bu kararın ilanı AKP-MHP ittifakının duvarlarında bir gedik daha açacaktı. Yahut Erdoğan'ın hem MHP desteğini korumaya devam edip hem de KDP'yi gerici emelleri için kullanmasının koşullarını büyük ölçüde ortadan kaldıracaktı.

Bununla birlikte sonucunun bağımsızlıktan yana olacağı konusunda kuşku duyulmayan bu referandum girişimi esasen Kürdistan'daki gelişmeler karşısında KDP'nin, konumunu korumak için bir manevrası olarak görülmelidir. Bir yandan Rojava Devrimi'nin Başur'da (Güney Kürdistan'da) yarattığı etkiyi nötralize etmek, diğer yandan da PKK'nin ulusal kongre girişimlerine karşı bir denge oluşturmak üzere başvurduğu bir taktik hamle olarak görülmelidir. Bu aynı zamanda Rojava Devrimi'nin Başur üzerinde bir etki yarattığı

Rojava'da Evet Kutlaması

nı da anlatır.

Her halükarda referandumdan bağımsızlıktan yana bir tutum çıkınca da KDP'nin bu sonucu derhal bir bağımsızlık ilanına varacağını düşünmemek gerekir. Büyük ihtimalle Barzani'nin bu sonucu kendi zayıflayan konumunu düzeltme ve bölgede T.C. de dahil olmak üzere muhtelif muhataplarıyla bir pazarlık kozu olarak kullanma cihetine gideceği düşünülmelidir.

Nitekim daha referandum olmadan ve yaklaşırken "Bu konuyu görüşmeye açtık." açıklaması

şaşırtıcı olmamalıdır.

Açıkçası KDP, İŞİD saldırıları karşısında baştan beri "Dil-i Kürdistan=Kürdistan'ın kalbi" dediği Kerkük'ü federe devletin sınırları içine katmıştır ve bundan geri adım atmayacağı anlaşılmaktadır. Bu dahi KDP açısından başlı başına önemli bir mevdirdir ve bunu korumak kaydıyla her türlü geri adım atmaya mümkün kılabilir.

Öte yandan bilhassa Rojava özerk kantonlarının Kuzey Suriye Federasyonu'na dönüşmesiyle Kürdistan'ın batısındaki en önemli kazanımın üzeri kılınmış olmaktadır. Bu koşullarda Barzani, bağımsızlık iddiasını ortaya atmakla yıpranan prestijini tamir etme ve ön alma niyetindedir. Bu da muhtelif muhalefet partileri karşısında elini güçlendirmektedir. Bu güçlenmeyi Kürtlerin özgürlüğü, Kürdistan'ın birlik ve bağımsızlığı yönünde kullanılacağını da hayal etmemek gerekir.

Her ne kadar ABD ve emperyalist müttefiklerinin, Irak işgaliyle birlikte başlayan süreçte Güney ve Batı Kürdistan'da önemli mevziler kazanılmış ise de bu kazanımlar oportünist önderliklerin elinde şimdiden pörsütülmüş durumdadır. Ama aynı süreçte Kürdistan'ın dört parçasında da önemli bir moral kaynağı olan nesnel dinamikleri tetiklemiş bulunmaktadır. Bugün hem Rojava Devrimi gerçekliği hem de Kürdistan'ın ikinci büyük parçasında bir bağımsızlık iradesinin ortaya çıkması; bunlar hangi yönde istismar edilip pörsütülürse pörsütülsün Kürdistan'ın her yanında ulusal devrimci dinamikleri beslemeye devam edecektir. Her halükarda geri adımların, ihanetlerin de büyük olmasını ve daha görünür hale gelmesini kaçınılmaz hale getirecektir.

Açık ki Kürdistan nesnel bakımdan bağımsız ve birleşik bir çözüme hiç bu kadar yaklaşmış değildir. Şu anda bir yanda Peşmerge güçleri diğer yanda da YPG/PKK kuvvetleri hesabına katıldığında Kürtler bölgenin en büyük askeri gücünü oluşturmaktadır. Her ne kadar bağımsız bir devlet statüsü elde edebilmiş olmasalar da "de facto" olarak şimdiden adı konmamış bir devletin neredeyse bütün kurumlarına sahiptirler. Bu durum hiç kuşkusuz tasfiyeci oportünist akımların iç yüzünün daha çıplak görüneceği bir tablo sunmaktadır.

Bu tablo oportünist akımların iç yüzünü çıplak biçimde sergilemeye hizmet ettiği gibi, Komünist Enternasyonal'in ulusal sorun konusundaki devrimci tutumunun değerinin de en net biçimde görüneceği bir tablodur.

Bu itibarla bu mirasın biricik savunucuları olarak KÖZ platformunun bileşenleri, solun kafa karışıklığı içinde ve tasfiyeci akımların kışkacı altındaki muhtelif örgütlerinin militanları nezdinde önemli bir üstünlük ve avantaja sahip olacaklardır.

Bu nedenle de Bolşevizm'in bu değerli mirasının savunucuları olarak önümüzdeki süreçte, Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin devrimci çizgisinin propagandasının yükseltilmesi önem taşımaktadır.

Her ne kadar KB Platformu, Kürdistanı bir platform olmasa da aynı referanslara göre Kürt ulusal sorunu sadece Kürtlerin ve Kürdistanlıların sorunu değildir. Hatta "Başkasını ezen ulus, özgür olamaz." ilkesi gereği Kürdistan'ın özgürleşmesi, dört parça halinde tutsak edildiği ülkelerin ezen ulusunun özgürlüğünün koşuludur da.

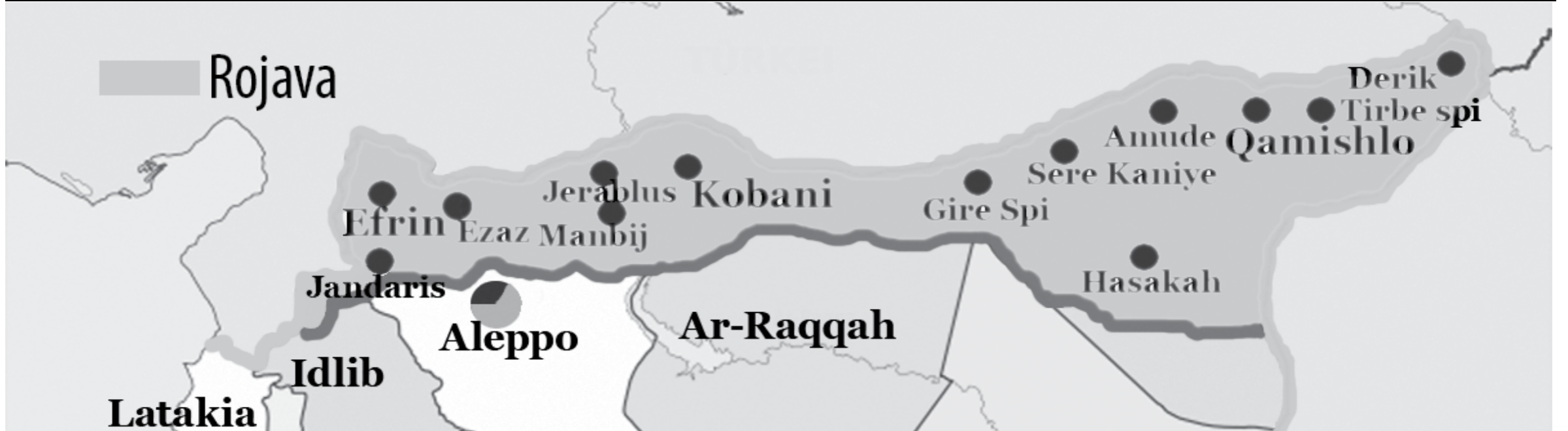
Bu özgürlüğe giden yolun açılması için olmazsa olmaz koşul da Komünist Enternasyonal'in mirasına sahip çıkan bir Komünist Parti'nin yaratılmasıdır. Bu nedenle Orta Doğu'nun hali hazır nesnel durumu ve bu duruma damga vuran Kürdistan sorununun devrimci çözümünün anahtarı, komünistlerin elinde olacaktır. KÖZ'ün öncelikli ödev olarak benimsediği ödevin aynı zamanda bölgedeki ve dolayısıyla Türkiye'deki devrimcilerin de gündeminin en önemli maddelerinden biri olacağı açıktır.

Bu itibarla bu konuda Bolşevizm'in temel çizgisinin propagandası özel bir önem kazanacaktır. Aynı zamanda da önünü görebilmek için mirasçısı olduğumuz devrimci görüşlere ihtiyacı olan ve komünistlerin sorumluluğunu paylaşmak üzere öne çıkacak militanların artacağı bir dönem olacaktır.

Tasfiyeci karanlığın en yoğun olduğu dönemler aynı zamanda Bolşevizm'in yıldızının en parlak olması gereken dönemlerdir.

Roja'ya'dan Kuzey Suriye Demokratik Federasyonuna

2013 yazı sona ererken Tayyip Erdoğan'ın Suriye'ye bir askeri hareket için hamasi nutukları, TV kanallarını ve gazete sayfalarını kaplayan TSK birlikleri de sınırda konuşlanmaktaydı. Bu tehditler karşısında Beşar Esad yönetimi karşı tedbir almaktansa (muhtemelen Rusya'nın da destek ve telkinleriyle) tayin edici bir manevra yaptı; sonradan Rojava diye dünya çapında anılacak olan Türkiye sınırını boylayan bölgedeki askeri birliklerini, hatta bir kısım silah ve mühimmatı da bırakarak geri çekti.

Bu manevranın Esad/BAAS rejiminin kaderini değiştirecek tayin edici bir manevra olduğu sonradan açık seçik ortaya çıkacaktı.

Zira kimsenin beklemediği bir gelişme bu manevrayı takiben patlak verdi. Öteden beri Kürdistan'daki muhtelif siyasi hareketlerin kuruluşuna ve üslenmesine beşiklik etmiş olan Kürdistan'ın Suriye'deki parçasındaki en büyük örgütlü ve nispeten silahlı gücü temsil eden PYD, BAAS kuvvetlerinin çekildiği topraklarda birbirinden kopuk olan başlıca üç bölgede (Afrin, Cizire ve Kobani) üç özerk kantonun kurulduğunu ilan etti. Dünya çapında olduğu gibi Türkiye'de ve hatta PYD'nin bağlantılı olduğu PKK hareketi çevresinde de bu hamle bir sürpriz olarak karşılandı. Büyük bir kafa kanışıklığı doğdu. Hemen ardından "Batı Kürdistan" anlamına gelen Rojava sözcüğü tüm dünyada bilinir oldu. Kuzey ve Güney Kürdistan'da zaman zaman kullanılan "küçük güney" sıfatı da bir daha kullanılmamak üzere lügatlerden çıktı.

Aslında buna benzer bir durum daha önce 1991 Körfez Savaşı sırasında Güney Kürdistan'da da kendini göstermişti. Bu savaşta doğrudan taraf olmayan Güneyli Kürtler, Soran Bölgesi'nden Behdinan'a kadar buldukları yerlerde şuralar kurarak kendi topraklarında adı konmayan ve çerçevesi belli olmayan bir egemenlik sağlamışlardı. O tarihten beri merkezi Irak ordusunun dolaysız egemenliğinden arınmış bir bölge oluşmuştu. Ne var ki o zaman Güney Kürdistan'daki belli başlı partiler olan KDP ve YNK, kadim oportünist çizgilerine uygun olarak kah "uluslararası dengeler" kah "siyasi koşullar" vb. nesnel koşulları bahane eden tereddütlerle bu "de facto" özerkliğin adı-

nı koymaktan çekindiler. ABD ve müttefiklerinin, Saddam rejimini devirmesini bekleyip; yeni kurulacak olan Irak'ın ABD patentli rejiminde kendilerine Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi (hükümeti) statüsünün verilmesini beklediler.

Böylece esasen 1991'den (hatta Behdinan söz konusu olduğunda daha öncesinden beri) Bağdat yönetiminden özerk bir alanda yaşayan güneyli Kürtler ABD emperyalizminin vesayeti altında Bağdat hükümetine resmen bağlanmış oldular.

KÖZ, Körfez Savaşı boyunca bu savaştan Kürdistan'ın bağımsızlığı yolunda bir fırsatın doğacağına dikkat çekti. Ama KDP ve YNK'nun oportünist önderliklerinin, bu fırsatın kaçırılmasını sağlamak bir yana somut bir engel oluşturacağına dikkat çekti.

Oysa Suriye'ye gelince Rojava Kürtleri tereddüt etmeksizin BAAS'ın Rojava'dan çekilmesiyle beliren fırsattan yararlandılar. Yaşadıkları topraklarda sadece iç savaşın dışında durmakla kalmayıp 12 Kasım 2013'ten itibaren Suriye merkezi hükümetinden özerk kantonlar kurulduğunu ilan edip kendi bayraklarını çektiler.

Platformumuz Rojava devrimini ilk selamlayanlar arasında yer almakla kalmayıp PYD'nin bu tereddütsüz tutumu ile KDP ve YNK'nin 1991 sonrasındaki tereddütlü tutumunu karşılaştırarak önderliğin siyasi mücadeledeki önemine işaret etti. Yine önderlik faktörü ile Rojava Devrimi'nden Kuzey Suriye Federasyonu'na geçişin ne anlama geldiğine dikkat çekmek de ödevlerimizde başında gelir.

ROJAVA DEVRİMİ'NİN ANLAMI NE?

PYD'nin üç kantonda özerklik ilanı, sırf bir beyan ve Rojava Bayrağı'nın çekilmesiyle kalmadı. Birkaç ay içinde 29 Ocak 2014'te bir nevi anayasa olarak kabul edilebilecek olan "Suriye'de Rojava Kantonları Toplumsal Sözleşmesi" başlıklı metin ilan edildi. Bu sözleşmenin dibacesi "Kürtlerin, Arapların, Asuri, Keldani, Arami, Süryani, Ermeni, Türkmen ve Çeçenlerin oluşturduğu bir konfederasyon oluşturan Afrin, Cezire ve Kobani'nin demokratik özerk kantonlarının halkları olan bizler, özgür irademizle ve kararlılıkla demokratik özerklik esaslarına göre kaleme alınmış bu sözleşmeyi kabul ve ilan ediyoruz." diye başlıyordu.

Bunu takiben Abdullah Öcalan'ın cezaevinde geliştirip duyurduğu "demokratik özerklik" tezinin hayat bulduğuna dair yazı ve açıklamalar, onun öngörülerinin gerçekleştiğine dair görüşler çoğalmaya başladı.

Uluslararası çapta da özellikle anarşist ve liberter akımlarla düşünürler ABD'li anarşist düşünür Murray Bookchin'in tezleriyle benzerlik taşıyan bu ifadeleri uzun bir kış uykusundan uyanma hevesiyle karşılayıp süreci ilgiyle izlemeye başladılar. Zira Bookchin'in görüşleri, elbette Bakunin'in proleter enternasyonalizmine alternatif federasyon perspektifini esas almaktadır. Öcalan'ın "demokratik konfederalizm" önermesi ise Bookchin'in yaklaşımını hatırlatan özgün bir formülasyon olarak yorumlandı.

Kuşkusuz ne Bakunin'in görüşleriyle ne de Bookchin'in tezleriyle yakından uzaktan ilgilenmeyen Türkiye ve Kürdistan'daki akımlar ise bu gelişmeyi Öcalan'ın özgün tezlerinin hayata geçmesi olarak gördüler.

Yine de hem Batı'da hem de Türkiye solu çerçevesinde Rojava; bu tezler bağlamında değil IŞİD kuşatmasına karşı Kobani'deki 2014-15 direnişinin, çok ağır bedeller pahasına bu gerici kuvvetlerin geri püskürtülmesiyle sonuçlanmasından sonra daha çok gündeme geldi. Kah kantonların yönetim tarzına ilişkin hususlar kah kadınların katılımına dair konular vb. sonradan öne çıktı. Bunlar sonradan Rojava Devrimi'nin tanımlanması ve desteklenmesinde belli başlı dayanak noktaları oldu.

Bu durum solda yaygın ve hakim olan; devrimi, devlet ve siyasi iktidara ilişkin boyutlarından çok sosyo-ekonomik gelişmelere bakarak tasavvur etme tutumuyla da yakinen ilintilidir. Sosyalizmi bir tür kalkınma modeli olarak tasavvur eden İkinci Enternasyonal revizyonizminden ve bu çizgiyi esas alan oportünizmden mirastır.

KÖZ ise özerklik ilanından itibaren Rojava Toplumsal Sözleşmesinin (2014) içeriğini irdelemeyi beklemeyen Rojava Devrimi'ni 21. yüzyılın ilk devrimi olarak selamlamıştı. Özerklik ilanını "Rojava Devrimi" olarak tanımlayan siyasi akımların arasında önde gelenlerden oldu.

Sonradan solun çeşitli kesimleri ve Bookchin'in görüşlerinden haberdar yahut habersiz muhtelif unsurlar, kah Paris Komünü'ne kah Stalingrad direnişine benzeterek Kobani'ye ilgi gösterirken biz bu direnişten önce Rojava'da özerklik ilanını Fransa Prusya Savaşı sırasında merkezi otoritenin zayıflamasını fırsat bilerek ortaya çıkan Paris Komünü veya 1905 yahut 1917'deki Rus Devrimleri'ne zemin hazırlayan koşullarla benzeterek olumlayıp destekledik. Bunu yaparken Rojava'da özerklik ilanının ayrıntılarına ve oluşum ve gelişmelerinin ayrıntılarına girmeden bu devrimi selamlamak gerektiğini vurguladık.

Oysa pek çok akım ve şahsiyet Rojava Devrimi'ni desteklemek için, doğrudan demokrasi yahut kimi liberter çağrışımli pratik uygulamaları öne çıkardı. Kimileri de öteden beri benimseyip yüceltikleri askeri devrim stratejilerini hatırlatan, nostaljik eğilimleri tetikleyen silahlı direniş destekçilerinin yazılmasını öne çıkaracaktı.

Çukurcalılar, "Rojava devrimi"nin 1. yıldönümünü selamladı

Rojava Devrimi, Batı parçasından başlayarak Kürdistan'ın diğer parçalarına doğru yayılarak geliştiği takdirde Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin tetikleyicisi olmaya müsait bir kalkış noktası olabilirdi. Suriye sınırları çerçevesinde kendini sınırladığı, en sınırlı ve mütevazı çerçevede kaldığı takdirde dahi kendini ifade etmesiyle bile gerici

BAAS anayasasının temellerini berhava ettiğinden ötürü devrimsel bir nitelik taşırdı.

Açıkçası Rojava Kürtleri o güne kadar vatandaş bile kabul edilmemekteydi. Varlıklarını resmen tanımıyor ve yok sayılıyordu. Hatta herhangi bir kayda değer siyasal mücadeleyle de anılmakta değildiler. Buna rağmen BAAS rejimi tarafından katliamlara muhatap olduklarında fark ediliyorlardı.

İşte Kürdistanlıların bu kesiminin, kendi dilleriyle bütün dünyaya kendi topraklarında egemenliklerini haykırmasını başlı başına bir gelişme sayılırdı. Çünkü Suriye'de hüküm süren Anayasa ile Rojava'nın bağdaşması mümkün değildi. Suriye'de hüküm süren rejim bakımından en mütevazı demokratikleşme dahi esasen bir devrimi gerektirirdi ve Rojava Devrimi, Suriye'deki merkezi otoriteyi doğrudan hedef alan bir hareket olmasa dahi bunu somut olarak ortaya koyuyordu.

Bunun anlam ve önemini kavramak için Suriye Anayasası'nın ve genel olarak BAAS'ın programının ne ifade ettiğini bilmek gerekir. Bu anayasaya göre Suriye, Arap ulusunun bir parçasıdır ve Arap ulusunun birliğinin sağlanması hedefini gözetir. Bu itibarla Suriyelilerin hepsi Arap kabul edilir ve öyle kabul edilmeyenler de yok sayılır (ya da yok edilmeyi hak eder). Bu durumda Suriye'nin toprak bütünlüğünü kabul etmek ve ayrılıma dönük bir amaç ifade etmemekle birlikte; Suriye'nin kuzeyinde Arap olmayanların, Kürt, Çerkes, vb. halkların özerk yönetimlerinin olduğunu ilan etmek dahi mevcut anayasayı tanımamak anlamına geliyordu.

Rojava'lılar Suriye'deki merkezi iktidarı ve BAAS rejimini yıkmaktan söz etmemekle birlikte, Suriye devletinin hukukunun kendi yaşadıkları topraklarda geçersiz olduğunu ilan etmiş oldular. Her ne kadar bu devleti parçalama iddiası taşımasalar hatta tersini vurgulasalar bile; mütevazı özerklik ilanı ve Rojava Sözleşmesi, Suriye Anayasası'nın kendi yaşadıkları topraklarda bir hükümünün olmadığını ilan etmek anlamına gelir. Bu müzakere ile yapılacak bir iş değildir. Zaten öyle de olmamıştır. Bu statünün korunması da aynı biçimde sağlanmak zorundadır. Bu itibarla muzafer bir proleter devriminden söz edilmese dahi bir devrimi ifade eder. Nitekim bundan daha ileri taleplerle ortaya çıkmadığı besbelli olan Paris Komünü de öyle bir devrimdir ki tasfiyesi için büyük ve kanlı bir karşı devrimin zorunlu olması tesadüf değildir.

Öte yandan Rojava, Suriye devletine açık seçik başkaldırmamış olsa bile kendi silahlı kuvvetlerini oluşturmak suretiyle devletin en temel özelliği olan silah tekeli de kırmış olmaktadır. Bu da bir ayrıntı değildir.

Bu itibarla Rojava kantonlarının özerkliklerini ilan edışı sadece "de facto" olarak bir alan hakimiyeti sağlanmasından ibaret değildir. Aynı zamanda Suriye'nin yeniden şekillenmesi kertesine gelindiğinde bunun nasıl olacağına dair bazı korkulukların önceden çizilmiş olduğuna da işaret eder. Her halükarda halihazırdaki şoven ve gerici Suriye Anayasası'nın aynen kalamayacağını en